

Edita:
Edicions Terra
Nostra, S.A.
C/. València, 244.
08007 Barcelona
Tels. 215 27 39
215 27 84

Any VIII N.º 388

Setmana de l'1 al 7 de
març del 1987

Director:
Joan E. Jarque i Juglar

Preu: 75 Ptes.

Catalunya Cristiana

SETMANARI POPULAR D'INFORMACIÓ I DE CULTURA RELIGIOSES

¿Què vol la nostra
societat per la dignitat de
les dones, dels homes i
dels infants de demà?
¿Vol el llibertinatge
sexual, amb precaucions,
o vol l'amor vivent en un
compromís responsable
obert al veritable sentit
del matrimoni?

Mons. Jean Vilnet
President de la Conferència
Episcopal francesa.

AFINANT

El nostre remei

JOAN E. JARQUE
I JUTGLAR

Anys a venir és probable que els historiadors qualifiquin aquests nostres anys vuitanta com els anys de la por de la SIDA. Quan la nostra generació ha vist desaparèixer, o quasi, tantes malalties abans mortals, ara constata amb estupor l'aparició d'una de nova, tant o més mortal que les ja eradicades. Una malaltia, encara, que estén una ombra de mort sobre les relacions humanes que fan o estrañen els gestos transmissors de la vida i que fa planar la por precisament quan se cerca el plaer o l'amor...

No han estat pas els moralistes els qui han esverat la gent amb raons transcendents; han estat els organismes sanitaris que han constatat els fets i han fet sonar l'alarma. I a l'hora d'arbitrar remeis s'ho volen fer sols. Els cristians, tanmateix, no ens podem contemplar aquest drama, no dic ja amb cinisme, sinó ni tant sols amb fredor o a distància; res que sigui humà no ens pot ser aliè. Ara, consultats o no, només podem aportar-hi el nostre remei. L'únic, per altra banda, que salvaguarda alhora la dignitat de l'home i la dona, l'amor i la vida.

Joan Pau II, als dirigents del F.C. Barcelona:

"Progresseu en el camí de la noblesa i de la virtut"

Núñez ofereix dos àlbums al Papa: l'un de la seva estada al Camp Nou, i l'altre de l'acte de repoblació forestal de la muntanya de Montserrat.

EL VATICÀ.— "Que la Mare de Déu de la Mercè, patrona de Barcelona, i Santa Maria de Montserrat, a qui teniu per costum oferir els vostres trofeus, us animi a no defallir i a progressar en el camí de la noblesa i de la virtut", digué en català el papa Joan Pau II al Futbol Club Barcelona en l'audiència que els concedí el passat divendres, dia 20 de febrer.

També en català, el president del club, Josep-Lluís Núñez havia expressat al Papa el desig de la seva benedicció per "continuar complint—digué— la nostra missió i fer possible que l'esport millori els homes i afavoreixi l'entesa entre els pobles".

El "Barça" havia sol·licitat l'audiència per agrair a Joan Pau II la seva presència en el Camp Nou, on celebrà l'Eucaristia davant de 100.000 persones durant la seva visita a Catalunya pel novembre del 1982, on rebé el carnet de soci 108.000 de l'entitat esportiva.

(Vegeu més informació en la pàg. 6).

L'arquebisbe de Madrid, a la presidència de la Conferència Episcopal Espanyola

Decisió pragmàtica

El dimarts al matí, dia 24, fou elegit president de la Conferència Episcopal Espanyola, el cardenal Angel Suquía i Goicoechea, arquebisbe de Madrid.

El Dr. Angel Suquía va néixer el 2 d'octubre de 1916 a Zaldívar (Guipúscoa), i fou ordenat sacerdot l'any 1940. Fou consagrat bisbe el 16 de juliol de 1966. Bisbe d'Almeria, de Màlaga, arquebisbe de Santiago de Compostel·la i de Madrid-Alcalà. El papa Joan Pau II el creà cardenal en el Consistori del 25 de maig de 1985. Fins ara era membre de la Comissió Permanent i del Comitè Executiu de la Conferència Episcopal Espanyola. És membre de la Congregació romana dels Bisbes i ha estat l'únic espanyol invitat pel Papa per assistir al Sínode Extraordinari dels bisbes, celebrat el 1985 a Roma.

"Jo sóc amic de l'Opus, de la Companyia de

Jesús, dels franciscans i de tothom, tant dins l'Església com fora d'ella" ha declarat en una primera entrevista amb els mitjans d'informació. "Tots els bisbes espanyols —ha afegit— són de Roma i no hi ha cap bisbe que sigui en contra". Referent a l'Estat espanyol declarava: "Cal una formació social i política en profunditat de la societat espanyola, perquè no sigui manipulada pels poders fàctics. L'Església, com qualsevol altra institució —acabava dient el nou President de l'Episcopat— ha de contribuir, a nivell de la fe, a aquesta formació".

Per altra banda també ha estat elegit el vice-president de la Conferència Episcopal en la persona de monsenyor Elies Yanes i Alvarez, arquebisbe de Saragossa. En una propera edició donarem més informació sobre la resta de nomenaments de la Plenària episcopal de l'Estat espanyol.

Cristians i
musulmans
"cohabiten"
pacíficament a
Síria

Centrals

Catalunya està
perdent
població

Pàg. 21

LA PASSIÓ D'ESPARREGÜERA

MARÇ: 8 · 15 · 22 · 29

ABRIL: 5 · 12 · 17 · 26

MAIG: 1 · 3

1987

Informació: Tel. (93) 777 15 87

PATROCINA: DEPARTAMENT DE CULTURA DE LA GENERALITAT DE CATALUNYA

HORARIS

PRIMERA PART: "Vida pública de Jesús"
SEGONA PART: "Passió, mort i resurrecció"

Matí: de 10'15 a 12'30
Tarda: de 15'15 a 18

PREUS

PLATEA PREFERENT 900 Ptes.
PLATEA 800 "

AMFITEATRE 1.ª 700 Ptes.
" 2.ª 600 "
" 3.ª 450 "

L'actual teatre, inaugurat l'any 1969, té una cabuda de 1.800 espectadors, per les seves característiques ha merescut de ser considerat el millor teatre de Catalunya.

Declarada d'interès nacional.

Les representacions començaran amb puntualitat.

Editorial

Llums i ombres a la santa Rússia

Les Esglésies cristianes de Rússia es preparen intensament per a la celebració del mil·lenari del "baptisme del Rus" (l'aparició del cristianisme en una regió d'Ucraïna). De fet, el baptisme del príncep Vladimir, el 987, i la conversió en massa dels seus súbdits el 988. L'Església ortodoxa, que gaudeix d'un cert reconeixement oficial per part de l'Estat soviètic, és la que naturalment porta el pes i la iniciativa d'aquesta celebració, a la qual, no obstant, participaran en graus diversos les altres Esglésies cristianes, i no es descarta pas, per ara, la presència del bisbe de Roma, el Papa, per part de l'Església catòlica.

En el marc d'aquestes commemoracions, l'Església ortodoxa celebrarà un "Sobor" o Concili local, en el qual participaran uns tres-cents delegats —un bisbe, un prevere i un laic per cada diòcesi de l'URSS o de l'estranger— i en el qual s'hi exposaran la situació de l'Església ortodoxa, les relacions exteriors, els esforços per la pau, les publicacions i els sants canonitzats últimament. També es parla de possibles canonitzacions, entre les quals destaquen la del príncep guerrer Dimitri Donskoy, el pintor d'icones Rublev i el cèlebre director espiritual del monestir d'Optina Amurosi. Les festivitats es preveu que tinguin lloc a Moscou, Kiev, Leningrad i Vladimir.

¿Quina és la situació del cristianisme a Rússia a la vetlla d'aquest important esdeveniment? L'Església "oficial" és evidentment la que compta amb més fidels, uns 50 milions, segons algunes estimacions, —mentre que el Partit no té més de 19 milions d'afiliats i el Komsomol uns 42 milions— per una població total de 278 milions d'habitants. El nombre dels cristians ortodoxos és més o menys igual que el dels musulmans de les repúbliques del Sud.

Ara, els practicants són molt menys nombrosos ja que només hi ha unes 8.500 esglésies obertes en tot l'URSS, de les quals 45 a Moscou. Segons estadístiques fiables hi hauria un 10% de creients entre els adults —els infants no poden participar al culte abans dels 18 anys— molts dels quals són joves. La instrucció religiosa està prohibida, però se supleix per la pregària i els oficis religiosos molt concorreguts, la predicació, el missatge de les icones i dels frescos i, sobretot, per l'ensenyança de les "babuschki" —les àvies— en les famílies. Com diu Tatiana Goritcheva, exiliada per la seva fe, "Els nostres temples s'aquanten avui sobre les espatlles de les dones, elles són les que fan florir la pietat".

Les noves fornades del clergat sembla que estan assegurades. En efecte, el nombre dels seminaristes ha triplicat, malgrat que només hi ha tres seminaris oberts, a Odessa, a Leningrad i a Zagorsk i que llur nombre de places disponibles és limitat. No obstant no es preveu que es puguin obrir noves esglésies, malgrat el recent "obsequi" o restitució a l'Església que l'Estat soviètic ha fet recentment del monestir Danilov del segle XII, considerat com l'Església mare de Moscou. Per altra banda, malgrat l'alliberament d'alguns presoners de consciència, el govern continua empresonant "cristians militants". Aquesta actitud s'ha de col·locar en el marc d'allò que Mikhail Gorbatchev digué, el 24 de novembre darrer a Tashkent adreçant-se als responsables del Partit: "cal continuar una lluita resolta i sense pietat contra la religió, i cal reforçar la propaganda atea".

Hom no sabria dir si hi ha més llums que ombres en la santa Rússia a la vetlla del mil·lenari de la seva conversió.

Els no-creients han enfortit la meva fe

XAVIER NICOLAS, S.J.

Em plau aquesta frase de Jacques Sommet: "El diàleg forma part de la meua fe. Només puc aprofundir la meua fe prenent-me seriosament tot home. Ell pot parlar-me de coses sobre el meu Déu i jo puc proposar-li el que jo sóc".

Tot home és, d'antuvi, el meu germà cristià. Un dia o altre tots hem de fer aquesta experiència. Hi ha una descoberta en profunditat de la fe i de l'Evangeli que jo no puc fer tot sol. Per fer-la tinc necessitat dels meus germans creients. Però tot home, tant si es diu o que jo el consideri no-creient, un terme impropri, és el meu germà perquè no expressa allò que el fa viure. També ell, aquest no-creient "pot dir-me coses sobre el meu Déu".

Jo voldria, arriscant-me, mirar d'explicar com tots aquests homes, aquestes dones, certs vells amics, d'altres retrobats a l'atzar dels viatges, en tardes, en debats, han emprès la meua fe, com l'han fet moure aquests que diuen que "no creuen en el cel".

L'encontre amb l'incrèdul sempre és una prova. Fa molt temps que ho escrivia el vell salmista: "Tot el dia sento dir: on és el teu Déu?". És una prova, perquè sovint aculat al silenci, no tinc paraules per "parlar-ne". A no ser que digui coses banals o incomprensibles, els mots "de la tribu". Prova més terrible encara quan en dir-les, em sento com un vertigen: "Quin sentit, quina significació tenen veritablement per a mi?".

A vegades, no és millor "començar pel silenci"? L'apologètica cristiana ha explicat, qualsevol cosa, l'Església ha parlat potser massa, ha parlat massa de Déu, massa fàcilment, massa de pressa, com per tranquil·litzar-se. Una paraula veritable, tinc ganes de dir-ho com el rector de poble de Bernanos "em fa mal quan la faig sortir de mi". L'amic agnòstic que no es pronuncia sobre Déu m'ensenya, doncs, la mesura de les dificultats i l'altura del misteri de Déu (i algunes vegades també de l'home) millor que no ho fa el germà creient. No saber parlar de Déu, o parlar-ne malament, no és descobrir que el Déu vivent no s'imposa per la força o la seducció, que és sobiranament

La gràcia de la nostra època, és el renovament de les comunitats cristianes.

discret? La llibertat de creure implica la llibertat de no creure. L'Església ho ha pressentit en el Concili Vaticà II en la declaració sobre la llibertat religiosa.

És una prova també perquè pressento que darrera certs refusos de Déu, hi ha una alta idea de Déu. No diguem massa lleugerament que és l'orgull, la suficiència o... la immoralitat els qui fan que l'home modern rebutgi Déu. Ho hem dit massa altres vegades.

Déu ha estat mesclat en el curs de la història, a tota mena de causes més o menys pures: colònies, querella laica, etc. Són els ateu i els agnòstics els qui, els primers, han denunciat els compromisos de l'Església, —assenyalant l'escàndol sentit confusament, moltes vegades millor que les comunitats cristianes, i diguem-ho tranquil·lament, millor que els responsables de les Esglésies— de la impostura d'aquests compromisos de Déu amb aquests dubtosos combats. Defensaven així, sens dubte, l'honor i la reputació de Déu. Fou Proudhon que va escriure: "Hom esdevé ateu quan hom és millor que el Déu que adora". És potser a una prova purificadora com aquesta en la que pensava Pau VI quan li deia al patriarca Atenàgoras que "l'Esperit Sant ens parla a través de la incredulitat d'aquest temps".

També jo faig sovint aquesta experiència paradoxal que comparteixen avui més d'un sacerdot i més d'un laic cristià: és sovint amb els incrèduls que hom se sent més lliure per afirmar la seva fe. Predicant als cristians de base, o discutint amb ells, utilitzo el llenguatge

"de la tribu", dic el que penso però no pas totalment. Per no topar, poso atenció, sospeso les paraules. En certa manera, no puc afirmar a plena llum la meua identitat cristiana. Mentre que quan em trobo amb els meus amics ateu o agnòstics, puc donar pas lliure al meu ésser profund perquè ells m'interroguen sobre això: el sentit de la vida, de la mort, del sofriment, de l'amor, de la felicitat. Quelcom que va directe a l'objectiu, no haig de defensar una doctrina feta o evitar els paranyos o els prejudicis com avui sovint passa desgraciadament en certs medis cristians. Sí, és aleshores que em sento lliure per expressar la meua fe. Però també és una prova, i això molts sacerdots m'ho han dit, de no trobar sempre aquest clima de llibertat i a priori de benevolença en els nostres ambients cristians.

La gràcia de la nostra època, és la renovació de les comunitats cristianes, la recerca bíblica, una expressió més lliure de la fe, un tenir en compte la densitat humana. ¿No ho és també la presència massiva d'homes al nostre costat, de dones que cerquen com viure dignament avui sense recórrer a la fe cristiana? Aquests també, en certa manera, ens donen Déu en el sentit que ens forcen a " cercar Déu més enllà de Déu" (Gregori Nazianzè). L'Evangeli escombra els ídols. Potser els ateu també ho fan. Per una banda contribueixen a revifar els profunds dinamismes de la nostra fe, responant les seves pròpies expressions. "Tot déu mort posa en el món un Déu sempre futur." (J.C. Renard).

(«la Croix»)

Catalunya Cristiana

EL SETMANARI DE MÉS DIFUSIÓ DE CATALUNYA
Difusió controlada per O.J.D.

MEMBRE DE LA UCIP

Director: Joan E. Jarque i Jutglar
Sots-director: Francesc Malgosa i Riera
Edita: Edicions Terra Nostra, S.A.
Gerent: Jaume Roigé i Torrentgenerós
Disseny: Josep Samper i Alejo

Redacció, administració, publicitat i fotocomposició: Edifici de la Parròquia de la M. de D. dels Àngels
C./ València, 244, 2on.
Tels: 215/27 39 - 28 05 - 27 84
08007 Barcelona
Impressora: Publigráf, S.A.L.
Consell de Cent, 224,
Barcelona. D.L.B. 14.387/79

SUBSCRIPCIONS ANUALS

Catalunya, resta de l'Estat espanyol, Andorra, Gibraltar i Portugal, 3.900 Ptes.

A causa del recent augment del franqueig, i dels costos de distribució, ens veiem obligats a variar les tarifes de subscripció a l'exterior de l'Estat espanyol. Les noves tarifes queden ja reflectides a partir del present número.

Europa: 7.800 ptes.
Amèrica: 9.750 ptes.
Àsia, Àfrica: 10.500 ptes.
Filipines: 10.500 ptes.
Àsia (més oriental): 13.300 ptes.

Com és sabut el segle XIX ens presenta la presència del liberalisme en el si de la consciència catòlica com un dels grans temes de debat. Sense entrar ara en la polèmica ni en la definició dels termes, detallarem alguns dels aspectes que centraren les relacions i reticències mútues entre el liberalisme entès com l'ordre nou tant socialment com políticament —l'ordre nascut de la "revolució"— i el catolicisme.

L'Església espanyola en general trobà un cert "statu quo" amb l'Estat en el marc del Concordat de 1851 i operà amb una lògica defensiva tant antiliberal com antisocialista. Hom entenia que l'Estat, producte de la "revolució", fomentava la descristianització de la societat. Calia, així, defensar l'abstracte concepte de "drets de l'Església" enfront del poder temporal de l'Estat. I aquesta actuació defensiva es perseguí substancialment en dos àmbits: el de les zones d'influència tradicional —ensenyament, beneficència, control cultural i moral— i lluitant per recuperar la influència social perduda.

A la meitat del segle XIX veiem el pensament catòlic dividit en dues grans tendències. La més immobilitista i la partidària d'un contacte amb el liberalisme, l'anomenat "catolicisme liberal". A Catalunya aquesta darrera tendència no fou mai significativa, comptant amb gloriòs excepcions com els casos de la "Revista Catòlica" i Mañé i Flaquer durant una etapa de la seva vida. Fins la Restauració canovista l'Església catalana compartia majoritàriament l'opció contrarevolucionària del carlisme i donava tot el seu suport a aquesta causa.

El que sí hi hagué a Catalunya, ja abans de la Restauració i de forta incidència en ella fou un corrent de "liberalisme catòlic" amb homes tant destacable com Duran i Bas, Reynals i Rabassa, Coll i Vehí, Llorens i Barba i el mateix Mañé. Acceptaven el liberalisme i rebutjaven el carlisme.

Liberalisme i catolicisme a la Catalunya del segle XIX

JOAN LLUIS PEREZ-FRANCESCH

Contribuïren a fornir un sector important del pensament conservador català del segle XIX, entrant en contacte amb la revisió tradicionalista de Balmes i de l'escola apologetica catalana (Cuadrado, Ferrer i Subirana, Roca i Cornet). La filosofia del sentit comú de Llorens i Barba i la posterior revitalització tomista de Torras i Bages aportaren elements nous per delimitar un sector de pensament anticarlí però també antirevolucionari ja que pretenien trobar un lloc en el irremediable ordre liberal i des del seu interior argumentar una crítica assenyada.

En convivència crítica amb el liberalisme aquest sector del catolicisme català volia legitimar un nou camí per evitar que el control ideològic i moral sobre la societat escapés de les mans de l'Església. La qüestió fou especialment preocupant quan amb la constitució canovista de 1876, l'Església no podia enfrontar-se directament amb el règim que havia derrotat la "revolució", ni podia acceptar fàcilment un model d'Estat que acceptava la tolerància religiosa i consolidava el dret de propietat dels conipradors de béns desamortitzats de procedència eclesiàstica.

Fou l'estratègia del "nucli de Vic", iniciada per clergues com Colléll: Jacint Verdagué, hereva, en certa mesura, del liberalisme catòlic anterior la que ideà una oferta concreta de **modus vivendi** amb l'Estat canovista. Profundament partidaris d'una forta presència social de l'Església lligaren l'estratègia de recristianització amb el moviment regionalista. Catalunya esdevenia ara el nou àmbit d'actuació, eclesial i ensems patriòtica. La iniciativa vigatanista fou tanmateix seguida, entre altres, pels membres de la "penya dels minyons" (Almera, Estalella, Cortès, Colléll, Torras i Bages) i pel canvi d'orientació patit pels jesuïtes, que formaren l'Acadèmia Catalana dins la Congregació Mariana de Barcelona. Aquesta tendència mostrà també una preocupació més gran que altres sectors per la "qüestió social", des d'uns criteris propers als de l'encíclica "Rerum Novarum" de Lleó XIII sense deixar mai de banda l'atracció per un model social tradicionalista i ruralista on trobaven els valors unitaris i comunitaris de la bondat social.

El vigatanisme proposà, en definitiva, una forma diferent d'oposició al liberalisme del s. XIX, en nom de la Catalunya rural i tradicional. L'accés de Morgades al bisbat de Vic (1882), la publicació de "El Clero en la vida social moderna" de Torras i Bages (1888) seguit de "La Tradició Catalana" del mateix autor (1892), consagraren aquest sector del catolicisme com un dels més prolífics i interessants del nostre segle XIX, de remarcable influència posterior. I potser per primera vegada un nombre força considerable de catòlics del nostre país se sentí optimista perquè trobà una base argumental amb prou pes com per pensar que la presència del catolicisme restava garantida a Catalunya i que aquesta gaudia d'un cos doctrinal sòlid per escometre la seva reedificació sense interferències alienes.

Des de fa temps que ens preocupa a tots com estimular i mantenir la nostra vocació educativa de professors cristians. Laics i religiosos. Per una banda la convicció de la responsabilitat seglar a l'Església, per l'altra la inexorable disminució de vocacions religioses, ens empeny a replantejar el paper que fem els educadors cristians en una societat on Déu sembla que cada cop fa menys falta.

És necessari i és urgent dedicar energies a revifar i fer operativa la vocació educadora més o menys implícita en els educadors. He tingut ocasió de parlar-ne a diferents llocs i per tot arreu he trobat una preocupada coincidència.

Amb aquest objectiu vàrem iniciar al mes de gener del 86 els Col·loquis d'educadors. Són bàsicament una trobada on mitjançant la reflexió, la pregària, la comunicació i l'intercanvi entre tots vol **despertar i revifar la vocació educativa com a missió d'Església**.

Van néixer als col·legis dels jesuïtes de Nord-Amèrica i aviat es van estendre a països de parla anglesa. A Puerto Rico els van traduir al castellà i posteriorment a Colòmbia els van tornar a adaptar. Per a iniciar els col·loquis a Espanya vàrem cridar quatre colombians —cada col·loqui el duen entre quatre persones, un sacerdot i tres seglars— que van ser amb

"Col·loqui" d'educadors

IGNASI SALAT

nosaltres durant el mes de gener i van dictar quatre col·loquis per tot Espanya. En acabar-los vam treballar amb ells un "Taller de entrenamiento" amb l'objectiu de preparar continuadors un cop adaptats a nosaltres.

L'amplitud de l'experiència viscuda —a tot Espanya passem ja dels nou-cents—, les avaluacions recollides i el coneixement de la repercussió en altres llocs del món ens permeten dir que ens trobem de debò davant d'una experiència valuosa i fecunda. Vàlida perquè ajuda a trobar-se a si mateix i a acceptar-se en la pròpia realitat amb una mirada de fe i perquè ajuda a obrir els ulls a aspectes habitualment amagats i fomenta amb senzillesa la relació entre nosaltres. Fecunda perquè obre perspectives de futur ajudant a viure la dedicació educativa com a missió d'Església.

Potser un dels seus secrets és que no pretén ser un cursset amb

plantejaments o idees originals (tampoc no és que relativitzi l'aportació ideològica!). **No anem a aprendre tècniques sinó a trobar-nos en la nostra vocació educadora.** Pretén crear un clima de confiança i proximitat en les persones, no en la ciència pedagògica. I una altra cosa important: el protagonisme seglar és palès. No es ve a parlar del paper del seglar a l'Església, es ve a viure'l i a contagiar-lo...

Com que es tracta d'una experiència és molt difícil explicar-la. El millor és allò de l'evangeli: "veniu i ho veureu". En tot cas confiem en les pregàries de tots perquè l'Esperit ens dongui iniciativa, encert i fidelitat.

ARA MATEIX

Compromís i creativitat

J. CARRERA PLANAS

Alguna cosa està canviant en la nostra manera d'entendre la presència del cristià en el món. Em refereixo, és clar, als qui tenen una certa idea d'allò que hem convingut a anomenar el "compromís temporal" i la voluntat de practicar-lo.

El canvi seria en el sentit següent: ara que l'Estat és democràtic ens adonem més bé de les seves limitacions i experimentem que la societat és molt més que la seva organització política. En altres circumstàncies, tendíem a prendre aquestes limitacions de l'Estat com a derivades només de la seva forma autoritària... Un segon factor que modifica la nostra actitud davant el compromís és la passivitat, en alguns ambients aclaparadora, que observem en els ciutadans. Tot i existir un marc polític favorable, aquest no és un moment d'eufòria associativa ni participativa. Un tercer element a tenir en compte és la convicció que es va afermant de la insuficiència d'una actitud cristiana merament crítica. La denúncia profètica és una cosa massa seriosa perquè la confonguem amb la irresponsabilitat, la immaduresa o la demagògia.

Tot això afavoreix la superació d'una certa rigidesa en els plantejaments que s'havien vingut fent. Sense subestimar, ni de lluny, la política, cal arribar on ella no arriba i, sense deixar de vetllar per la neta distinció entre Església i Estat, cal que la comunitat cristiana arrelhi fortament en la societat. S'ha dit i repetit que els cristians, conceptuats com un grup marginal, havien d'obrir-se al món de la política, aquest imagi-

nat com un conjunt multitudinari. Ara llegeixo una estadística segons la qual el 5% dels joves d'Espanya formen part d'associacions confessionals i només el 1,7% pertany a associacions polítiques i sindicals (Foc Nou, núm. 153). És a dir, la implantació social d'aquells ultrapassa gairebé cinc vegades la d'aquests... També semblava que la mar del compromís temporal seria solcada per tantes naus —i tan neures i acollidores!— que els cristians no haurien de fer més que anar a port i embarcar-se en la que consideressin més adequada. Ara, davant l'escassa navegació i la poca receptivitat d'algunes tripulacions, hom es pregunta: i per què no varar, també nosaltres, nous vaixells?

Probablement la sensibilitat dels cristians compromesos està preparada per a acollir millor que ara fa deu anys, quan van ser escrites, aquestes paraules

del pensador polític Roberto Papini: "Sóc de l'opinió que la inspiració cristiana no té només una funció crítica de cara a tota construcció temporal, sinó també un valor positiu i de **proposta** que necessita ser reformat i reedificat en cada època històrica. El problema va acompanyat de la qüestió fonamental de l'existència i de la naturalesa d'una cultura cristiana en una societat secularitzada: és una tal cultura la que haurà d'ajudar-nos a discernir els termes de la proposta..."

No cal pas referir necessàriament aquesta creativitat positiva a la política estricta. Els serveis d'ajuda fraterna, els de l'educació en el lleure i els de caràcter més cultural poden assolir una gran eficàcia. Ben orientats, esdevenen escola de compromís i espai adient perquè els joves hi articulin la síntesi feacció temporal. Els serveis, també els culturals, tenen una vella tradició en les nostres parròquies i han contribuït a vertebrar pobles i barriades. La primera JOC de Cardijn també els posava entre els objectius fonamentals del seu moviment: escola, servei i cos representatiu. Avui poden reprendre un paper important en el nostre context social, si sabem alliberar-los de les deformacions en què sovint han caigut. Cal, en efecte, que no es proposin la preservació sinó la projecció, que facin cultura i no cultura, que restin signe de fraternitat i no esdevinguin instrument de poder, i que aconseguixin d'aportar nous militants a la política en lloc de retenir-los més del compte.

CATALUÑA

Els socialistes no volen augmentar els fons de serveis de l'Ajuntament de Barcelona

La majoria de govern de l'Ajuntament de Barcelona desestima la proposta del grup municipal de Convergència i Unió (CiU) que demanava l'assignació de 500 milions de pessetes per ser destinats a la posada en marxa d'un pla d'actuacions urgents per atendre les necessitats socials de la ciutat. La regidora de l'àrea de Serveis Socials, Francesca Masgoret, manifestà que "els problemes socials d'aquesta ciutat no se solucionen amb només cinc-cents milions" i advocà per la coordinació entre les administracions amb competències en la matèria per aconseguir solucions definitives.

El grup municipal de CiU havia sol·licitat la celebració d'un ple extraordinari per discutir de forma monogràfica la situació de pobresa i manca d'atencions primàries que es pateixen en determinades zones de Barcelona. Entre els punts d'acord que proposava CiU s'inclouia, a més de la citada assignació de cinc-cents milions, l'elaboració d'un Pla general d'Actuacions Socials "d'acord amb les directrius emanades de la Generalitat de Catalunya i de forma coordinada amb la Diputació de

Barcelona per establir els respectius percentatges de cobertura per al seu finançament estable".

Josep Ignasi Thió, regidor d'Unió Democràtica i un dels portaveus del seu grup, criticà les inversions municipals en matèria de serveis socials. Thió qualificà d'escasses aquestes inversions, ja que, segons les dades que va aportar, en el pressupost del 87 només pujaven a 25 milions. El regidor assenyalà que les competències sobre serveis socials estaven repartides entre diverses esferes de l'administració i justificà l'assignació de cinc-cents milions per l'Ajuntament barceloní afirmant que "l'assistència considerada de caràcter urgent és una competència municipal".

El Congrés dels diputats accepta documents escrits en català

El Congrés dels diputats ha decidit acceptar a tràmit un escrit de la secció d'Amnistia Internacional a la ciutat de Mallorca redactat en català. Aquest escrit va estar aturat quasi quatre mesos a la comissió de peticions de la Cambra baixa, ja que es van produir discrepàncies pel fet que estava redactat en català. Finalment, la comissió de peticions va decidir acceptar des d'ara tots els escrits en català dirigits al Congrés, sempre que vinguin de particulars o entitats privades.

Aquest fet crea un precedent

molt important, malgrat que de moment només s'admetin escrits de particulars i entitats privades. El Congrés ha accedit a acceptar aquests escrits després que el diputat de Minoria Catalana Pere Vidal es comprometés a traduir-los al castellà.

El demòcrata-cristià Vidal mantingué davant la comissió la tesi que el Congrés de diputats és "l'expressió màxima del pluralisme de l'Estat, que no tan sols fa referència a qüestions ideològiques i polítiques, sinó també a les idiomàtiques; y digué que el fet que la comissió de peticions impedís l'accés al Congrés d'alguna de les llengües oficials de l'Estat contradeia l'autèntica expressió plural que s'admet que hi ha a Espanya".

ESPANYA

L'Ajuntament de Sevilla haurà d'indemnitzar el diari "ABC"

El diari "ABC" de Sevilla haurà de ser indemnitzat per l'Ajuntament d'aquesta ciutat per la discriminació que fou objecte en una campanya oficial de publicitat sobre el Metro, segons una sentència de la sala del Contenciós Administratiu de l'Audiència Territorial. Aquesta sentència reconeix que l'Ajuntament andalús ha

trepitjat l'article 14 de la Constitució en denegar al diari "ABC" la publicitat durant el mes de març de l'any passat.

El recurs de l'empresa editora "ABC" ha estat portat pel càterdràtic de Dret Administratiu, Manuel Clavero Arévalo, ex ministre durant el Govern d'UCD.

Prensa Española, l'empresa editora rebrà la quantitat que hagués obtingut publicant els anuncis durant quatre dies i que sí que es publicaren en la resta dels periòdics locals.

MÓN

Quatre mil nens estan a les presons sudafricanes

Un mínim de quatre mil nens africans es troben internats actualment a les diverses presons sud-africanes, segons que declarà, a Ginebra, Audrey Coleman, portaveu del comitè de suport als pares dels detinguts (DPSC), que té la seva seu a Johannesburg i està afiliat al Front Democràtic Unit (UDF, antiapartheid).

Durant una conferència de premsa, que tingué lloc aprofitant una reunió de treball de la comissió dels drets de l'home, organització adscrita a les Nacions Unides, Audrey Coleman, a la seu ginebrina del l'ONU, precisà que durant el 1986 uns deu mil sud-afri-

cans menors de divuit anys alguna vegada havien estat entre les reixes de les presons sud-africanes. Al mateix temps qualificà les dades recollides pel DPSC de "prudentes", però "certament inferiors a la realitat".

Els més joves d'entre aquesta població reclosa no arriben a tenir set anys, i molts són sotmesos a "correctius" corporals per tal de convertir-los en "informadors" o delators o perquè "confessin" delictes que no han comès.

Es replantaran vinyes amb l'ajut de la CEE

Un 20 per cent de les vinyes de la comarca de l'Empordà s'acolliran al pla de reestructuració elaborat per la Comunitat Econòmica Europea, que a Catalunya és coordinat pel departament d'Agricultura, Ramaderia i Pesca. Aquest pla comporta ajuts econòmics molt importants per a tots aquells viticultors que, durant els pròxims deu anys, es comprometen a reestructurar la seva producció i a variar les espècies de ceps que utilitzen per a fer el vi. Fonts del departament d'Agricultura, Ramaderia i Pesca de la Generalitat a Girona han explicat que "en total, seran entre tres-cents cinquanta i quatre-cents les hectàrees que se sotmetran a aquesta reestructuració, i això afectarà un centenar de viticultors de les comarques empordaneses".

Busquem una masia

Aquest món sembla que cada dia porta més velocitat... ja no queda temps per a res, tot són presses i activisme, quasi m'atreveria a dir que no queda temps per viure, que no queda espai per SER PERSONA, estem tan ocupats!! Arreu pots veure joves i no tan joves que dormiten i es mouen com a robots sense opinió pròpia, tot és justificat i res no sembla ser pecat... des d'unes relacions sexuals de tot tipus al "tant se me'n fot tot".

No siguem ingenus, lògicament, mecanismes sofisticadíssims controlen aquesta forma de fer, fóra perillós pel sistema que les persones prenguessim consciència que se'ns pren el pèl descaradament i fóra perillós que hem comencés a pensar que VIURE I SER PERSONA no és la pel·liculetta porno dels divendres, ni la desinformació manipulada, ni el consumisme absurd...

Davant de tot això els cristians no podem caure en el nou pecat estructural de la "resignació". Cal prendre partit activament i cal fer-ho des de l'ORACIÓ, sí, per molt desprestigiada (de manera ignorant) que estigui, però alerta! una oració cristiana que ens porti a un compromís actiu i real, cal deixar enrera totes les pors i tots els anacronismes que ens impedeixen de veure els signes del nostre temps.

Avui, jo ho dic amb tota fermesa, es busca sinceritat, sobren paraules i falten fets i estils de vida que portin LLUM DE VERITAT.

De vegades somio despert... i penso que potser encara quedarà un març... un comte... un germà ric..., que tingui una masia amb terres per treballar-hi i que no sap que en pot fer.

Fóra tan bonic iniciar una casa d'oració permanent, un lloc on la gent anés a pregar i a fer penitència i viure uns dies d'austeritat total, uns dies d'es-

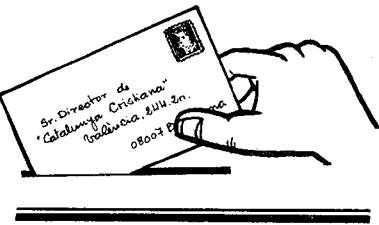
pai lliure, de silenci per deixar parlar el Pare, un lloc molt vinculat a la nostra Església però molt independent, un lloc amb gent que prenguéssin partit públicament envers la problemàtica que ens envolta, un lloc real on es poguessin reciclar tants de germans que caminen sense fita fixa, un lloc on es pogués passar una experiència de desert per sortir-ne compromès, donar l'oportunitat de descobrir un Déu personal. Somio despert...

Bé, però... si ets el meu germà ric jo espero que em buscaràs i des d'ara et dic que farem aquest somni realitat, si no... reflexiona-hi i intentem pregar tots plegats... no és bo que ens quedem mirant-nos el melic...!

CESC (Berga)

Voldriem a CC un consultori religiós i moral

Estimats germans que feu Catalunya Cristiana: Fa pocs dies vaig rebre una carta en la qual ens donàveu grà-

cies, als lectors. Mercès per la vostra delicadesa, però em vaig quedar una mica confosa pensant que som nosaltres, els lectors, els que us hem d'agrair tants sacrificis, perquè aquest vehicle d'informació i de cultura religioses, arribin a tantes llars necessitades del pa de la veritat. Ben de cor us ho agraïm i us felicitem, perquè CATALUNYA CRISTIANA és el Setmanari esperat amb il·lusió cada setmana.

Dues coses us voldria suggerir: ¿Voleu dir que a les parròquies no es podrien fer de tant en tant, campanyes de divulgació i coneixement del Setmanari?

Una altra cosa: ¿Fora possible de que al nostre Setmanari hi hagués un espai per consultes de tipus religiós o mo-

ral? De vegades penso que potser hi ha persones que no saben on adreçar-se quan tenen un dubte i aquesta fora, crec, una solució fàcil. A més, tots els lectors ens en podríem beneficiar...

Bé, sols són suggeriments, dictats amb el màxim de bona voluntat. Que Déu i la Mare us guiïn per tirar endavant en la vostra important tasca pel bé de tota l'Església.

JOSEFINA CUADRADA

Agraïment a "Catalunya Cristiana"

Fa poc més d'un any que rebo el setmanari. Per a mi és com un doll d'aigua fresca que em fa passar veritables moments de descans i de formació. No sé com valorar cada un dels seus articles, encara que penso que tenen preferència tot el que és referent a la "Paraula, Eucaristia y Vida" que han estat profunds i formatius.

Les notes d'història de les nostres contrades, amb les seves ermites, esglésies i monestirs restaurats, amb detalls que són ben bé nostres "arrels".

En fi, si hagués de comentar-ho tot, no sabria fer-ho de la manera que es mereix, "afinant" cada detall de la seva acurada presentació.

GMNA. DOLORS CASTELLA
Missionera a l'Uruguai

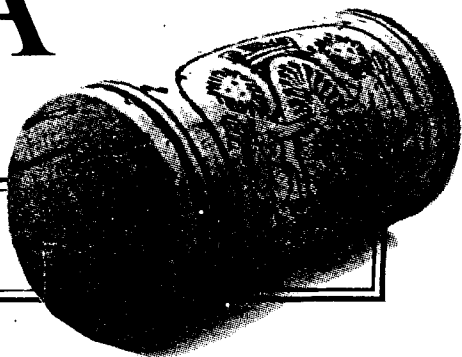
Associació Wagneriana

Si algú pogués informar-me si aquesta Associació encara existeix, —i la seva adreça— o bé si en resten alguns continuadors de les tasques que la dita Entitat, com a finalitat, es fixà en ésser fundada, li'n quedaria molt agraït. Gràcies.

CARLES GIMENEZ i MIQUEL

Des de 1864 PERE ROVIRA La solera d'una família

Cellers a "Ribera d'Ebre" i "Terra Alta"

“La jornada del 19 de febrer del 1987 quedarà escrita amb lletres d'or en la història del F.C. Barcelona”, manifestà el diari “SPORT” en la seva edició del 20 de febrer.

El F.C. Barcelona al Vaticà

Cap dels qui formaven part de la comitiva no va voler desapropiatar aquell dia, i a les 9 del matí tot el grup hi era present. A les 10 ja havien esmorzat, encara que l'audiència era a dos quarts d'una. A aquesta hora l'entitat barcelonista va ser rebuda en audiència privada per Joan Pau II. En els rostres, en els ulls de les persones aplegades allí, quedava àmpliament reflectida l'emoció del dia que mai més no podran esborrar de la seva ment. A les 12, el F.C. Barcelona estava concentrat davant la porta de bronze del Vaticà. La Guàrdia Suïssa que vigila el Vaticà escorcollà una a una totes les persones de la comitiva, com a mesura de seguretat.

A continuació, i procedits per un membre de la Guàrdia Suïssa, es dirigiren al Saló del Consistori. Als pocs instants féu la seva entrada el Papa, que fou aplaudit calorosament per tots els assistents. El Papa venia acompanyat pel seu secretari personal S. Dziwisz i el prefecte de la Casa Pontifícia, monsenyor Dino Monduzzi.

Components de la comitiva

La Comitiva estava formada per gairebé 50 persones, acompanyada per diversos periodistes. Amb la majoria dels directius, encapçalats pel president del club, Josep Lluís Núñez, a qui acompanyava la seva esposa, hi eren representades totes les seccions del club. Com més coneguts, esmentarem Aíto, Sorozábal, Harris, Alexanco, Rexach, Martínez Vilaseca, Serrano, Gregorio Rojo i la patinadora Susanna Parés, única esportista femenina.

El F.C. Barcelona havia sol·li-

En l'audiència de Joan Pau II

Dia històric en el Vaticà per al C.F. Barcelona

“El lema de ‘més que un club’ mostra la qualitat de millorar la qualitat humana del vostre entorn”, va dir el Papa al F.C. Barcelona en l'audiència concedida el dijous dia 20 de febrer. El Papa s'expressà en castellà i en català i va interessar-se tant per la vida i les activitats del club com de la ciutat de Barcelona i la resta del país català.

citat l'audiència per agrair a Joan Pau II la seva presència al Camp Nou, on celebrà la santa missa davant 100.000 persones, durant la seva visita a Espanya l'octubre-novembre del 1982, i rebé el carnet de soci número 108.000 a l'entitat.

Els discursos

El president del F.C. Barcelona, Josep Lluís Núñez, en representació del club, fou qui s'adreçà al Papa. Les paraules del president foren d'agraïment per fer realitat aquesta audiència tan espe-

rada. Núñez presidí la trobada amb un nerviosisme desconegut, fortament emocionat. Li tremolava el pols. No deixà de repetir que era una data inoblidable per a ell i pel club. El president havia tingut màxima cura de tots els detalls de la visita.

En presència del president Josep Lluís Núñez, el Papa saluda l'ex-jugador blaugrana i actual entrenador dels juvenils, Carles Reixach.

Les paraules de salutació i resposta del Papa, manifestaren una gran simpatia pel club, per Barcelona i per Catalunya. Publiquem ambdós discursos en les seves frases més significatives.

Mutus obsequis

Després dels discursos, els mutus obsequis. Josep Lluís Núñez lliurà al Sant Pare la insígnia d'or i brillants del club, un album amb fotografies de la visita del Papa al Camp Nou i un altre àlbum amb imatges de l'acte de repoblació forestal de la muntanya de Montserrat.

El Papa lliurà a tots els presents un rosari platejat, amb grans negres, en un estoig vermell.

Estada del club a Roma

Després que Joan Pau II va conversar amicablement amb cadascun dels membres del seguici, va acomiadar-se amb un “adéu-siau, fins aviat”.

L'audiència havia durat poca estona, però el president del club deia després que “aquest era un dia històric per al Barcelona, el que més m'ha emocionat; ha estat una estona inoblidable”, i Alan Harris, el segon entrenador de futbol, que no és catòlic, confessava de tornada a Barcelona: “La figura del Papa m'ha impressionat, l'experiència d'avui és quelcom que no oblidaré mentre visqui”.

L'expedició barcelonina havia visitat la capella de la Mare de Déu de Montserrat, de la ciutat eterna, on assistiren a una missa abans d'anar al Vaticà. Després de la visita al Papa, admiraren la Plaça de Sant Pere.

Com és natural, ningú no va voler desapropiatar el dia i després de fotografiar-se amb el Sant Pare i davant del Vaticà, l'expedició es reuní en un restaurant de Roma, acabant així aquesta significativa data per a la vida del F.C. Barcelona, els seus esportistes, afiliats i simpatitzants.

Resposta del Papa al president del Barça.

El lema “més que un club” descobreix la voluntat de millorar la qualitat humana

El president del Barça remarcà entre altres coses que “es diu en el nostre país que el Barcelona és més que un club, perquè ha representat i representa tot el poble de Catalunya”. Més endavant assenyala que “per això, Sant Pare, veieu avui aquí tant la representació d'esportistes professionals com una altra no menys important de joves que en nombre 2.000 practiquen diàriament esport en les nostres instal·lacions”.

Finalment, i en català, Josep Lluís Núñez digué al Papa que “l'esport, com tota la vida dels homes no és un fi en si mateix, i si es lluita amb ambició per a la victòria és per ofrenar-la a algú, i el F.C. Barcelona, a més de fer ofrena de les seves victòries a la seva ciutat i al seu poble, ha portat sempre les seves copes a la Verge de la Mercè i a la Verge de Montserrat, representació espiritual de Barcelona i de Catalunya”. Acabà el discurs demanant al Papa la seva benedicció per a tots els socis, aficionats i esportius del club, “per tal de continuar —digué— complint la nostra missió i fent possible que l'esport millori els homes i afavoreixi l'entesa entre els pobles”.

Joan Pau II respongué expressant el seu agraïment i saludant “aquest gran club esportiu que, amb les seves onze seccions, compon la gran família del Barça. M'alegro molt —continua— de tenir aquest encontre. No vull ocultar-vos la meua admiració per la gran trajectòria esportiva que atresora el vostre club, havent donat contínues proves d'alt nivell en les més diverses

disciplines de l'esport actiu. A celebrar i estendre en la comuna estima l'afecció pels vostres colors contribueix sens dubte aquest convenciment íntim que el Barcelona no és una institució anquilosada en el passat, sinó que vibra i rejoyeneix contínuament en sintonia amb l'entusiasme de les noves generacions”.

Quelcom més que un club

“El Barça —ho dieu amb legítim i sa orgull— és quelcom més que un club. I en aquesta mena de lema que vol condensar les vostres millors il·lusions, es descobreix també la voluntat no solament d'aconseguir nous triomfs esportius, sinó també de millorar la qualitat del vostre entorn, d'orientació genuïnament cristiana, que us anima a ennobrir en tot moment la vostra existència, cultivant en ella els valors de l'esperit”. I afegí: “tant de bo que la fama, l'èxit o el fracàs no siguin mai motiu de retrocés en el creixement de la formació personal, en el camp de la virtut o en les exigències de la pròpia fe. Pel que fa a això, és digne d'encomi la importància que dona el club a la formació integral dels seus membres, en particular dels més joves, procurant per a ells assistència religiosa i atenció espiritual, en curosa harmonia amb les orientacions de l'Església i del pastor diocesà”.

“Que el vostre comportament —afegí encara— so-

bretot si correspon a homes de fe cristiana, trasllueixi sempre un estil de vida que us converteixi en ambaixadors de Crist, en missatgers seus de pau i de fraternitat. A això us impulsí també el fet que representeu Barcelona, ciutat olímpica pel 1992. Que la preparació del magne esdeveniment i la seva felicitat celebració siguin de debò, un gran moment de comunicació i de germanor entre tots els pobles, sense oblidar que el suprem valor de la persona humana, creada a imatge i semblança de Déu, és el motiu inspirador de tots els treballs i competicions”.

No mancaren unes paraules en català

En el discurs de Joan Pau II no mancà el detall emotiu —que a més d'un estigüé a punt de fer plorar— d'escoltar el Papa parlar en català força correcte:

“Que la Mare de Déu de la Mercè, patrona de Barcelona, i Santa Maria de Montserrat, a qui teniu per costum oferir els vostres trofeus, us animi a no defallir i a progressar en el camí de la noblesa i de la virtut”.

Després d'un record per a la ciutat de Barcelona, a la seva comunitat cristiana i al qui la regeix, el cardenal Narcís Jubany, Sa Santedat impartí la seva benedicció apostòlica.

VATICÀ DIA A DIA

Dirigents d'Amnistia Internacional rebuts al Vaticà

Joan Pau II va rebre el president i secretari general d'Amnistia Internacional, fra Sciuto i Juan Martín.

Després d'aquesta trobada, un comunicat fet públic per Amnistia Internacional precisa que "l'entrevista fou l'ocasió oportuna per presentar al Sant Pare diversos aspectes generals que fan referència al problema del respecte dels drets humans en el món, particularment a Amèrica llatina, objecte d'un pròxim viatge de Joan Pau II.

En el curs d'aquesta visita al Vaticà, els dirigents d'Amnistia Internacional foren rebuts també per monsenyor Achille Silvestrini, secretari del Consell per als Afers Públics de l'Església i pel cardenal Roger Etchegaray, president de la Comissió Pontifícia "Justícia i Pau".

Audiència del Papa al president dels bisbes lituans

El papa Joan Pau II ha rebut en audiència privada al Vaticà el president de la Conferència Episcopal Lituana, monsenyor Liudas Povilonis, administrador apostòlic de Kaunas. Com és habitual en les audiències privades, res no s'ha informat d'aquesta trobada, però podria haver-s'hi tractat, entre d'altres afers, la possible visita papal a Lituània, amb motiu del 600 aniversari de la cristianització de l'esmentat país, que se celebrarà l'any vinent. El Papa ha anunciat en diverses ocasions el seu desig de visitar aquest país.

Creix el nombre dels que creuen en Déu

L'últim sondeig realitzat per "Gallup" ha revelat que des del 1970 a 1986, el nombre de persones que creuen en Déu, a escala mundial, ha passat del 72 al 79 per cent. L'enquesta afegeix que paral·lelament, el percentatge dels que

es declaren ateu ha disminuït del 13 al 4,40 per cent.

Brasil: Església missionera

A 466 s'eleva el nombre de missioners i missioneres naturals del Brasil que treballen en d'altres continents. D'aquests, 242 actuen a Àfrica, 23 a Àsia i 11 a Oceania. D'altres 190 es troben fora del Brasil, escampats per diversos països d'Amèrica llatina. Durant la Conferència General de l'Episcopat d'Amèrica llatina, a Puebla, Mèxic, s'aprovà la decisió que les esglésies d'Amèrica llatina havien d'enviar missioners a d'altres nacions i continents, malgrat la manca de personal ministerial que sofreixen les pròpies esglésies d'Amèrica llatina.

L'esforç missioner en el món

Des de fa cinc anys, cada mes mor assassinat un missioner per ser constructor de pau, a Angola, a Moçambic, al Líban, a Sud-àfrica, a Filipines...

Els missioners actualment són al front de 48.000 escoles; 2.180 hospitals; 6.418 dispensaris; 2.500 orfanatros; 631 leproseries i unes 10.000 guarderies infantils.

A més de 9.000 s'eleva el nombre de les religioses Franciscanes Missioneres de Maria. Aquesta congregació missionera femenina és la primera pel que fa a les nacions que es troba present i la primera també, respecte al nombre de països dels quals procedeixen els seus membres.

L'Església del Japó ha exportat ja 273 missioners i missioneres, malgrat ser encara territori de missió. Amèrica llatina és el camp preferit per als missioners i missioneres japonesos, però aquests treballen també a Àfrica i a d'altres nacions d'Àsia.

En els territoris de missió treballen actualment 51.000 missioners i 142.000 missioneres, a més a més de 14.000 religiosos laicals i 2.500 missioners seglars.

Carta del general de l'Orde**"L'home", prioritat de l'obra dels Germans de Sant Joan de Déu**

El prior general dels Germans de Sant Joan de Déu fra Pierluigi Marchesi ha adreçat una carta circular a tot l'orde amb motiu de IV Centenari del reconeixement per part de la Santa Seu com a institució hospitalària, que ha acabat de celebrar-se.

"El IV centenari del reconeixement del nostre Orde —diu el prior general— ens llança a una seriosa anàlisi de la nostra obra i a un examen de consciència sobre quan i com nosaltres hem contribuït a mantenir viu i atractiu el nostre carisma". "Partint de les nostres Constitucions —continua— tot l'Orde ara està cercant la força i l'esbós oportú per definir una dimensió diversa de la caritat".

En un altre lloc el prior general assenyalava l'home com a fi de la tasca hospitalària. "Sempre, tant en la dificultat com en la serenitat, els nostres germans han cercat l'home. Aquell home que en el moment més crític de la seva vida, tocat per la pro-

va de la pobresa i la malaltia, és marginat i refusat".

Sobre l'anàlisi de l'obra hospitalària fra Marchesi manifesta: "Les condicions del nostre temps exigeixen una vegada més una transformació per des-arrellar l'home de l'embolic de la tecnologia i reconduir-lo als valors fonamentals de la vida. Recerca, per tant, d'un nou alliberament". I acaba així: "Testimoniem el nostre compromís per l'home cercant un model d'assistència d'acord a les exigències dels temps i analitzem les que són les noves necessitats i els nous necessitats".

L'Orde hospitalari compta actualment amb gairebé 2.000 religiosos, sense incloure en aquesta xifra els que es troben en període de formació. A Espanya i, concretament a Catalunya, els germans de Sant Joan de Déu són altament estimats pel poble i les seves institucions sanitàries sempre han gaudit de prestigi i eficàcia.

Joan Pau II - Jaruzelski: el diàleg

La visita oficial del Cap de l'Estat polonès a Itàlia i la seva recepció en el Vaticà han marcat el retorn de Polònia a l'actualitat europea, després d'un aïllament de molts anys del règim del general Jaruzelski.

L'entrevista entre el papa Joan Pau II i el general Jaruzelski fou qualificada de "seriosa, clara i profunda", i va permetre, segons el comunicat de premsa del Vaticà, "analitzar els problemes i l'Estat a Polònia i les qüestions que pertanyen a la pau mundial".

Ambdós ja es coneixien. Joan Pau II s'havia trobat amb el general-president en dos dels seus viatges a Polònia. Joan Pau II sap que el general de les ulleres fosques no és tan dur ni radical com se l'ha presentat. Sense considerar que ha "salvat" Polònia d'una intervenció soviètica el 13 de desembre del 1981, el Papa no pot oblidar que l'home amb el qual s'entrevistà durant una hora i quart coneix perfectament els seus col·legues russos. Cal recordar que l'any 1940 fou presoner durant un any a Moscou, després del pacte de no-agressió germano-soviètic.

Per la seva part, Jaruzelski coneix la popularitat del Papa i la influència de l'Església catòlica a Polònia: no es pot prendre cap decisió, qualsevulla que sigui, sense l'aval de l'Església, única força d'oposició —però també únic poder moral— en el país, davant el règim.

El Papa visitarà novament el seu país natal i el seu programa preveu dues escales a la costa bàltica, a Stettin i Gdansk, ciutats on el sindicat independent Solidaritat té una gran quantitat d'adeptes. El Papa

Joan Pau II, el general Jaruzelski i la seva filla Monika.

ha qualificat la seva pròxima visita d'"històrica" i ha desitjat que "porti els fruits tan esperats per Polònia i tot Europa".

El gest que tancà l'entrevista està ple de símbols: el general comunista presentà al Papa la seva filla Monika. Joan Pau II per la seva part, regalà a Monika un rosari, així com un altre per la seva mare. El general president deixà Itàlia "satisfet i content". En l'aspecte econòmic, Jaruzelski ha estat atès en les ajudes econòmiques que reclama a crits i que Itàlia

està disposada a concedir-li. Jaruzelski es va trobar també amb el "commendatore" Giovanni Agnelli, gran patró de la FIAT, que instal·larà una fàbrica de producció d'automòbils de cilindrada mitjana a Polònia.

En l'aspecte polític, a més a més de la seva recepció en el Vaticà, aquesta primera visita oficial a un país occidental acabà, per al cap de l'Estat polonès, després de cinc anys de quarantena imposats per Occident, quan va prendre el poder, amb entrevistes amb el president Cossiga, amb el primer ministre Craxi, el ministre italià d'Afers Exteriors Giulio Andreotti... Aquest últim afirmà que "si no hi hagués hagut amnistia a Polònia, aquesta visita oficial no s'hauria fet". Això, en canvi, no impedí els sindicats italians que es manifestaren en els carrers en protesta per la visita del general. Jaruzelski invità els sindicalistes italians a visitar Varsòvia perquè comprovessin sobre el terreny l'evolució de la situació.

¿Haurà cessat la repressió a Polònia sense que el món se n'hagi adonat? De fet, és impensable que les autoritats italianes haguessin donat al general polonès la rebuda i diàleg polític si hagués estat el contrari. El mateix Joan Pau II no hauria donat la seva benedicció a la política duta a terme pel règim actual. Però el Sant Pare també és un Cap d'Estat, que no predica, en canvi, ni la resignació per una part ni els enfrontaments per l'altra.

No serà aquesta la raó per la qual Joan Pau II visita tant Polònia com Xile?

A.S.

Recés a "Vida Creixent".- Tindrà lloc el dissabte, dia 14 de març (de 10 a 13'30 h.) al Col·legi de les RR. Escolàpies, carrer Aragó (xamfrà Llúria), amb el tema: "L'ESGLÉSIA, POBLE DE BATEJATS", presentat pel P. Lluís Antoni Sobrero, s.j., Consiliari diocesà de "Vida Creixent".

Iniciació de la Quaresma a la Catedral.- El dimecres de cendra, dia 4 de març, a les 7 de la tarda, el Cardenal-Arquebisbe Dr. Narcís Jubany, iniciarà el temps quaresmal a la Catedral amb la celebració de l'Eucaristia, dintre de la qual beneirà i imposarà la cendra als fidels. Tots els fidels són invitats a iniciar l'exercici quaresmal escoltant la Paraula de Déu i participant en l'Eucaristia. També es beneirà i s'imposarà la cendra als fidels en les misses de tot el dia.

Diada de la "C.O.C.D." (Conferència de les Organitzacions Catòliques Diocesanes).- Tindrà lloc el diumenge, dia 8 de març, de 10 a 14, al Col·legi de St. Ignasi de Sarrià. En l'Assemblea, cinc militants de diverses associacions i moviments presentaran el seu testimoni sobre els laics en el món. La celebració de l'Eucaristia, presidida pel Sr. Cardenal-Arquebisbe i una estona de convivència completaran la jornada a la qual s'invita als membres de les Associacions i Moviments de la C.O.C.D., i que vulgui compartir amb ells la fe i la festa.

Centre d'Estudis Pastoral.- Organitza tres Cursets, de cinc sessions cadascun. "JESÚS EN EL MARC DEL SEU TEMPS": Fonts per a conèixer el medi de Jesús - El marc històric - El marc geogràfic - El context socio-religiós - Informació complementària. Professor: Ignasi Ricart, claretia. **Di-jous: 5, 12, 26 de març, 2 i 9 d'abril.** Vespres: de 2/4 de 8 a les 9. "LUTER I ELS CATÒLICS D'AVUI": La persona, l'època, el país - La crisi que prepara la Reforma - El luteranisme - La predicació pura de la paraula de Déu - Martí Luter, testimoni de Jesucrist. **Dimecres: 11, 18 i 25 de març, 1 i 8 d'abril** (5 sessions). Vespres de 2/4 de 8 a les 9. "ACOLLIR EL DEFICIENT MENTAL". Dies 12 i 26 de març, 9 i 30 d'abril i 14 de maig, de 2/4 de 8 a 2/4 de 10 del vespre. Qui són els deficients mentals - Com hem d'acollir-los a la família, a la societat, a l'Església - Avui i demà. - Per a més informació, programes i inscripcions: Secretaria, c/. Rivadeneira, 6, 3.ª planta - 08002 Barcelona. Tel.: 317 48 58.

Parròquia de Santa Isabel d'Aragó (Guinardó, c/. de l'Art, n.º 9, baixos).- Ofereix un Cicle de Trobades, de FORMACIÓ PERMANENT DE LA FE, sobre el tema: "Què vol dir, avui, evangelitzar". **Dia 5 de març, dijous,** a les 21'30: Presentació de la Ponència, a càrrec de Fèlix Martí, president del centre d'estudis "Francesc Eiximenis". **Divedres, dia 13,** al mateix lloc i hora: Treball de Tallers, segons els grups formats. **Divendres, dia 20 de març:** "Diàleg amb el món i evangelització", testimoniatge a càrrec de Robert Roche, psicòleg. **Divendres, dia 27 de març:** Treball de Tallers. **Divendres, dia 3 d'abril:** Presentació de conclusions. Debat. TAU-LA RODONA: Intervendran Mn. Josep M.ª Bardés, teòleg, Joan Gomis, president de "Justícia i Pau" i el P. Calasanç Balagué, pedagog i periodista.

NOVETAT EDITORIAL

Acaba de publicar-se el llibret

"HOMILIES BREUS"

de
Mn. Josep Bellpuig
"Cal afegir que, més que breus, són senzilles i entenedores, encertades i pràctiques. I això només ho sabrà el qui les llegeixi, les mediti o en faci ús com d'un ajut per glossar les lectures de l'eucaristia dels diumenges".

(Del pròleg del Sr. Bisbe)

Demaneu-lo a Distribuidora Balmes i Llibreries religioses. Preu, 750 ptes. El llibre conté els tres cicles.

Teologia i Humanisme.-Escola d'Espiritualitat. Del 3 al 6 de març, el P. Jaume Boada o.p. donarà un Curset sobre: "L'Oració contemplativa, invitats a una intensa experiència de Déu". Les classes tindran lloc a la "Sala Penyafor". Informació i inscripcions: c/. Bailèn, 10. Tel.: 246 33 00.

Grups d'Oració i d'Amistat.- Diumenge, dia 1 de març, a les 5

de la tarda, i al Col·legi de St. Vicenç de Paul, c/. de les Carolines, 18, RECES, dirigit per Mn. Vicens M.ª Capdevila. **Dia 22 de març, diumenge:** TROBADA DE JOVES, al Col·legi de Jesús Maria, Passeig de St. Gervasi, 15. Començarà a les 10 del mati. Informació: Tel.: 217 54 46. **Dissabte, dia 7 de març,** a les 11 del mati i a la Basílica de la Mare de Déu de la Mercè, PREPARACIÓ PER A LA QUARESMA, amb CONFESSIÓ COMUNITÀRIA. Presidirà l'acte, el M.I. Dr. Francesc Muñoz. **Del 20 al 25 d'abril:** EXERCICIS ESPIRITUALS ECLESIALS, dirigits per Mons. Josep M.ª Cases, bisbe de Segorb-Castelló, a la Casa de Martí-Codolar de Barcelona. Informació: 217 94 46.

UNIÓ EUCARÍSTICA REPARADORA (Obra Sagraris-Calvaris).- Amb motiu de l'aniversari de la seva fundació La Unió Eucarística reparadora celebra en aquest mes de març els següents actes: **4 de març:** DIA UNIVERSAL DE L'OBRA: A les 7 de la tarda: Exposició major de Jesús Sacramentat meditació eucarística i Benedicció. Lloc: Casa de Natzarret, Verge de la Salut, 26. **8 de març:** CONVIVÈNCIA. Començarà a 2/4 d'onze del mati i a 2/4 de cinc de la tarda. Presidirà l'Eucaristia l'Assessor Diocesà Mn. F. Sala. Lloc: Casa de Natzarret, Verge de la Salut, 26. Tel.: 213 01 82. Preguem avisin per endavant quants desitgin venir a dinar. **29 de març:** VISITA EUCARÍSTICA A DUES PARRÒQUIES DE LA DIÒCESI. El lloc i inscripcions per l'autocar a partir del dia 8.

GIRONA

Centre d'Estudis Diocesà. Seció: Escola per a la Formació de Professorat de Religió.- Organitza un Curset sobre: "La Bíblia en l'ensenyament de la Religió". Temes: Presentació de l'Antic Testament i Creació - Abraham i la Promesa - Pedagogia de l'Antic Testament - Moisès i Exode, Història d'Israel i Història de la Salvació - Pedagogia de l'Antic Testament. Professors: Mn. Jaume Angelats i Mn. Miquel Àngel Ferrés. **Dies: 5, 12, 19, 26 de març i 2 d'abril, a Palamós,** al Col·legi Carmelites de Vedruna, c/. Xaloc, 22. **Dies: 9, 16, 23, 30 de març i 6 d'abril, a Girona,** al Col·legi de Carmelites de Vedruna, carretera de Barcelona, 22. **Informació:** Tels.: (972) 21 55 22, 31 59 64 i 23 16 37.

GERMANOR AMB ELS NOSTRES MISSIONERS

"Rebeu la meua felicitació, junt amb el meu agraïment pel setmanari "CATALUNYA CRISTIANA" que periòdicament rebo. Ell porta fins a aquest llunyà Brasil un trosset de Catalunya. Cada un dels bellíssims articles ens ajuda a viure la vida de la nostra Església i de la nostra terra".

Sao Paulo (Brasil)

400 missioneres i missioners, gràcies a les persones que "apadrinen" la seva subscripció, reben ja el nostre setmanari.

La nostra fita és, que tots els més de 1.500 missioners i missioneres de les diòcesis catalanes puguin rebre'l. La comunicació amoroseix la solitud i dóna el conhort de la comunió fraternal.

Cada setmana en publicarem una relació, esperant que altres persones es decideixin a ser "padrins" d'aquests germans i germanes nostres.

FRANCESCA FONT

Aiha Kiran
Visbrut Row Houses
E-718 Memuagar - Ahmedabag 380052
GUJARAT - INDIA 10.500.— Ptas.

FELIX OLIVERAS PUEYO, S.F.

Parroquia San Vicente de Paul
1.ª Sección Olivar Conde, C/ 6, n.º 17
MEXICO - 19 D.F. 01400 9.750.— Ptas.

MARTA MALIAFRE

SIMANJIRO
P.O. Box 3044
ARUSHA (TANZANIA) 10.500.— Ptas.

Butlleta de subscripció

Nom i cognoms

Domicili Tel.

Població D.P. Província

subscriu a "CATALUNYA CRISTIANA" el missioner

(nom i cognoms)

L'import el faré efectiu mitjançant:

- ☐ taló que adjunto
- ☐ gir postal
- ☐ domiciliació segons l'adjunta autorització

Domiciliació:

Banc/Caixa

Sucursal n.º

N.º compte corrent

Població Província

Prego al Banc/Caixa que consideri aquesta butlleta com la meua autorització per aquest pagament.

Població Data

Signatura:

"CATALUNYA CRISTIANA", c/. València, 244, 2on.
08007 Barcelona - Tel. 215 27 39

TENIU HORES LLIURES?

A CATALUNYA CRISTIANA TENIM FEINA PER A VÓS

Tant si residiu a una ciutat com a un petit poble de Catalunya, podeu integrar-vos a l'equip de promoció de CATALUNYA CRISTIANA. Solament és necessari que:

- Estimeu CATALUNYA CRISTIANA.
- Us agradi relacionar-vos amb la gent.
- Hi pogueu dedicar amb constància el vostre temps lliure.
- Us faci il·lusió guanyar-vos un sobre-sou.

La tasca és molt senzilla, però us l'hem d'explicar amb detall. Si podeu desplaçar-vos a les nostres oficines de Barcelona, us atendrem amb molt de gust. Si, per raó de la distància del vostre lloc de residència, això no fos possible, us enviarem per escrit totes les instruccions. En qualsevol cas, truqueu en hores d'oficina al (93) 215.28.05, Sta. Puig.

TARRAGONA

Durant el passat exercici de 1986

Caritas distribuí més d'onze milions als necessitats

TARRAGONA.— Caritas treballa en el camp de la prevenció a diferents nivells, també en l'aspecte de promoció, però ens cal dedicar molts esforços humans i econòmics a l'ajuda puntual, no feta des de la beneficència, sinó des de la solidaritat i el compartir. Diuen que sortim de la crisi, pot ser algunes persones sí, però per a molts d'altres, l'atur perllongat, la manca de subsidi i per tant l'angoixa i desequilibris que comporta el no poder cobrir les necessitats bàsiques, ha esdevingut una malaltia endèmica. L'Administració o d'altres organismes oficials que han de tenir cura del benestar social dels ciutadans, o no contempen en els seus pressupostos partides per benestar social o són tant minces que arriben a molt pocs.

El balanç de la tasca d'ajuda duta a terme per Caritas In-

terparroquial de Tarragona —C.I.T.— conjuntament amb les Caritas Parroquials i Centres de la ciutat i perifèria durant l'any 1986 ha estat de 11.377.762. A aquesta xifra, cal afegir-hi la donació de mobles a 54 famílies, 18 estufes, mantes a nombroses famílies i vals de roba a 599.

Les demandes són: de famílies en atur, dones separades i abandonades pel marit, vells que no cobren cap pensió o bé el FAS.

De les peticions ateses, 39 es varen incloure en el "Finestral de la Caritat" que es publica mensualment en el "Diari de Tarragona" i a "Catalunya Cristiana".

Des de C.I.T. es varen atendre durant l'any 4.926 persones i es feren 115 visites.

Gràcies el VOLUNTA-

• Aliments	5.802.574
• Beques guarderia i llibres	376.565
• Rebuts de llum, lloguers, butà i desnonaments	3.021.903
• Ulleres, material ortopèdic, farmàcia	162.030
• Llet i farinetes nadons	567.941
• Bitllets retorn lloc d'origen	74.595
• Gestions socials, administratives, documents	403.872
• Aportació material presó	223.147
• Contraprestacions serveis	504.528
• Rebuts S. Social i d'altres	244.617

FINESTRAL DE

LA CARITAT

Dones maltractades a Tarragona

TARRAGONA.— Cada vegada és més freqüent que la dona hagi d'assumir tota sola les responsabilitats de la família. L'atur perllongat, sovint és la causa de greus conflictes familiars, maltractaments i fins i tot abandó de la llar del cap de casa. En aquests moments és quan més necessiten aquestes dones l'ajuda per a fer front a tots els problemes.

1.87- Mare amb tres fills, en atur i sense cobrar cap tipus d'ajuda. Busca feina però encara no en té. No pot pagar lloguers endarrerits i tenen l'ordre de desnonament del pis. Necessita 39.000 pessetes.

2.87- Dona abandonada pel marit amb 6 fills al seu càrrec. Busca feina però no en troba, ni cobra cap tipus d'ajuda. Té un deute d'aliments i lloguer del pis que puja 32.400 pessetes.

3.87- Mare amb tres fills. No treballa ni cobra res. Viu de l'ajut dels seus pares vells que cobren una petita pensió. Per pagar el lloguer del pis i aliments necessita 24.000 pessetes.

4.87- Senyora gran que cobra el FAS. No es pot fer càrrec dels lloguers endarrerits i el rebut de la llum. Necessita 22.000 pessetes.

5.87- Home de mitja edat, està malalt però per a sol·licitar la pensió d'invalidesa li falta un període de cotitzacions. Necessita 30.500 pessetes.

6.87- Matrimoni gran que recull cartrons i viu en una barraca. Per pagar l'entrada d'un pis i la connexió de la llum, necessiten 36.000 pessetes.

Els donatius els podeu fer a: CARITAS INTERPARROQUIAL DE TARRAGONA - Avda. Prat la Riva, 35 - 43001 Tarragona.

Les demandes són de famílies en atur, dones abandonades y vells.

PENSANT-HO BÉ

La bufanda

XESC SOLIU

No crec que el nom i la cosa siguin prou per poder-li aplicar allò de "llarg i prim parent d'en Bufo". Ni tampoc no volem referir-nos a la franja de núvols amb què algun entremaliat vent bufador encercla capriciosament la gorja d'algun cim.

La fredor, al cor de l'hivern, no és pas cap cosa bufa, sinó molt seriosa. El fred calmos és fred bondados. Però quan el vent, jo no sé si per caprici o per fer-se passar el fred, arrenca a córrer, i amb les seves mans invisibles i balbes ens acarona malèvolament, som tots els qui hem de córrer per a protegir-nos-en. És aleshores quan el millor tapaorelles, tapaboces i tapacoll és una bona bufanda.

La bufera del vent gelat, encara que no arribi a bufarut, és certament molesta. La vermellor d'orelles i nas, i la força instintiva amb què premem els llavis per evitar que penetri coll endins, en són bona prova. És com un tossut bufaforats que ens fa impertinentment la guitza. Les peces d'abrigall són sovint com portes i finestres mal tancades per on el bufarell fred i entremaliat entra a pleret, però sense parar, i se les campa a gust refredant l'abrigall i l'abrigat. Hivern ventós, fred molestós, sí senyors.

Un bon refredat (és un dir perquè de bo no crec pas n'hi hagi cap ni un) té l'aire d'una puça i l'enrenou d'un lleó. Encara ha de néixer el savi que ens digui com ve i com se'n va. S'anuncia feblement, res, unes pessigolles i una mica de caparrassa, passa sorollosament esquitxant a tort i a dret i marxa commòs i compadit que tan poca cosa ens porti al límit de la impotència. Doncs bé, tot aquest daltabaix, una bona bufanda l'hauria pogut ben parar.

La bufanda, aquesta peça de roba, de llana, de seda, més o menys ampla i llargaruda, capaç de tapar orelles, boca i coll, és avantmuralla i muralla que defensa el nostre alcàsser quan el minúscul i nombrós exèrcit a les ordres del general refredat vol assaltar-lo. No sé per quins set sous, en els nostres dies, l'ús de la humanitària bufanda ha perdut clientela. No val passar-se de viu, mentre ens ensurten sorollosos esternuts, els nassos ragen com aixetes i l'afonia ens deixa muts o amb la veu rogallosa.

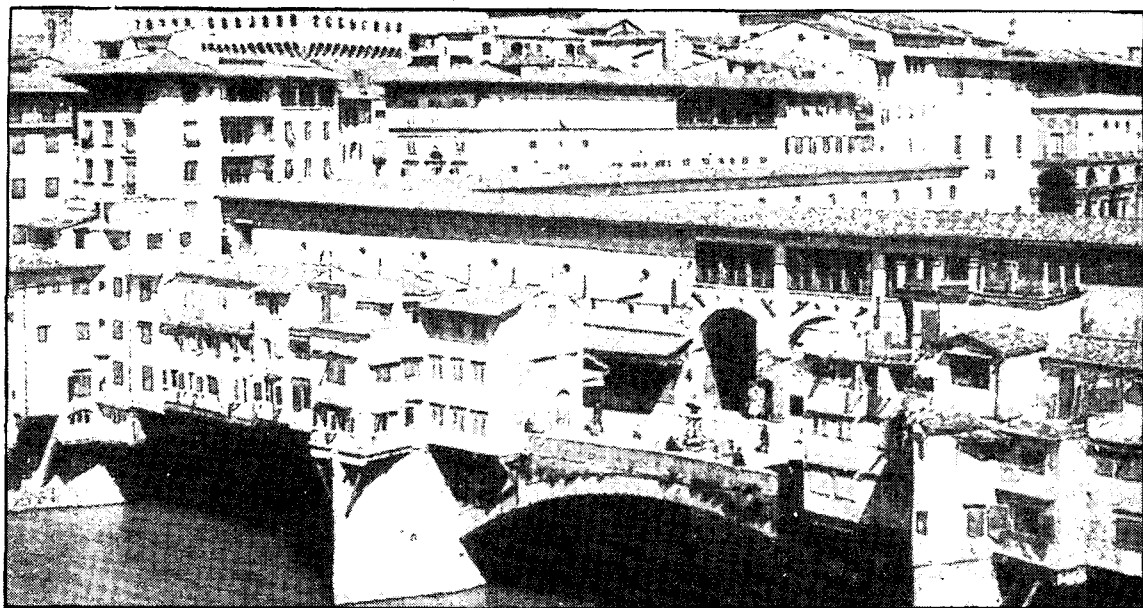
Recordo com de petit, tot giravoltant com una baldufa la mare m'entortolligava la llarga bufanda entre coll i cap i em cofava amb una barretina de llanes de color, lluint al seu cim una airosa borla. Només el petit nas i els petits ulls quedaven al descobert, prou agosarats per plantar cara al fred i al vent. També recordo haver vist a muntanya i a pagès, aquelles amples i llargues bufandes, gairebé mantes, amb què pastors i camperols espantaven vent i fred. És ara que per presumir, no sé ben bé de què, ens estिमem més un refredat que anar tapats. Després de veure a la "tele" un serial filmat a Miami Beach, ens sembla que com l'heroi de palla, podem sortir al carrer amb cos de camisa. Tard o d'hora, naturalment, el senyor refredat i la senyora grip se'n fregaran les mans. La imprudència amb els elements es paga cara.

Les restes de la clàssica bufanda són petites bufandetes i mocadors de coll que fan molt bonic però guarden ben poc del fred i del vent. Quan el refredat arribi amb ulls plorosos i nas vermell, ens lamentarem com criatures petites, però aleshores i després ens mancarà encara el coratge per embolicar-nos sense miraments ni escarafalls amb una bufanda com cal. És qüestió d'imatge? Potser sí. Molt discutible. De bufandes n'hi havia de molt elegants. A més, ¿ens hem ben mirat la fila que fem quan un senyor refredat s'ha ben instal·lat en nosaltres?

Per cert, ara recordo haver sentit dir que, a propòsit del Concili Vaticà II, l'Església havia obert portes i finestres perquè una nova ventada de l'Esperit renovés l'aire, però que, tanmateix, alguns amb el corrent s'havien refredat. Ja ho sabem, el diable és un aprofitat; es valdria de l'avinentesa per esmunyir arterament vents malèfics al cor dels creients. El nostre esperit, ai las!, té també els seus bufarells i escletxes. Amics, que la bufanda de la fe i de la fidelitat ens guardi de refredats espirituals. En aquest cas, allò que no és bo per al cos tampoc no ho és per a l'ànima.

BARCELONA

En comptes d'humanitzar el cristianisme hauríem de cristianitzar l'humanisme.

Hi assistiren 120 clergues d'arreu de Catalunya

Tingué lloc a Castelldefels una taula rodona sobre la nova evangelització a Europa

PREMIÀ.— Certament foren un èxit aquestes conferències a les quals assistiren uns 120 clergues d'arreu de Catalunya. Especialment, la taula rodona sobre la nova evangelització de l'Europa moderna, en la qual participaren el senyor Bisbe d'Urgell, i copríncep d'Andorra, doctor Martí i Alanís, el periodista de "La Vanguardia" Ricard Estarriol, corresponçal a Viena, i Carles Cavaller, director general de l'I.E.S.E.

Fou molt interessant el repte als empresaris cristians, que han de ser els capdavaners d'empreses industrials, continuant la tradició cristiana, nascuda a Grècia i Roma, promocionada a tot Europa per Carlemany —encara que abans cal tenir en compte les arrels d'Irlanda, quan sant Bonifaci passà a evangelitzar els països germànics, sant Enscar, d'Anglaterra als Països Nòrdics i sant Ciril i sant Metodi, grecs, als països eslaus, com ho confirma el doctor Lat Zlatnski, sots-secretari de la Congregació per a la Doctrina de la Fe, també txec-eslau oriental —com prova mossèn Frederic d'Alemanys, arrels que havia oblidat en l'anterior conferència el doctor Orlandis, professor d'Història de la Universitat de Navarra.

Amb aquesta ètica pràctica catòlica, el senyor Cavaller va esmentar l'exemple d'un empresari català, catòlic practicant, que, després de superar el dèficit de l'empresa, en assolir superàvits suficients, ajudava el proïsme quantiosament, especialment els malalts als quals atenia personalment malgrat que ell també patia una malaltia que el mortificava constantment.

El paper dels empresaris catòlics

Jac Chevalier, professor de la Universitat de Grenoble, va dir, en una conferència l'any 1935 (fa mig segle) en el Conferència Club de Barcelona, que la societat anava malament perquè el progrés científic no anava aparellat amb el progrés moral d'ètica catòlica. I actualment comprovem històricament que és molt difícil, per no dir impossible, que l'ètica natural pugui subsistir eficaçment sense complir, amb sinceritat, valentia i fins i tot heroïcament, atès el malstruc ambient, els manaments de la Llei de Déu, d'amor al proïsme, que per manca de sincera i veritable fe pràctica no complim els cristians. El pare Croizier,

l'any 1930, va escriure que els obrers estimarien més l'Església, quan l'Església tingués més cura dels problemes dels obrers.

I aquesta és la consigna que ha llançat la C.E.C.C. d'Europa sobre la nova evangelització de l'Europa actual. Tant de bo els empresaris catòlics escoltant atents les consignes del papa Joan Pau II, que diu que en lloc d'humanitzar el cristianisme hauríem de cristianitzar l'humanisme! Així entre tots, uns i altres, empresaris i obrers, pobres i rics, complint la doctrina evangèlica arranjariem els problemes de la societat actual tan flagel·lada amb problemes laborals i misèria popular, comptant amb l'ajuda de la Verge Maria, Mare de l'Església.

RAMON SABORIT

20 germans nous a la Germandat de la Mare de Déu de la Mercè

BARCELONA.— Fa poc tingué lloc al Santuari de la Patrona de Barcelona l'assemblea anual de la seva Germandat amb l'ingrés de vint germans nous que reberen la medalla en el decurs de la Missa solemne dedicada a sant Pere Nolasc, oficiada pel seu consiliari mossèn Serafi Alemany, rector a més de la Basílica, acompanyat del Pare Provincial dels mercedaris.

A l'Assemblea es donà compte de les activitats de l'any passat i dels projectes de cara a la commemoració, l'any vinent, del Centenari de la Coronació canònica de la santa imatge, que tingué lloc al mes d'octubre de 1888.

Amb tal motiu es constituïren les comissions adequades i en el sopar de germanor que es tingué a continuació es descabdellà un llarg col·loqui sobre l'apostolat de la Germandat al voltant de temes com la família, la pietat mariana al Santuari i la projecció del missatge mercedari en el món d'avui.

Benedicció d'una nova campana a Gualba

GRANOLLERS.— Recentment a la parròquia de Sant Vicenç de Gualba, tingué lloc la solemne benedicció de la campana nova destinada a l'ermita de Sant Cristòfor. Els esposos Eudald Español i M.ª Antònia Molinas en foren els padrins, i li posaren els noms de Tomasa-Maria-Antònia. Seguidament s'organitzà una comitiva que portà la campana fins a l'ermita on fou col·locada a l'espaldanya, fet que es produí a les 13,20 hores, i a les 13,30 ja vàrem sentir el primer trillleig. En Jaume Salichs i el seu fill tingueren cura d'instal·lar-la correctament. Tots els assistents a l'acte, que eren nombrosos, pogueren exercir l'ofici de campaners per uns moments, donat que mossèn Jaume havia promès que en aquesta diada ho permetria a tothom que volgués.

El seguici anava acompanyat dels gegants i nans de la població i per primera vegada ja intervingueren els grallers i timbals de la nostra vila que per cert animaren força la festa amb la seva intervenció continuada.

La família Eudald va invitar la concurrència amb xampany tres refrescos per a la mainada. El fet que l'ermita ja tingui campana nova, podríem dir que ha constituït un vertader esdeveniment a la població i n'és una prova palesa la notable participació de residents i estiuiejants que es varen sumar a la festa. Mossèn Jaume va anunciar que el dia 10 de juliol d'enguany i amb la presència del cardenal Jubany es farà la inauguració oficial de les obres de restauració de l'ermita que per aquelles dates es confia ja estaran closes, ja que el que queda per fer actualment són petits detalls, ja que la feina grossa ja s'ha realitzat mitjançant col·laboracions de professionals qualificats que han desenvolupat la seva tasca amb un elevat sentit artístic i absoluta generositat. Quedaria un acte molt escaient el dia de la vinguda del Bisbe s'aprofités per retre un merescut homenatge a Esteve Sala que durant 45 anys ha fet de campaner de la parròquia amb un zel poc comú i que ara no fa gaire es va jubilar per raons d'edat.

ESGLÉSIA Y ESCOLA

Què demanen els estudiants?

La premsa de gener i febrer n'ha estat plena, d'estudiants: mobilitzacions a totes les ciutats, accions violentes als carrers i amb la policia, negociacions al Ministeri i a les Conselleries d'Ensenyament de les Comunitats Autònomes, a tancaments a les universitats, etc. Què ha passat?

Una primera constatació: ni tots els qui han participat en les manifestacions són estudiants, ni tots els estudiants que s'han manifestat pretenen el mateix. Una anàlisi profunda de l'actual moviment estudiantil ens hauria d'ajudar a descobrir les autèntiques arrels del conflicte que tot el país ha viscut amb tanta intensitat.

Una cosa és evident: milers d'estudiants creuen que ells han estat els protagonistes de les mobilitzacions, i que els únics objectius de la "vaga" eren la supressió de les proves de selectivitat per a l'accés a la universitat i un augment dels pressupostos d'educació.

Massa senzill perquè sigui veritat! També s'ha parlat de l'atur juvenil, d'una revisió "progressista" de la LODE, de l'augment de la intervenció dels alumnes en els òrgans de par-

ticipació en tots els nivells, de la discriminació de la Formació Professional, del trasvassament de pressupostos dels centres privats als centres públics, de l'augment de places a la universitat i de la supressió de les taxes acadèmiques, del pagament d'un "salari" als estudiants, de la política de beques, dels exàmens de setembre, de la reducció del nombre d'alumnes per aula, del millorament de la qualitat de l'educació, etc.

Les autoritats educatives del país no ho tenen gens fàcil. Quina resposta poden donar? De fet, cap d'aquestes qüestions és suficient per provocar tant d'aldarull. Quin és, doncs, el problema de fons?

D'altra banda, eis estudiants que "negocien" amb l'Administració —Coordinadora, Sindicat, Confederació, ...— ¿a qui representen de veritat? I els qui han provocat la violència als carrers, ¿en nom de qui han actuat?

Heus aquí un bon tema de reflexió per a tots els qui estem relacionats amb el món del jovent.

FRANCESC RIU

PER PRIMERA VEGADA, DES DEL CONCILI VATICÀ II, ÉS A L'ABAST DELS FIDELS DE PARLA CATALANA EL

MISSAL FERIA

EN EDICIÓ DE FORMAT MANUAL, PER ALS DIES NO FESTIUS

Amb els textos eucològics i lectures de les misses de totes les fèries de l'any, de les celebracions del Propi dels sants, de les misses del Comú, rituals, per diverses necessitats, votives i de difunts. Ordre de la missa amb les pregàries eucarístiques del Missal romà, la pregària V (del Sínode suís), les de reconciliació i d'infants.

De venda a les llibreries

Format, 11 x 17 cms. - 2.208 pàgs. paper bibloprint - Impres a dues tintes Enquadernació de simil·pell - P.V.P. (amb IVA), 5.150 ptes.

EDITORIAL REGINA, S.A. - Mallorca, 87 i 89 - 08029 BARCELONA

L'ermità de Mogrony passa revista del 1986

MOGRONY.— El tombant de l'any sempre és un temps ben adient per a fer un repàs de la vida dels dotze mesos transcorreguts. Així ho pensa i així ho fa l'Ermità de Mogrony, que, al final del desembre, acudí puntual com sempre, a la seva cita informativa. Així hem tingut notícia que en aquell santuari pirinenc han continuat, el 1986, els "Concerts Comte Arnau" sota el patrocini de la Generalitat, Ajuntaments i Santuari. Hi cantà el grup de Cambra de Manresa. També sabem que s'ha millorat la carretera que mena al Santuari. Ens assabentem que la Beca Missional "Mare de Déu de Mogrony", destinada a pagar els estudis sacerdotals d'un noi rwandès, continua per bon camí; s'ha recollit molt més de la meitat de la beca, i s'espera arribar a completar la quantitat (300.000 ptes.) en el present any.

Celebrades les X Jornades de Pastoral Obrera

MANRESA.— Organitzada per la Delegació de Pastoral Obrera del bisbat, han tingut lloc, a la Cova de Sant Ignasi de Manresa, les X Jornades d'aquesta pastoral obrera.

El tema de la trobada era: "Desafiaments que la nova situació sociopolítica i cultural planteja a l'evangelització." El tema escollit és prou important i no s'esgotà en una jornada; per això s'ha decidit de continuar-lo en cursos posteriors, agafant-ne aspectes concrets.

La dinàmica de la trobada fou la d'expressar, personalment i en grup, l'experiència sorgida dels nous problemes i dificultats que es troben en els ambients populars, originats pels canvis socials, polítics i culturals que s'han esdevingut últimament, es especial des de l'adveniment de la democràcia al país. Les sessions foren preparades amb les respostes a un qüestionari previ que girava a l'entorn dels fets que han marcat la religiositat en els darrers anys, en especial en referència al món dels adults. Hi ha la intenció de continuar l'estudi d'aquest tema en una segona sessió, fixada per al diumenge 15 de març.

Als centres de Vic, Manresa i Igualada

230 persones segueixen els cursos de l'escola Bàsica de Catequistes

MANRESA.— Recentment, al Casal de l'Església de Manresa, els equips de laics responsables de la gestió dels tres centres de l'Escola Bàsica de Catequistes (de Vic, de Manresa i d'Igualada) ens vàrem reunir amb el vicari episcopal de la zona sud del bisbat, el delegat diocesà de catequesi i el mossèn responsable del Secretariat interparroquial de catequesi de Manresa, per tal de fer una valoració de la marxa de cada centre i començar a pensar algunes previsions de cara al futur.

L'Escola bàsica de catequistes té com a finalitat prioritària posar a l'abast dels catequistes un pla elemental i sistemàtic de formació per a la tasca catequètica. El marc de referència fonamental d'aquesta formació catequètica és el FONS BÀSIC per als catecismes de les diòcesis catalanes, text editat pel S.I.C. L'Escola bàsica vol ajudar els catequistes a adquirir un coneixement orgànic i complet d'allò que l'Església creu, viu i celebra.

En la nostra reunió de Manresa, vàrem constatar que l'Escola bàsica ha tingut bon acolliment: a VIC, hi ha 120 catequistes inscrits (i per això es fan dues sessions de classe setmanals, una el dimarts i l'altra el dijous); a MANRESA, n'hi ha 57 i, a IGUALADA, 53. Les classes, en aquestes dues ciutats, s'imparteixen

el dijous. En general, els catequistes inscrits a l'Escola es mostren contents i interessats pels continguts que reben.

Vàrem valorar com a molt important el fet de voler que els tres centres de l'Escola bàsica treballéssim de conjunt. Per això es va presentar un esbós d'estatuts de règim intern per tal de seguir tots les mateixes pautes, quant als criteris d'organització i funcionament de l'Escola.

També hi hagué acord sobre el treball d'avaluació que hauran de fer els que vulguin obtenir el certificat d'aptitud que lliurarà l'Escola. Es veié important i profitós per a tots que l'alumnat fes un treball sobre els temes —o algun aspecte del tema— del programa del curs; que el desenvolupés a l'estil d'una sessió de catequesi, adreçada a un grup de catequitzands d'una determinada edat i, per tant, indicant objectius que es volen aconseguir, continguts a transmetre, actituds que se'n deriven, mitjans metodològics adequats, etc.

Vam acabar la reunió fent un intercanvi de telèfons per a comunicar-nos i assenyalant un dia per a retrobar-nos.

ELS EQUIPS RESPONSABLES DE L'ESCOLA BÀSICA DE CATEQUISTES

Jorba ja compta amb un butlletí parroquial

JORBA.— A Jorba ha aparegut una nova publicació parroquial. Aquesta vegada ens ve del límit occidental del bisbat, i són quatre pàgines que porten el títol de "El nostre full". I diu nostre perquè agrupa cinc parròquies, que són: Jorba, Santa Maria del Camí, Argencola, Carbesí i Montmaneu amb la Panadella. Totes són servides per un equip de tres capellans que viuen comunitàriament a la rectoria de Jorba i es desplacen per als ministeris pastorals per les cinc parròquies. El full indicat servirà de llaç d'unió de les diverses comunitats cristianes tot informant dels projectes a fer, de les notícies i del que interressi. En els primers números ja han fet una crida a la col·laboració dels fidels, ja que, en les circumstàncies presents, és necessària més que mai la cooperació de la gent. Saludem amb afecte la per ara més novella publicació i ens congratulem perquè el cercle es fa més gran ja que n'hi ha una més a la colla.

Dues parròquies inicien el seu camí a Manresa

MANRESA.— Les dues parròquies que van començar de caminar com a reconegudes "oficialment" el 15 d'agost passat han celebrat solemnement les inauguracions respectives. Es tracta de la **Parròquia de la Mare de Déu de l'Esperança**, que celebrà les festes a mitjan octubre, i la **Parròquia de Santa Maria de Montserrat**, que ho féu al final del novembre passat.

Totes dues inauguracions tingueren com a eix central l'eucaristia, ben participada i animada, en la qual es feren presents totes les parròquies de l'entorn. Cal notar també la profusió d'actes populars que contribuïren a fer més estrets els lligams de coneixença i amistat de tots els qui formen la parròquia, demostració una vegada més, de l'esperit d'obertura i acollença d'una comunitat parroquial avui.

En els programes, cada rector, en unió amb el consell parroquial, va adreçar una salutació a les respectives comunitats.

IMPROMPTU

Cal respectar els genis

ORIOL CAMPS

Dies enrera, no puc precisar-los, va cridar-me l'atenció un poster profusament difós per la ciutat anunciant un "GAUDÍ HOME" i, d'antuvi, vaig sentir-me perplex pensant en qui, en aquests moments s'hauria preocupat per poder explicar nous trets de la humanitat gaudiniana... Segui com sigui no vaig pensar-hi gaire, i la cosa se'm va oblidar.

Però vet ací que als pocs dies, unes altres penjarolles em donen a conèixer un "GAUDÍ DONA"... I finalment vaig adonar-me del que es tractava: ni més ni menys que d'uns salons de la moda, adés masculina, ara femenina...

La perplexitat s'esvaí. Ni em vaig indignar, ni em vaig alegrar. Però sí que vaig pensar en el propi Gaudí, en el geni Gaudí i, ¿per què no?, en el geniüt Gaudí que hauria moquejat els atrevits organitzadors d'aquests salons on no hi ha res que pugui enfrontar-se amb el futur, on tot fa joc amb la banalitat, on tot és fugisser, on tot és al servei de la vanitat humana.

El gran respecte que mereix l'obra del mestre Gaudí, que mira al cel, que té aires d'eternitat, no pot avenir-se a utilitzar el seu nom per un no-res que s'esfuma passat el primer revolt de camí.

GLOSSES DOMINICALS

La veu dels marginats

És l'encapçalament d'un dels capítols d'un llibre compost per un religiós educador de carrer i en el qual explica les seves experiències personals. "Amb els meus germans marginats": heus aquí el títol de l'obra. És una exposició del que passa en les zones més deprimides de la nostra gran ciutat: amb les seves misèries, les desviacions de tota mena i la delinqüència.

En unes pàgines colpidores i interpel·lants, els mateixos marginats parlen. "Efectivament —diuen— vivim al marge; no se'ns coneix; ens tenen oblidats en tot menys quan podem ser profitosos a algú". Com aquell xicot de 15 anys, que ven el seu cos jove a tots aquells homes desviats que el paguen bé. Ara ja té clients fixos per a cada dia de la setmana!

Els marginats segueixen parlant: "no volem saber res de nosaltres, els qui constituïm aquesta societat que ens ha enfonsat i destrossat, fins i tot per a molts abans de néixer". I ens interpel·len, exposant els mals de la nostra societat de consum: "vosaltres tot ho reduïu al diner, a la diversió, al poder, a l'ostentació". Ens miren des de baix amb aquella "superioritat de l'autèntica pobresa; de l'angoixa de cada instant; de la incapacitat per aconseguir la més petita atenció; de l'oblit de tot i de tothom".

Ells es consideren persones, malgrat no estiguessin inscrits en el cens. I també fills de Déu com tots nosaltres! Ho són: com aquest noi de 9 anys, que surt cada matí a les set per demanar una moneda als que troba; com aquell jove de 18 anys que ha entrat 21 vegades a la presó i no té res per menjar ni sap on anar a dormir; com aquesta prostituta de 19 anys, que va començar a exercir el seu trist ofici, quan abusà d'ella el seu pare mateix; com aquell jove de 19 anys que s'ha cansat de trepitjar tots els carrers cercant treball i per això es

posa a robar; com aquesta dona que té un càncer de pit i no la volen operar fins que li toqui el torn i entretant malviu en un racó sense aigua ni llum; com aquell vell de 74 anys que recull cartrons cada nit i amb ells alguna resta d'entrepà que menja amb una autèntica fam. Cal seguir encara?

Els marginats continuen parlant i acusen els cristians i els interpel·len amb aquesta pregunta vehement i esfereïdora: "On és ara aquell Crist que recollia els captaires, els leprosos, les adúlteres, els endimoniats? On és?" En aquests barris tan necessitats no manquen sacerdots, religiosos, religioses i laics que es preocupen dels marginats. També les parròquies i Caritas diocesana malden per donar-los-hi les ajudes possibles. Però els cristians practicants ¿tenen consciència del què és la marginació i de la complexitat dels problemes que afecten a aquells que la pateixen?

La interpel·lació dels marginats es dirigeix també a tota la societat. A tota ella, des de l'Administració fins al ciutadà més senzill. Cal prevenir i cal salvar. És necessari construir un món digne per a tots els homes i dones sense distinció. L'autor del llibre abans esmentat, subratlla a propòsit d'això la importància de l'educació i sobretot de la "reeducació" dels joves marginats, delinqüents i drogadictes. Això exigeix un treball de molts i una tasca coordinada. I adverteix amb sagacitat: "no s'aconsegueix res amb grans programes i manifestacions; moltes vegades no són res més que això i serveixen per quedar bé o per guanyar uns vots".

Moltes gràcies, Germà Adrià, pel seu gran testimoniatge!

NARCÍS JUBANY
Cardenal-Arquebisbe de Barcelona

GIRONA

Un vídeo fet pels mateixos joves recull algunes de les pors que fereixen la nostra societat.

Aquest és el lema de la Pasqua Jove d'enguany

“No tingueu por”

GIRONA.— La Delegació Diocesana de Joves del bisbat de Girona ha presentat públicament la nova edició de la festa anomenada “Pasqua Jove” que se celebrarà el proper dissabte sant a la tarda i nit a la parròquia de Calella, al Maresme. El lema d'aquest any serà la frase evangèlica “No tingueu por” i un grup de joves elaborarà un vídeo de tres minuts sobre alguna de les pors que actualment fereixen la nostra societat.

Aquest vídeo serà passat per una pantalla gran el dia de la “Pasqua Jove” i servirà de punt de partida per una reflexió individual i col·lectiva. En l'edició de l'any passat l'església del Mercadal de Girona hi participaren prop d'un miler de nois i noies de tota la diòcesi.

Jornada Diocesana per a preveres a Banyoles

El passat dia 17 de febrer tingué lloc una Jornada Diocesana per a preveres i diaques a la Casa d'Espiritualitat de Banyoles que va començar a les onze del matí i acabà a les sis de la tarda. La jornada va ser presidida pel bisbe, monsenyor Jaume Camprodon, i va comptar amb la intervenció del bisbe auxiliar de Madrid, Alberto Iniesta que va parlar sobre “l'espí-

ritualitat del capellà centrada en la caritat pastoral”. Aquell mateix dia al vespre monsenyor Iniesta es va reunir amb els dirigents dels diversos moviments de joves de la diòcesi al col·legi “Cartañà” de Girona. El professor del Seminari, mossèn Josep Maria Marqués va fer una conferència als capellans reunits a Banyoles sobre “les arrels cristianes de Girona”, conferència que va il·lustrar amb diapositives.

La Jornada no sols va servir per aprofundir els temes exposats sinó també per a fomentar la convivència fraternal entre els sacerdots diocesans, tal com va remarcar monsenyor Camprodon, en les seves paraules de presentació. Abans de la cloenda el vicari de pastoral, mossèn Esteve Andreu, donà diverses informacions i consignes sobre la pastoral diocesana.

Trobada Diocesana a Banyoles

Durant el mes de febrer han continuat les Trobades de Laics del bisbat de Girona en diferents parròquies. Així el dia 14 tingué lloc la de la Zona Pastoral de l'Interior a la parròquia de Santa Coloma de Farners i el dissabte, 28, la de la Zona Pastoral del Nord, a la parròquia de Besalú. Ambdues

Jornades es regiren pel mateix programa, iniciant-se amb una pregària comuna, a la qual seguí una síntesi de l'evolució dels laics dins la història de l'Església, redactada per Pere Reixach. Després d'un diàleg, s'explicà el funcionament del Consell Diocesà de Pastoral al bisbat de Girona i s'organitzà el treball per grups. A continuació es presentà la proposta diocesana d'Acció Pastoral. Finalment es presentà el temari i objectius de la Jornada Diocesana de Laics que se celebrarà el proper dia 15 de març a Casa Missió de Banyoles. Aquesta serà la cinquena edició i es proposa “la recerca i promoció de la identitat laical, mitjançant l'estudi, la reflexió, la pregària i el conreu de l'amistat”, així com l'elecció dels nous membres del Consell de Laics i del Consell de Pastoral. A Banyoles es farà un resum dels temes tractats en les diferents trobades celebrades anteriorment, amb intervencions d'A. Güell, Fèlix Martí, mossèn Joan Batlle, monsenyor Jaume Camprodon, i mossèn Miquel Barberà. Els qui vulguin participar-hi o presentar algun tema o suggeriment poden fer-ho per escrit al Consell de Laics, Pujada a la Catedral, 12 - GIRONA 17004.

M. CABALLÉ

Als mestres cristians

La vocació de mestratge ha estat i serà una de les més nobles. Comporta, per principi, una atenció a l'altre en recerca del seu bé. Cert que pot ser minada per l'egoisme, que fa malbé tantes coses; tanmateix, sempre que el mestre torna a plantejar-se la pròpia identitat, recupera la mirada enfora. Els ulls oberts dels nois i noies, els ulls, a voltes inquiets, a voltes esllanguits, dels adolescents us guanyen l'ànima.

Els que sou cristians viviu aquesta vocació des de la resposta al Mestre que “va passar fent el bé a tots”, que “no va venir a ser servit sinó a servir”. Sou doblement urgits a fer de la vida un servei.

Ara bé, si el vostre guiatge es reclamat pel bé de l'alumne, ha de ser, lògicament, respectuós amb la seva persona i el projecte de vida que els seus pares tinguin inicialment per a ell.

En la mesura que les matèries que explica tendeixen a conformar la vida, el mestre ha de tenir atenció i respecte al pare que li fa confiança.

Centrem-nos en la classe de Religió:

—L'afirmació pot sorprendre, però és vàlida: “Un mestre cristià hauria de desitjar fer classe de Religió”. Si la Religió és una de les matèries en la qual s'hi reflecteix i es comunica vida, és lògic que un mestre que estima la seva fe desitgi transmetre els continguts i les raons d'allò que viu als alumnes que demanen aquest ensenyament.

—La classe de Religió és, per al mestre, una forma d'identificar-se a si mateix i davant els companys de claustre. Quan en un claustre es viu un clima de llibertat autèntica i de democràcia, l'opció d'ensenyar Religió mereixerà respecte com les altres opcions fetes des de conviccions que autèntifiquen la vida.

—Cal fer la classe de Religió amb la màxima competència. Els alumnes hi tenen dret, com el tenen en les altres matèries: la llengua, les ciències, etc., a una classe científicament ben feta tant pel que fa als continguts com a la metodologia. Això, prou ho sabeu, demana preparació.

Cada any acostumo a escriure-us al començament de curs reconeixent vostra noble labor. Avui hi torno per encoratjar-vos a mantenir el bon to i perquè, reflexionant sobre el tema concret que he apuntat, tireu plans de cara a una formació competent.

Ben vostre,

JAUME CAMPRODON

FETS I CRITERIS

El sentit de la Quaresma

La Quaresma és el temps de preparació per a la Pasqua. És un llarg itinerari de quaranta dies que està marcat per la lectura assídua de la Paraula de Déu, pel dejuni, per la pregària i per l'almoina.

És important que cada any tornem a descobrir el sentit de la Quaresma, que no és altre que l'assenyalat per la litúrgia de l'Església: convertir-nos; és a dir, reorientar la nostra vida i obrir-nos a la misericòrdia de Déu.

La Paraula de Déu, llegida cada dia i proclamada comunitàriament el diumenge, ens exhorta a la conversió. Convertir-se vol dir deixar el conformisme i fer un esforç ascètic; convertir-se és obrir-se a l'amor, és passar de la indiferència o de la por a la confiança en la misericòrdia de Déu. S'ha dit i s'ha repetit que en els nostres dies s'ha perdut el sentit del pecat. Això és veritat; però, anant al fons de les coses, hem de reconèixer que a l'home actual li manca el sentit del perdó i de la misericòrdia de Déu. Li manca experimentar el perdó de Déu en la profunditat més íntima del seu ésser.

Sant Agustí, que havia experimentat en la seva conversió l'obra de la gràcia de Déu, sintetitza en dues paraules la història de la redempció: la **misèria** que condensa la condició humana i la **misericòrdia** que expressa la meravella de l'amor salvífic de Déu.

La Quaresma és temps adient per sentir-nos “pecadors”, febles i necessitats de salvació. Ens hi ha d'ajudar la pregària feta amb aquella convicció de l'ensenyament de l'Evangeli: “Que tot aquell qui demana, rep; i que cerca, troba; i a qui truca, se li obre” (Mt, 7,8).

Siguem conseqüents amb el fort desig d'autenticitat que vivim en els nostres dies i, amb aquesta actitud d'autenticitat humana i d'humilitat cristiana, endinsem-nos a viure, ajudats de la pregària, l'experiència personal i comunitària de la Quaresma.

Quan l'Església recomana el dejuni ho fa per estimular-nos a realitzar un esforç ascètic, fruit d'una voluntat intel·ligent i responsable de les pròpies accions, capaç de dominar els instints, els sentiments i els egoismes.

Hem d'entendre que el dejuni té sentit quan el mòbil és l'amor de Déu i l'amor al proïsme. El dejuni ens recorda “que no sols de pa viu l'home” i si ens privem alguns dies d'una part del nostre aliment i de les nostres comoditats, ens serà més fàcil ajudar a aquells germans nostres que massa sovint passen fam.

La privació voluntària de l'aliment ens portarà a sentir amb més intensitat la fam de veritat i de justícia. Aquesta fam espiritual ens apropa a Déu i augmenta en els nostres cors el desig del perdó.

Jesucrist també ens diu a nosaltres: “Si coneguessis el do de Déu”. Aquest do és el seu perdó, el seu amor, la seva misericòrdia.

El Senyor ens exhorta a dir: “Perdoneu les nostres culpes així com nosaltres perdonem...” Només l'experiència personal del perdó de Déu ens pot moure a perdonar de debò els altres.

Durant la Quaresma podem experimentar, sobretot en el sagrament de la Penitència i de la reconciliació, la joia de rebre el perdó de Déu.

Aquesta és una prova de la nostra fe “en la remissió dels pecats”.

RAMON TORRELLA i CASCANTE,
Arquebisbe de Tarragona i Primat.

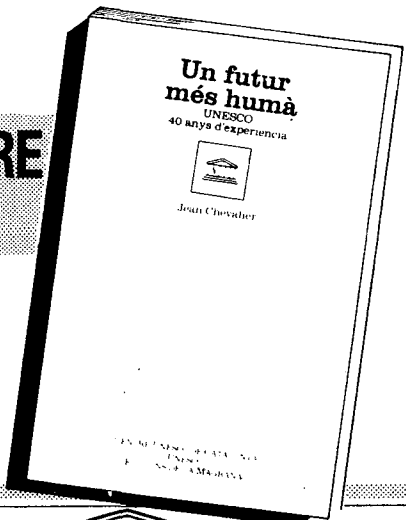
PUBLICACIONS DEL CENTRE UNESCO DE CATALUNYA

UN FUTUR MÉS HUMÀ

Quaranta anys després del seu naixement, la UNESCO és més que una idea o una esperança. Té un passat ple de realitzacions i d'experiència. És una història impressionant que permet pensar en una nova etapa de col·laboració científica i cultural entre totes les nacions.

CENTRE UNESCO DE CATALUNYA

Mallorca, 207, pral. 08036 Barcelona Tel. 253 94 48. Télex 98314-CUNC

TORTOSA

Caritas passa balanç de la seva feina

TORTOSA.—Dins del seu organigrama, l'equip diocesà de Caritas té entre d'altres objectius organitzar campanyes diocesanes.

En la part econòmica de la "Campanya Residència Diocesana d'ancians" podem confirmar que es duen lliurades per les aportacions de les parròquies, un total de 1.429.479 ptes., esperant augmentar aquesta xifra encara considerablement, ja que manquen col·lectes de diferents parròquies de la diòcesi.

En la campanya del Corpus, Dia Nacional de Caritat, Caritas Diocesana, fins el passat 15 de novembre, havia rebut les col·lectes de diferents parròquies, per un total de 932.175 ptes., esperant superar la Campanya anterior, ja que també manquen els donatius de parròquies.

En el present curs, Caritas Diocesana està treballant per sensibilitzar les nostres comunitats per la necessitat de col·laborar amb Caritas, ajudar i coordinar, en la seva tasca, els equips parroquials i interparroquials, i promoure la creació de nous equips en les parròquies.

TARRAGONA

8 notícies de l'església tarragonina

1.— ESCOLA DE L'ESPLAI

L'Escola de l'Esplai ha engendrat ja el 23è Curs de Monitors, que funcionarà durant els mesos de gener, febrer, març i abril, els dissabtes a la tarda i els diumenges al matí. El curs té tres etapes: 1.ª) curs teòric i pràctic de 120 hores de durada; 2.ª) Pràctiques com a monitor en una entitat d'esplai; 3.ª) un treball personal d'aprofundiment i avaluació. Per a més informació: tel. 23 23 33. Apartat 325, 43004 Tarragona.

2.— ARRIBADA DE LA MONTSERRAT PELLICER

El dia 6 de gener, festa de l'Epifania, la comunitat cristiana del Vendrell feia una solemne rebuda a la missionera de l'equip de Bibwe, Montserrat Pellicer. Presidia el vicari episcopal, Mn. Miquel Barabà, acompanyat de l'arxiprest, Mn. Josep M.ª Barenys. La Montserrat va ambientar la celebració amb la projecció de diapositives de la Missió de Bibwe i va explicar la seva labor missionera allà. La celebració, tot i que va durar una hora i mitja, fou seguida amb interès per tots els assistents.

3.— FRATERNITAT FRANCISCANA SEGLAR

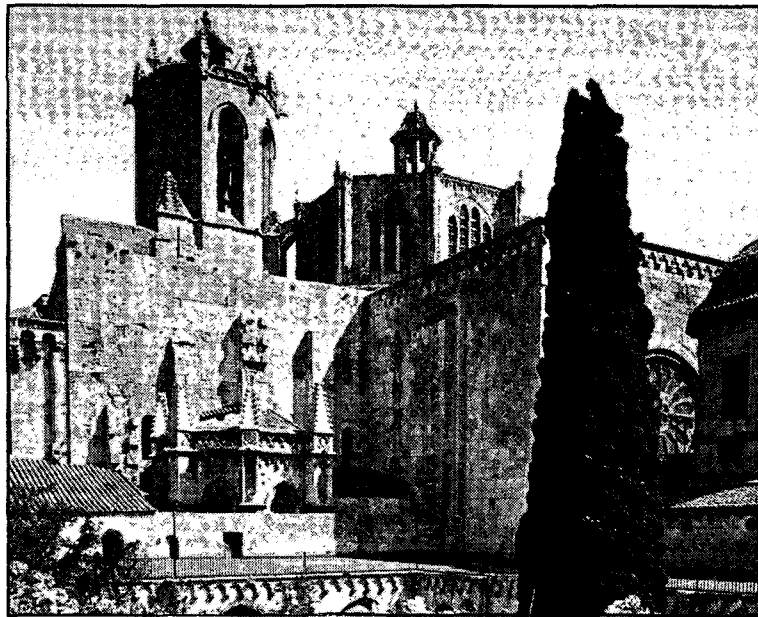
Amb una intimitat plena de franciscanisme, han celebrat el 50.è aniversari del seu compromís amb la Fraternitat, Josepa Ejarque i Àurea Saltó. S'ha fet present a la celebració, el P. Miquel Colom, provincial de la F.F.S. L'enhorabona per aquests cinquanta anys de fidelitat franciscana!

4.— FRATERNITAT CRISTIANA DE MALALTS

El dia 18 de gener se celebrava a Barcelona una Assemblea de la Fraternitat de Catalunya i les Illes per a revisar i programar les diverses activitats a nivell de Catalunya. Hi han assistit també els responsables de la Fraternitat de Tarragona.

5.— PESSEBRE VIVENT

Els joves de la comunitat cristiana de Sant Pere i Sant Pau, decidits com són, i encoratjats per l'equip de preveres, s'han llançat, el passat Nadal, a fer un pessebre vivent per tal de portar el missatge nadalenc al cor de la societat en el marc dels barris. Hi han col·laborat un centenar de Joves.

L'Església de Tarragona, una comunitat que treballa.

6.— PASTORAL SANITÀRIA DE JOVES

Del núm. 8 de la revista "Elaia" de la comunitat cristiana de Sant Pere i Sant Pau, recollim una experiència bonica i interessant de la dedicació dels joves a la pastoral sanitària. Escriuen ells mateixos: "Estamos llevando a cabo con el grupo de Caritas la coordinación de todos los enfermos de la Parroquia... Pastoral Sanitaria cuenta con un grupo de jóvenes con muchas ganas de trabajar que, además de interesarse por los enfermos de nuestra comunidad, realiza otras actividades... Hacemos salidas y tenemos relación con un grupo de matrimonios: una vez al mes intentamos que un grupo de disminuidos psíquicos del sanatorio de Villablanca, disfruten de la naturaleza y de nuestra alegría... Por otra parte, estamos integrándonos en el movimiento Frater para ofrecerles nuestros servicios... Es bonic de veure joves que s'han prèns seriosament allò de l'Evangeli: "Estava malalt i m'heu visitat..."

7.— ESTUDI D'EVANGELI

La JARC i el MUEC han organitzat, per a joves, reunions d'estudi d'Evangeli aquests mesos de gener, febrer i març, que resulten un èxit. Les reunions es fan als locals de la parròquia de Sant Pau, els diumenges, de les deu del matí fins a migdia. I són uns cinquanta joves els que participen en aquestes sessions d'estudi. L'animador irresponsable de les sessions és Pere Farriol, consiliari diocesà de la JARC de Barcelona. Per assistir-hi, cal comunicar-ho a Joan Masana (tel. 84 43 12) i portar la Bíblia i material per a escriure.

8.— ADULTS I JOVES

Els adults de la parròquia han endegat la catequesi per a ells per tal d'aprofundir en la seva fe i fer-la créixer. Les trobades les tenen tots els dimarts a les deu del vespre cada quinze dies i les dirigeix Mn. Josep Gil, professor de la Facultat de Teologia de Barcelona.

Els joves, el 28 de desembre, i de les deu a les dues del matí, amb tots els altres joves de l'arxiprestat, celebraven una trobada a l'ermita de St. Antoni d'Altafulla per aprofundir alguns temes d'actualitat en relació amb la fe: Església, pau, llibertat, esplai, amistat, etc... I acabaven la trobada plantant un pessebre muntanyenc al costat de l'ermita.

El pare Palau i Quer, fundador de les Carmelites Missioneres Teresianes i de les Carmelites Missioneres, camí dels altars

"Sempre em trobareu en pau"

El passat 10 de novembre, fou proclamat a Roma, el Decret de la Congregació per a la Causa dels Sants, pel qual s'aproven les "VIRTUTS HEROÏQUES" del pare FRANCESC PALAU I QUER, O.C.D. Fundador de les Carmelites Missioneres Teresianes i de les Carmelites Missioneres.

A partir d'aquest moment, l'Església el considera molt Venerable, pas immediat a la seva beatificació.

Només els grans protagonistes de la història han sobreviscut al pas dels segles i un d'ells és el pare Palau.

Neix a Aitona (Segrià), el 29 de desembre del 1811. Mor a Tarragona, assistit per les seves Filles, un 20 de març del 1872.

Si volguéssim perfilar els trets més destacats de la seva personalitat, diríem que fou un apòstol fogós i compromès, pioner de Maria per terres de Catalunya i Balears, contemplatiu i apòstol, un gran Carmelita fidel imitador de Teresa de Jesús i Joan de la Creu; tot i veient-se obligat a viure fora del claustre, se sent cridat a formar una nova família carmelitana, cor inflammat per un amor ardent a l'Església, profeta carismàtic de l'Església perseguida en el segle XIX.

Al pare Francesc Palau li toca viure en el segle de les Revolucions. L'Església espanyola, corre paral·lela a la història civil.

Francesc Palau, provà totes les formes de pressió i d'oberta persecució revolucionària. Des de la fugida del seu convent carmelita de Barcelona, en ser assaltat el 25 de juliol del 1835, passant pels desterraments, la presó, la difamació, falses interpretacions de la seva conducta, calúmnies, supressió de les seves obres en les quals havia posat tot el seu cor al servei de l'Església.

La talla espiritual del pare Palau podem sospesar-la, si considerem una expressió escrita per ell a una de les seves Filles en plena campanya difamatòria: "SEMPRE EM TROBAREU EN PAU".

L'Església, el seu amor a l'Església, és el mòbil de la seva acció i de la seva contemplació. Coneix tots els esdeveniments que se'n deriven. Els té molt presents. És en aquesta visió la que imprimirà un caràcter a la seva vida i la que determinarà el

seu pensament i la seva acció: la seva consagració al bé de l'Església, fins a les misterioses esponsalles amb ella.

En el manuscrit autògraf "Les meves relacions amb la Fill de Déu l'Església", el pare Palau ha deixat delineada la marxa del seu pensament, la trajectòria de la seva vocació i la novetat de vida en entrar amb relacions amoroses amb l'Església.

Si en parlar de l'apostolat del pare Palau prescindíssim del l'Església, com a misteri de conjunció entre l'humà i el diví, trobaríem solament un buit, no podríem delinear la seva fesomia "d'engorjat" i per tant tampoc d'apòstol-predicador i Fundador que cerca, com ja revela, obres amb les quals demostrar aquest amor.

La seva tasca com a predicador per diversos pobles de l'arquebisbat de Tarragona i les diòcesis de Lleida, Tortosa i Vic, li valdran el títol de Missioner Apòstolic.

El pare Palau tingué en compte les circumstàncies, tingué genials intuïcions d'adaptació a les exigències i necessitats dels temps, però aquestes no foren el mòbil del seu apostolat, que no arribà al seu ple sentit fins haver-lo concebut com a resposta d'amor a Crist, perllongat i encarnat en l'Església: Crist i els proïsmes.

La comprovació real d'aquest amor, que el va concebre en termes de matrimoni espiritual, fou el segell apostòlic que va imprimir en les seves dirigides, concebudes i engendrades EN I PER L'ESGLÉSIA.

La diòcesi de Lleida compta amb la presència de les seves Filles. Cal destacar, la comunitat que les Carmelites Missioneres Teresianes tenen a Aitona. L'esmentada comunitat fundada pel pare Palau l'any 1868, està dedicada a l'apostolat docent, tenint cura amb gran estima i devoció de la casa on va néixer el seu Fundador, així com la cova on acostumava retirar-se per donar-se a la contemplació, sempre que les seves obligacions li ho permetien.

Les despulles mortals del pare Francesc Palau i Quer, reposen a la capella de la Casa Mare de les Carmelites Missioneres Teresianes a Tarragona, esperant la seva glorificació.

G.

Un llibret de butxaca ja popular

LA MEVA ORACIÓ

Vademècum del cristià

4ª ed., notablement ampliada. En paper bíblia i a dues tintes.

Enquad. en plàstic, símil pell. P.V.P. 350 ptes.

Plegàries per a cada dia i de circumstàncies; per a l'oració litúrgica. Devocions actualitzades. L'Evangeli i les Cartes, en 556 punts extractats, per a l'oració reflexiva.

PER QUÈ HEM D'ANAR A MISSA

Una resposta per conèixer i estimar la missa, per motivar a participar-ne com cal i viure amb joia l'Eucaristia

Un llibre instructiu i suggerent que cal propagar.

P.V.P. 370 ptes.

Si no els trobeu a la vostra llibreria, demaneu-los a: DISTRIBUIDORA I LLIBRERIA BALMES Duran i Bas, 11. Tel. 317 94 43. 08002-Barcelona

Del 27 d'abril al 5 de maig del 1987

IX PELEGRINATGE A TERRA SANTA

ITINERARI:

Les tres regions de la Palestina dels temps de Jesús: Galilea, Samaria i Judea.

VISITANT: Cesarea marítima (zona romana i zona croada), Haifa, Santuari del Carmel, St. Joan d'Acre, Cafarnaüm, Benaurances, Tabgha, Natzaret, Primat de Pere, Tiberíades, Mont Tabor, Riu Jordà, Sebastià, Pou de la Samaritàna, Jerusalem.

DES DE JERUSALEM, sortides a: Betlem, Betània, Betfagé, Hebron, Ein Karem, Jericó, Mar Morta, Qumram i Ein Guedi.

A JERUSALEM: Sant Sepulcre i Calvari, Sant Cenacle, Hort de Getsemaní, Via-Crucis, Litóstroto, Església de les Nacions, Mesquites d'Omar i Acsa, etc.

Aquesta anada a Terra Santa volem que sigui per a tots els qui hi participin un autèntic pelegrinatge. Per això la plegària comunitària, la celebració de l'Eucaristia, la lectura puntual de l'Evangeli i l'assessorament durant tots els dies de la visita del Dr. Joan E. Jarque i Jutglar, director de "CATALUNYA CRISTIANA", ens hi ajudaran.

De retorn escala a Atenes:

Dinar i visita a la ciutat amb autocar

Per informació i inscripcions: "CATALUNYA CRISTIANA", c/. València, 244, 2on. 08007 Barcelona. De 10 a 1 i de 5 a 7 (Srta. Maria Figueras). Tels.: 215 27 39 / 27 84.

La inscripció és oberta. PLACES LIMITADES. Reservat el dret d'admissió.

Direcció tècnica **G.A.T. 48**

ESPANYA

MÓN

CÒRDOVA

Unir esforços cap a uns assoliments comuns

Pastoral social i educació en la fe, objectius de l'església andalusa

CÒRDOVA.— Fa poc s'ha celebrat a Còrdova la 48 Assemblea dels Bisbes del Sur d'Espanya. Durant dues denses jornades de treball els bisbes han estudiat els principals trets de la situació de la regió i de la seva adequada atenció pastoral en l'hora present.

Pastoral Familiar

La formació d'assessors familiars, en Centres d'Orientació Familiar, per a l'atenció religiosa i humana dels esposos i de les famílies és una de les tasques que s'iniciaran pròximament. Els delegats diocesans de pastoral familiar estudiaran la posada en marxa d'aquest servei en les seves respectives diòcesis. El senyor bisbe de Màlaga ha rebut l'encàrrec d'ultimar aquest projecte amb la col·laboració de la Facultat de Teologia de Granada.

Pastoral Social

Les múltiples institucions de l'Església dedicades a serveis socials, així com la tasca de les Caritas parroquials i diocesanes constitueixen un dels capítols més importants i significatius de la presència de l'Església en la regió.

Per atendre adequadament aquest sector, els bisbes han encomanat a la Secretaria de Pastoral Social fomentar la coordinació d'aquestes institucions, al mateix temps que reconeixen el servei inapreciable que presten i aconseguir el suport dels catòlics andalusos. Aquestes institucions cada dia són més necessàries en la nostra regió.

Pastoral Catequètica

Els bisbes han estudiat conjuntament amb els representants dels directors dels Secretariats de Catequesi d'ambdues províncies eclesiàstiques un detallat informe sobre la situació de la fe del nostre poble i els objectius que s'han desenvolupat en la pastoral catequètica.

Han valorat molt positivament els assoliments en l'activitat catequètica, des d'una vessant evangelitzadora, amb inspiració catecumenal i que arriba també als adults. De manera particular es considera necessari fomentar i donar suport a les iniciatives al servei de la formació i atenció permanent als catequistes.

Els secretariats han rebut l'encàrrec de reunir esforços vers uns objectius comuns per a la pastoral catequètica en la regió.

MÀLAGA

Monsenyor Buxarrais glossa la figura del beat Spínola

MÀLAGA.— Amb motiu de la pròxima beatificació del cardinal monsenyor Marcelo Spínola, que fou bisbe de Màlaga en la dècada compresa entre 1886-96, monsenyor Ramon Buxarrais acaba de fer pública una carta pastoral sobre el nou Beat andalús. La Carta desenvolupa una semblança de monsenyor Spínola, fixant l'atenció en els anys que exercí el seu ministeri episcopal a Màlaga.

Monsenyor Marcelo estimà i va servir apostòlicament la diòcesi, a la qual es lliurà totalment. Essent ja Arquebisbe de Sevilla, va escriure: "Màlaga fou el meu Tabor", "Vaig estimar moltíssim la diòcesi malaguenya, que va pagar la meua dedicació amb efecte molt superior als meus propis mereixements".

Durant el seu pontificat, el nou Beat visità totes les parròquies de la diòcesi, fins i tot les de més difícil accés, com eren moltes de la Serrania de Ronda i de la Axarquía, coneixent per si mateix les necessitats religioses i socials dels més pobres, els quals defensà valentment davant els seus patrons.

Tres foren les parcel·les diocesanes a les quals dedicà més interès: l'Hospital, les barriades més pobres de la Ciutat i la presó. L'acció pastoral, a vegades esgotadora, no li feia oblidar el seu magisteri. Tenim cartes pastorals de monsenyor Spínola que són un model d'aprofundiment teològic a través d'un llenguatge pla que tots els seus diocesans podien comprendre. Així els ajudava a viure els temps litúrgics forts de l'any.

HUELVA

Caritas passa revista a les situacions de pobresa

HUELVA.— Caritas de Huelva, que celebrà fa poc la seva Primera Assemblea Diocesana, ha publicat, després d'un llarg procés d'elaboració, les conclusions d'aquesta trobada diocesana en la qual participaren més de 200 persones de gairebé la totalitat dels pobles i parròquies.

L'Assemblea s'havia plantejat l'estructuració i conjunció del servei de la caritat de la diòcesi i la implantació de Caritas a tots els seus pobles i parròquies. Partiren d'un coneixement previ de la situació real de pobresa a la província i la resposta que s'aportava a aquesta realitat. Després de l'estudi i discussió d'aquests punts en l'Assemblea s'arribà a les següents conclusions:

Cal aconseguir urgentment per a l'acció caritativa en la diòcesi un esforç dels cristians similar, almenys, al que realitzen en el terreny de la litúrgia i la catequesi i això s'aconseguirà: renovant els grups de Caritas, consolidant aquesta institució en els pobles i en les zones, promovent la formació dels agents de la caritat i creant serveis d'atenció social en els pobles i la promoció de col·lectius marginats en la capital; finalment suscitant una més gran solidaritat en la recaptació de fons i una millor distribució entre els necessitats.

JAPÓ

La Bíblia, el llibre més venut en el país del sol naixent

TÒQUIO.— La Bíblia és cada any el llibre més venut al Japó. Entre dos i tres milions d'exemplars són adquirits cada any pels japonesos i per les institucions culturals. Una comissió mixta de catòlics i protestants prepara una versió ecumènica de la Sagrada Escriptura. L'any 1981 s'edità ja en un japonès modern i fàcil de comprendre el Nou Testament i es creu que aquest any veurà la llum la versió de l'Antic.

NICARAGUA

L'Església creix a desgrat de l'ambient hostil

MANAGUA.— El govern sandinista acaba de fer públic algunes dades sobre el desenvolupament religiós experimentat en aquest país des de la caiguda del règim de Somoza, l'any 1979. Les estadístiques referents a l'Església catòlica coincideixen fonamentalment amb les publicades per aquesta. De les 167 parròquies d'aquell moment s'ha passat a 178 i els 293 sacerdots de l'any 79, són actualment 430. Les congregacions religioses presents en la nació han augmentat de 54 a 82.

BRASIL

Els salesians treballen en pro dels infants abandonats

PIRACICABA.— Un nodrit grup d'animadors —adults i joves— ajuda els salesians en l'execució d'un projecte "ELS MENORS DEL CARRER", que es proposa recuperar socialment i religiosament els joves abandonats o semiabandonats.

Es comença amb l'apropament o amb visites individuals en el seu ambient, per arribar, per l'acompanyament i l'orientació, a l'escolarització i a un mínim de formació professional fins i tot a través d'iniciatives recreatives i la cura de l'alimentació.

BURUNDI

El president del país prohibeix l'ensenyament de la religió

AQUISGRÀ.— A Burundi, l'ensenyança de la religió ha estat prohibida a totes les escoles per ordre del president Jean-Baptiste Bagaza. Com ho ha afirmat a Aquisgrà l'obra catòlica internacional "Missió", la mesura implica l'acomiadament de tots els representants de l'església encara empleats en el sector educatiu de l'Estat. Aquesta mesura treu als bisbes i als preveres tota possibilitat de contacte amb els fidels fora de les esglésies i dels horaris dels serveis religiosos fixats pel mateix estat.

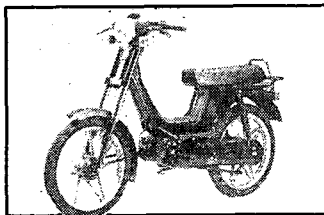

PATRONAT D'AMICS DE CATALUNYA CRISTIANA

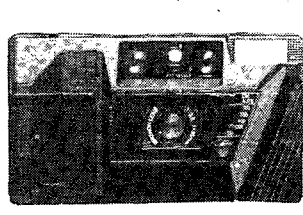
TRADICIONAL SORTEIG-1987

1er. Premi. Un viatge per a dues persones a TERRA SANTA.

2on. Premi. Un Ciclomotor Derbi Variant Start amb intermitents.

3er. Premi. Una magnífica càmera fotogràfica RICOH AF SYSTEM

DONATIU:
CENT pessetes.

4art, 5è, 6è Premis. Un transistor F.M. GRUNDING.

7è, 8è, 9è Premis. Un rellotge despertador QUARZ REISEWECKER.

10è, 11è, 12è Premis. Una calculadora.

EN SUPORT DE

Catalunya Cristiana

El sorteig es farà el dia 29 de maig de 1987, davant de notari als locals del PATRONAT D'AMICS DE CATALUNYA CRISTIANA, c/. València, 244 - Telf. 215 27 39 - 08007 Barcelona

Qualsevol taló estripat o esmenat serà nul.
Caduca als tres mesos.

El dipositar: **Joan E. Jarque i Jutglar**
President del Patronat d'Amics de Catalunya Cristiana

R Cristians i musulmans pacíficament a S

Recentment s'han donat a conèixer unes curioses xifres: a Síria, un dels països on l'integrisme islàmic està més arrelat, el 70% dels alumnes de les escoles cristianes són musulmans. Si bé la xifra a priori pot sorprendre, en aprofundir en la realitat de la societat síria s'observa una "cohabitació" entre l'islamisme i el cristianisme a Síria, un país que, ja des de les albors de la història ha estat receptor de les grans civilitzacions de Babilònia, Egipte i Grècia, a més de patir el domini de sirians, perses, macedois, romans i bizantins.

Amb tot, les relacions entre l'Església i l'estat són purament oficials. L'Església encara recorda aquell 9 de setembre del 1968, en el qual el ministeri d'educació va reemplaçar per decret tots els directors de les escoles privades catòliques per tècnics del ministeri. Fins al 1972, després d'un recurs a la justícia, el Consell d'Estat no va reconèixer el caràcter privat de les escoles i, oficiosament, llur bon nivell escolar.

La qualitat de l'escola religiosa queda demostrada amb el fet que la família d'Hafez el-Assad, cap de govern i líder de la revolució socialista, és la primera a recórrer a les virtuts de l'escola privada. L'esposa del president va fer els seus estudis amb les germanes maronites i els seus germans amb els lazaristes. En alguns casos, els pares han de reservar la plaça a l'escola amb tres anys d'antelació.

L'ensenyament religiós és obligatori a totes les escoles i

A Síria, país de majoria àrab, hi trobem també una petita comunitat cristiana. És una comunitat amb un gran pes específic en la societat síria, especialment en l'ensenyament. Tot i els problemes que hi ha hagut entre l'Església catòlica i l'estat socialista, hi ha una "cohabitació" pacífica. Actualment hi ha el projecte de fer un seminari extra-ritual a Alepo, ciutat-cruïlla entre diferents civilitzacions.

forma part del programa educatiu com qualsevol altra matèria. Els ensenyants són escollits per la jerarquia eclesiàstica i el ministeri es limita a donar un cop d'ull als programes redactats pel Comitè Intercristià.

Actualment, els 250.000 catòlics de Síria representen el 2,5% de la població del país. El 4,5% són ortodoxos. Però la gran majoria (85%) són musulmans. Però per arreu del país s'estén un mosaic de religions de tots colors. A Alepo, hi viuen els musulmans sunnites i hi ha una minoria d'armenis ortodoxos. A les muntanyes de Latàquia, hi ha els alauites. Hama i Homs són ciutats musulmans sunnites, mentre que

a Damasc, a més de la majoria sunnita, hi viuen kurds i cristians més una petita comunitat jueva. Els drusos, per la seva banda, tenen el seu territori al sud de Damasc.

D'ençà de la primera guerra mundial, la població cristiana s'ha vist reduïda. En part, pel brusc creixement demogràfic musulmà, però també perquè els joves han preferit emigrar cap als països àrabs rics en petroli o a Amèrica del Sud. Els altres, els que es van quedar al país, formen part de l'èlite cultural i econòmica del país: metges, enginyers, capellans... La majoria viuen a Alepo, una de les ciutats cristianes més grans del Mitjà-Orient, ciutat-etapa d'Abraham du-

rant la seva emigració d'Ur a Canaan, segons la tradició musulmana. Amb tot, Alepo ha perdut gran part del carisme del que havia gaudit temps enrera, centre del comerç oriental. El gran poder de Damasc, la capital, ha absorbit la influència d'Alepo.

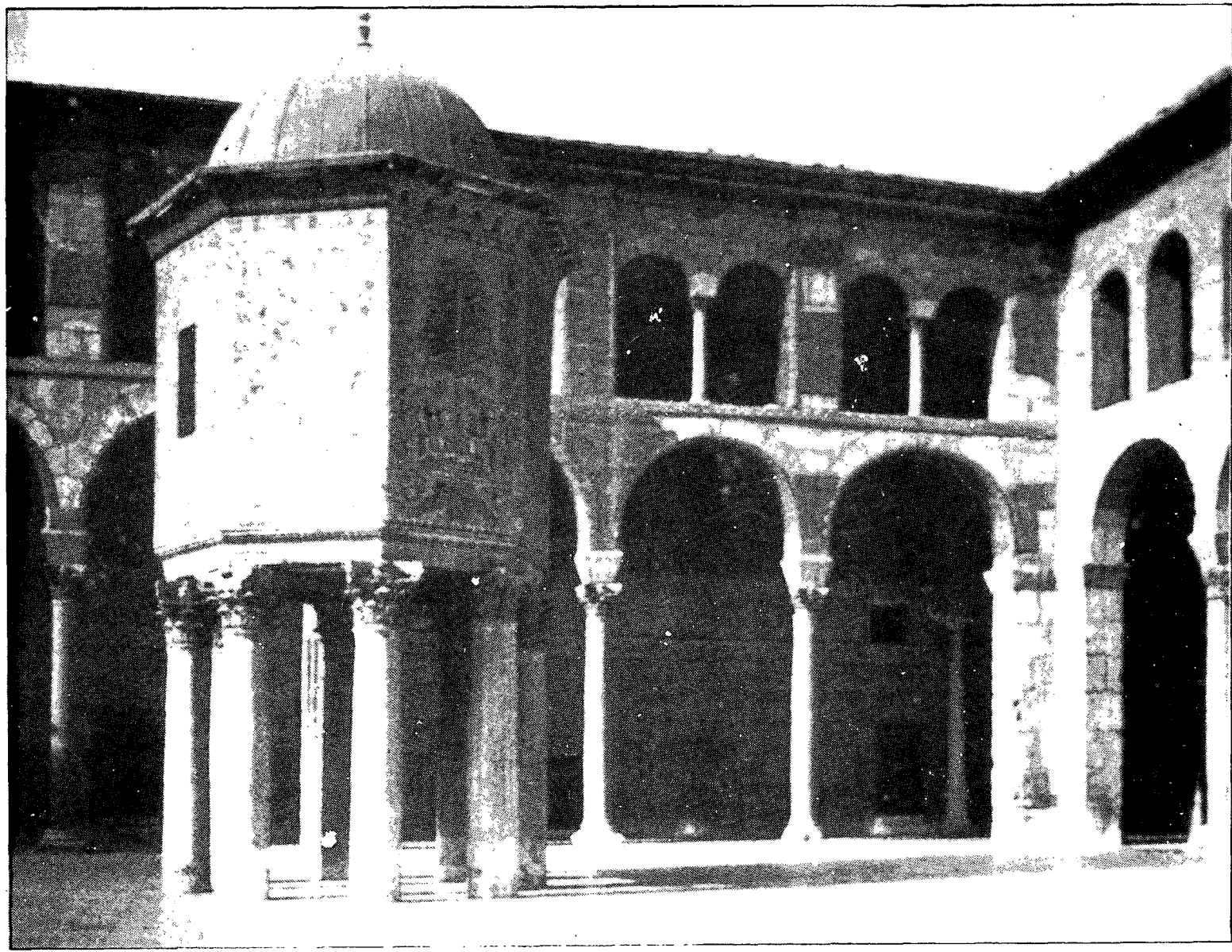
A priori, doncs, la "cohabitació" entre els deixebles de Jesús i els d'Alà sembla molt amistosa. Les mesquites i les esglésies reben cadascuna llurs fidels respectius. Oficialment, l'islam no és la religió de l'estat, però sí la del president Hafez el-Assad. Amb tot, cap document no menciona el culte del seu propietari per evitar que la religió esdevingui un signe de diferenciació ètnica.

El gran pes de l'estat socialista

Després de ser dominada pels sirians, perses, macedonis, romans i bizantins, al segle VII Síria fou ocupada pels àrabs, que van instal·lar la capital a Damasc. El 1516 els turcs van ocupar el país i hi van romandre durant quatre segles. Arran de la I Guerra Mundial va començar l'alçament contra els turcs, i assoliren el 1920 la independència. Durant la II Guerra Mundial, Síria va ser colònia francesa. El 1945 la intervenció britànica va reportar l'expulsió de totes les forces estrangeres.

El 1947 es va fundar el Partit Baas Àrab. Els seus objectius principals són la unitat de la nació àrab, la llibertat i el socialisme. El 1963 es va produir la Revolució del partit. Van seguir-la una Constitució provisional, la guerra contra Israel, el trencament de relacions amb Estats Units i Gran Bretanya, fins que el 1973 es va promulgar una nova Constitució que reconeixia el caire socialista del país. La gran figura d'aquesta època és Hafez el-Assad, elegit president el 1971. Ell és el promotor de la solidaritat àrab, ell consolida les relacions amb els països socialistes, els països no alineats i la resta de països del món. També dirigeix la lluita àrab per a recuperar els territoris en disputa amb Israel i sosté les reivindicacions del poble palestí.

Però entre les tasques endegades pel Partit Baas, també hi figura la creixent laïcització de la societat siriana, amb un arraconament de l'Església cap a les seves tasques exclusives. El control, en ocasions, és molt fort. Els moviments de joves com la JEC, la JOC, la JIC, els Equips de la Mare de Déu, la Legió de Maria, els Scouts, han estat rebatejats com a confraries i s'han de restringir a tocar temes estrictament religiosos. La "segona oficina", infiltrada a les reunions, verifica el compliment d'aquests principis. La influència integrista exercida pels germans musulmans —durament reprimits el 1980— a través dels grups corànics, ha endegat una vigilància dura entorn dels cristians. D'aquí en deriva una preocupació d'alguns dirigents del partit en el govern que la llibertat d'ensenyament signifiqui un possible retorn a l'educació moral.

Pati de la mesquita omeia de Damasc, feta construir el segle VIII pel califa Al-Walid I.

“cohabiten” Síria

Un seminari extra-ritual a Alepo

Actualment hi ha al país 14 bisbes —un d'ells estranger—, 230 capellans i 34 seminaristes. El pare Gabriel, grec catòlic, és un d'ells. Treballa amb 14 capellans més i monsenyor Edelby. Ell sol s'ocupa de 240 famílies. En unes delcaracions al diari francès “La Croix”, deia: “Ens interessem molt per la gent. Els joves cristians estan

instal·lats humilment dins una petita caixa. A llur orfenat, ja hi ha 60 infants. Desbordades per les demandes, han obert també un asil per a ancians. Els diners recaptats amb l'asil els serveix per mantenir l'orfenat, no reconegut per l'estat. A Síria, a més a més, comença a trencar-se l'edifici familiar, fins fa poc dur com un roc dins el món àrab.

Entre les reivindicacions dels cristians d'Orient també

El 85% dels habitants de Síria són musulmans.

molt units a llur església, donat que des de petits els hem vist créixer, els hem estimat i servit. Les misses són sempre plenes i, des de fa dos anys, constatem una revifalla dels casaments a l'església”. El pare Gabriel, vestit totalment de negre, respira optimisme, especialment quan parla dels joves: “Els joves s'interessen molt per l'Antic Testament, per les relacions entre els dos sexes. Nosaltres els posem al corrent. Tenim reunions de pregària, d'explicació de l'Evangeli, conferències d'instrucció social o convidem capellans i ciutadans. També organitzem centres d'estiu per als joves”.

Amb tot, hi ha una colla de fenòmens que tenen preocupada la comunitat cristiana de Síria. Des de fa alguns anys, els abandons de nens es multipliquen. A Damasc, les Germanes braseres alepianes troben de tant en tant a les seves portes infants de poques hores,

s'hi troba la recuperació dels Llocs Sants de Jerusalem. Són partidaris que els mantinguin els palestins. “Per nosaltres —diu un d'ells— hi ha una sola causa, la palestina, com a sirians. Hom ha donat una terra a un poble i per a donar-li aquesta terra hom n'ha desposseït un altre de la seva”. Molt aferrats a la seva arabitat, els cristians se senten tan sirians com els musulmans.

Però els possibles contratemps que puguin sorgir no preocupen el nunci apostòlic, monsenyor Nicolàs Rotuno, ni l'impedeix de fer grans projectes. Abans de tot, un seminari extra-ritual a Alepo. El projecte ja s'està tirant endavant i només falten dos capellans per a la direcció extra-ritual. Aleshores, el seminari serà una realitat. A Alepo, la ciutat que simbolitza millor aquesta “cohabitació” entre àrabs i cristians.

J.C.

Renato Guttuso fou un dels pintors més innovadors dels darrers temps a Itàlia.

Renato Guttuso, mestre de l'expressionisme italià

Mai no esgotà la seva fe cristiana

A principis d'aquest any va morir a la seva residència romana de Palazzo Grillo el pintor sicilià Renato Guttuso, un dels representants més significatius de l'expressionisme del segle XX. Considerat com “el més jove dels joves artistes dels anys 80”, Guttuso es va fer famós per la seva pintura de la “Crucifixió” (1941), tot i que en el seu dia fou fortament criticat per l'Església.

Renato Guttuso va néixer el 2 de gener de 1912 a Bagheria, localitat propera a Palermo. Durant la seva infantesa ja es va destacar pel seu caràcter solitari i somniador. Però la seva veritable vocació era la pintura. El 1931 va guanyar un premi a la primera Exposició Quadriennal. En poc temps, el seu nom va començar a sonar en els ambients pictòrics. Junt amb Lia Pasqualino, Giovanni Barbera i Nino Franchina va fundar el “Grup dels Quatre”, amb l'objectiu d'oposar a l'art oficial una concepció no retòrica de la pintura. El 1937 es va instal·lar definitivament a Roma. El seu estudi fou un important punt de trobada de pintors i altres intel·lectuals.

Paral·lelament, Guttuso va començar a participar en activitats polítiques, especialment en la lluita contra el feixisme mussolinian. Fou processat el 1939 i el 1941 va haver de traslladar-se a Ligúria. El 1940 va ingressar al Partit Comunista Italià. El 1943 va tornar a Roma i va participar en la resistència contra els nazis a la capital italiana i a les muntanyes d'Abruzzo.

Curiositat inexhaurible per les coses de l'esperit

Acabada la guerra, va presentar una col·lecció de dibuixos inspirats en la resistència, sota el títol “Gott mit uns” (Déu amb nosaltres). L'any següent va conèixer Picasso i el 1947 va fundar el Front Nou de les Arts. Aquest mateix any es va fer membre de la Presidència del Congrés d'Intel·lectuals per la Pau i, més tard, va formar part del Consell Mundial de la Pau. Fou elegit membre del Comitè Central del Partit Comunista Italià, pel qual fou elegit senador l'any 1976.

A partir del moment que va saber que patia un càncer irreversible, Guttuso va tancar-se a casa seva per preparar-se dignament per a la mort. En tot aquest temps, només va do-

nar autorització per pujar a veure'l al bisbe italià Fiorenzo Angelini, íntim amic seu des de feia anys. S'ha parlat molt en els darrers mesos, arran de la malaltia irreversible del pintor, de la seva conversió. Angelini, en unes declaracions al diari italià “La Repubblica” ho nega rotundament. “Parlar de conversió no és exacte. Guttuso s'ha vist obligat per molts esdeveniments de la vida. Però la seva fe cristiana no s'ha esgotat mai. Ha estat soferta, turmentada, si es vol, però mai no s'ha esgotat. En els últims temps el que s'ha donat és un reforç d'aquesta fe, que ell ja havia expressat contínuament en totes les seves obres, fins i tot en aquelles que semblaven contrastar amb certs principis ètics. Per ell, l'exaltació del cos era l'exaltació de la persona humana. Hi havia en ell una curiositat inexhaurible per les coses de l'esperit. Per ell, cada pintura, fins i tot una simple natura morta o un nu, s'havia de llegir en clau d'interioritat”, diu el bisbe italià.

En ocasió de la pintura sobre la “Crucifixió”, Renato Guttuso va rebre diverses crítiques procedents de l'Església. Aquesta obra pretén presentar la mort de Crist com un episodi més de la Història Contemporània. Referint-se a l'obra, en el seu diari diu: “Som en temps de guerra: Abisinia, morts, decapitacions, Espanya. Vull pintar el suplici de Crist com una escena d'avui...”. La pintura representava dos lladres, crucificats de foc vermell i la Magdalena completament nua en primer pla que eixuga amb els seus cabells el rostre de Jesús. L'Osservatore Romano l'atacà violentament i molts sacerdots i religiosos van prohibir anar a veure l'obra. “Sí, ho recordo —continua declarant monsenyor Angelini a “La Repubblica”—, Guttuso va patir moltíssim. Fou una manca d'intel·ligència per part d'alguns homes de l'Església. Aquella Crucifixió podia haver estat perfectament a qualsevol altar. Podia ser, fins i tot, al Museu d'Art Sacre Modern del Vaticà. L'any passat, a Velate, vora Varese, on ha concebut gairebé totes les seves obres mestres, havia iniciat una altra Crucifixió, que ha deixat incompleta. Pràcticament és la seva última obra. A ell aquests temes sagrats li agradaven moltíssim.”

C. COLOME

CALENDARI

Diumenge, 1 de març. VIII del temps ordinari. San Rossend, bisbe; santa Eudòcia i santa Antonina, màrtirs. El sol surt a les 6,26 i es pon a les 17,42 (hora solar).
Dilluns, 2 de març. Sant Luci, bisbe i màrtir; sant Absaló, màrtir; santa Genara, màrtir. Festa major a Almacelles.
Dimarts, 3 de març. Sant Emeteri i sant Celedoni, germans màrtirs. Sant Medir, pagès. Festa major a Sant Cugat del Vallès.
Dimecres, 4 de març De Cendra. Sant Cassimir confessor; sant Luci I, papa i màrtir i sant Arcadi, bisbe.
Dijous, 5 de març. Ntra. Sra. d'Africa. Sant Adrià i sant Focas, màrtirs. Sant Teòfil, bisbe.
Divendres, 6 de març. Sant Oleguer, bisbe de Barcelona; sant Víctor, màrtir i santa Coleta, verge.
Dissabte, 7 de març. Santes Perpètua i Felicitat, màrtirs i santa Teresa Margarida Redi, verge. Festa major a Santa Perpètua de Mogoda.

L'ESGLÉSIA CELEBRA

1 de març. Diumenge VIII de durant l'any. Lectures: Primera, Is 49,14-15, S 61, segona 1C 4,1-5 tercera Mt 6, 24-34.
2 de març. Dilluns de la setmana VIII de durant l'any. Lectures: Primera, Sir 17, 20-28, S 31, segona Mc 10,17-27.
3 de març. Dimarts de la setmana VIII de durant l'any. Lectures: Primera, Sir 35,1-15, S 49, segona Mc 10,28-31.
4 de març. Dimecres de Cendra. Lectures: Primera, J1 2,12-18, S 50, segona 2C 5,20-6, 2, tercera Mt 6,1-6.16-18.
5 de març. Dijous. Lectures: Primera, Dt 30,15-20, S 1, segona Lc 9,22-25.
6 de març. Divendres. Lectures: Primera, Is 58,1-9a, S 50, segona Mt 9,14-15.
7 de març. Dissabte. Lectures: Primera, Is 58,9b-14, S 85, segona Lc 5,27-32.
Litúrgia de les hores: Quarta setmana i propi de Quaresma des del dimecres.

D'ACÍ I D'ALLÀ

El dimecres de Cendra

Una nit o altra tothom ha passat la penosa experiència de somniar que desarmat i impotent s'estava morint. Convé saber que aquells temors que cada dia hem anat foragitant amb prestesa del camp de la consciència surten en forma de fantasmes onírics a poc a poc de la catabauma de l'inconscient quan dormim, tal com diuen els entesos. Aquelles pors que anem deixant de banda són com aquell vailet trapella, el qual el pare una nit tanca fora de casa, i, aquell, després, entra per la finestra silenciosament qual el pare està dormint. El dimecres de cendra ens posa la veritat davant els ulls i això és saludable.

PERE CAMPAS BONAY
Monestir de l'Estany

HOMES I INSTITUCIONS

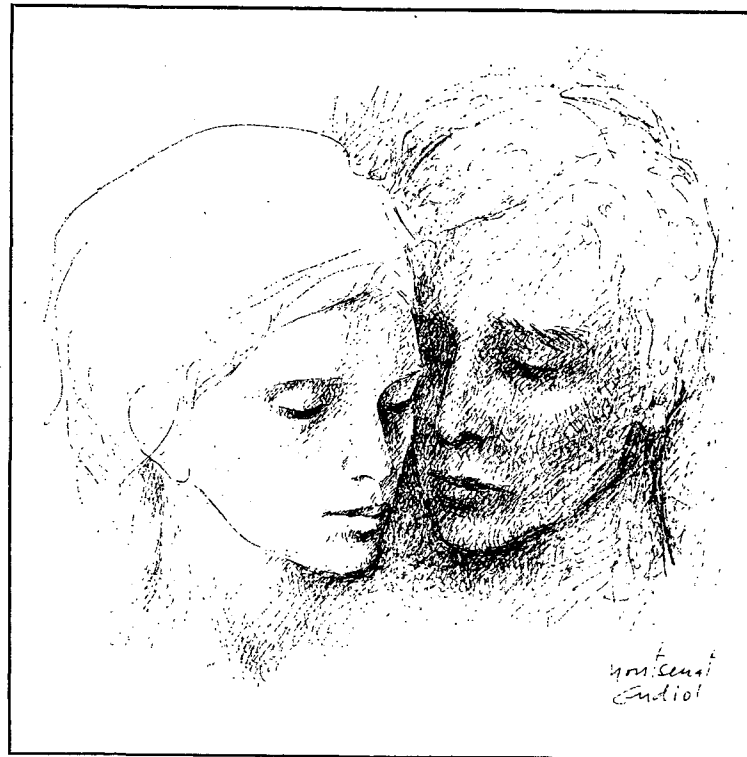
Som humans

El llibre **Som humans**, del documentat i bon escriptor Francesc Gamissans, és un estudi que pot qualificar-se d'antropologia. Així ho manifesta l'encertat prologuista Jordi Ferrando, el qual indica que Gamissans té un sentit aclaridor de la vida, i que s'ha preocupat sempre per l'home. En el preàmbul analitza, també, amb comprensió i simpatia, els aguts diàlegs. En fa sobresortir la idiosincràcia i, sobretot, l'opinió que l'entrevistat, posseeix de l'home i del món.

No oblidem que Francesc Gamissans ha escrit coses atractives sobre el franciscanisme. És un àgil periodista i un sacerdot treballador i equànime. La seva tasca és eficaç; però no produeix enrenou: una qualitat poc seguida. Quan ens parla dels seus entrevistats, sap destacar-ne les condicions més humanes.

Valdria la pena, però potser ens allargariem massa, sintetitzar les idees i els judicis de les personalitats que figuren en el llibre, totes elles importants. Esmento els seus noms: Dídac Parellada, Adolfo Pérez Esquivel, R. Folch i Camarasa, Jordi Pujol, Marta Ferrusola, Josep Soler, Leonardo Boff, Francesc Vila Rufas (Cesc), Frederic Rahola, Montserrat Gudiol, Roger Schutz, Joaquim Barraquer, Helder Camara i Xavier Clua.

Són persones de pau interior. I jo crec que el sentiment de pau interior és la font del bé moral. Per això els personatges descrits respiren eficàcia, optimisme i veritat.

La labor d'escriure sobre les esmentades figures, ofereix els mateixos riscos que el de rodejant una poesia al forçat rigor d'unes rimes imposades. La visió dels homes és la més difícil de les empreses. Per tal d'acomplir aquest treball, cal sensibilitat i imaginació: Les entrevistes, com a gènere artístic, han de sortir del marc recarregat de faramelles. Hom prefereix el to que ha seguit Gamissans: el to somrient de les converses. L'escriptor que interroga cal que faci amable el diàleg. Diàleg, tanmateix, que s'ha de mantenir amb la més viva exactitud i fidelitat.

De la lectura de **Som humans** es desprèn que la vida no és més que una llarga espera, l'espera de la realització dels nostres projectes. L'home que no es projecta cap al futur, és un ser mort.

Haig de consignar, encara, que l'obra **Som humans** és escrita amb un estil periodístic. No oblidem que tot periodista és a la vegada objectiu i subjectiu. El periodisme és, sobretot, negació de tot subjectivisme a ultrança. És sortir del propi món per endinzar-se, generosament, al món dels altres.

LEANDRE AMIGÓ

ADULTS EN LA FE

Condescendència de Déu

JOAN GUITERAS i VILANOVA

La constitució del segon concili Vaticà sobre "La Paraula de Déu", en tractar de "La inspiració divina de la sagrada Escriptura i la seva interpretació", com qui resta admirat i sorprès, considera la condescendència de Déu.

És cert que aquí no hi ha el lirisme de la "benedicció" (en hebreu "berakà") de Jesús, quan ple de goig exclamà: "Us dono gràcies, Pare, perquè heu revelat aquestes coses als senzills..." Amb tot, aquests mots evangèlics hi ressonen. El seu estil teològic, dens i correcte, conté una admirada i admirable acció de gràcies connectada amb l'evangeli.

Con-descendència

Aquesta paraula prové del llatí "descendere cum", en grec és "synkatàbasi". Significa: baixar amb, adaptar-se. Aquest és el misteri de la divinitat quan se'ns revela: s'adapta a la nostra manera de ser. És que el nostre Déu no actua amb jeroglífics ni amb mots sense sentit. El seu parlar ens és planer i suggeridor. I les seves accions esdevenen gestos aprehensibles.

En la sagrada Escriptura, llegim en el nostre docu-

ment, "es manifesta l'admirable «condescendència» de la saviesa eterna, per tal que coneguem l'inefable benignitat de Déu i fins a quin punt s'ha adaptat a la nostra manera de parlar amb providència i tenint cura de la nostra naturalesa".

La cosa és aquesta. "Les paraules de Déu expressades en llengües humanes s'ha fet semblants a la parla humana, com en altre temps el Verb del Pare Etern, prenent la carn humana, es féu semblant als homes".

Las trona de la Catedral de Barcelona

Ho explica així el canonge de la Seu barcelonina Lluís Serrallach: A la trona de la Catedral de Barcelona, hi ha una imatge de la Mare de Déu, tallada en fusta, que representa d'una manera plàstica, la doble manifestació de la condescendència divina. Maria, dreta, aguanta en els seus braços les dues formes de la revelació del Verb. En un braç hi té el seu Fill Infant i, en l'altre, cobert amb un vel, sosté la Bíblia. És Maria, la Mare de l'Església, que posa a l'abast dels homes, per a la seva salvació, el Verb fet carn i fet Paraula humana escrita. El pa de la predicació i el pa de l'Eucaristia repartits en la celebració litúrgica.

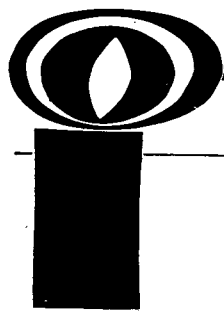
Els antics havien comprès —l'art n'és el testimoni admirable— què era la condescendència divina. Els escriptors eclesiàstics postapostòlics parlen, en molts indrets, d'aquesta "synkatàbasi".

Un Déu proper

En realitat, quan repassem la manera de revelar-se de Déu, quan llegim les seves relacions amb el poble d'Israel o meditem l'Encarnació del Verb, descobrim sempre un Déu proper.

Els teòlegs parlen, des de la Bíblia, del nostre Déu com el Déu de la història. En efecte, no és un solitari de les altures, ocupat en els seus afers. Al contrari, és un Déu que, perquè sent els planys del poble, baixa a la seva brega i allibera. Encara més, en la plenitud dels temps, s'encarna, es fa en tot igual com nosaltres —menys en el pecat—, ensenya, sofreix i àdhuc, cruelment: Un misteri profund. La balança que s'inclina a favor nostre.

És consolador això. Perquè, en darrer terme, es tracta del bon Pastor que dóna la vida per a nosaltres. És que, en el disseny diví, l'home és el centre. Que, reconeixent-ho, donem sempre gràcies al Déu de la condescendència.

Convertiu-vos i creieu en l'Evangeli

"JO NO M'OBLIDARÉ MAI DE TU"

Difícilment entendriem el perquè d'aquesta brevíssima lectura d'Isaïes, si no tinguéssim en compte el contingut de l'evangeli d'avui. Vist així, la lectura profètica és la rotunda afirmació que dona resposta a la possible inquietud de l'home que "no es neguiteja pensant en el demà" (vegeu evangeli). Déu s'ha compromès a no oblidar-se de l'home, i ho ha segellat amb la sang de Jesucrist, el seu Fill i germà nostre.

Lectura del llibre del profeta Isaïes (49:14-15)

Sió diu: "El Senyor m'ha abandonat, el meu Déu s'ha oblidat de mi". ¿Creus que una mare s'oblidaria del nen que té al pit, i no s'apiadaria del fill de les seves entranyes? Però, ni que alguna se n'oblidés, jo no m'oblidaria mai de tu.

"NOMÉS EN DÉU REPOSA LA MEVA ÀNIMA"

Les paraules del salm responen bé a l'afirmació donada pel profeta. Són paraules de confiança, una mena de diàleg interior amb la pròpia "ànima", que s'esplaia després en invitació al poble reunit. ¿No és aquest el procés del cristià? De la convicció personal passa al testimoni públic. Sant Pere ho deia així: "Sempre prompts a respondre a qualsevol que us demani raó de l'esperança que hi ha entre vosaltres" (1 Pere 3,15).

Salm 61: 2-3,6-7,8-9ab (R.: 2a)

Només en Déu reposa la meva ànima,
d'ell em ve la salvació.
Només ell és la roca que em salva,
és el castell on em trobo segur.

R.: Només en Déu reposa la meva ànima.

Reposa només en Déu, ànima meva,
d'ell em ve tota esperança.
Només ell és la roca que em salva,
és el castell on em trobo segur. R.

En Déu tinc la salvació i la glòria,
és la meva roca inexpugnable;
trobo en Déu el meu refugi.
Vosaltres, poble reunit, confieu en ell,
esplaieu davant d'ell el vostre cor. R.

"EL SENYOR FARÀ CONÈIXER LES INTENCIONS DE CADA COR"

Amb aquest fragment, acaba el leccionari A la lectura semi-contínua de la primera part de la carta de Pau als de Corint. És una apel·lació al judici de Déu, tant de la tasca apostòlica com de la vida de cadascun dels cristians. Una lectura atenta del text podria ajudar-nos, avui, a preparar la propera Quaresma. A la llum de la Paraula de Déu, caldrà que ens deixem jutjar pel Senyor, i que ell mateix ens faci conèixer quines són les intencions del nostre cor, tal com diu l'apòstol.

Lectura de la primera carta de sant Pau als cristians de Corint (4:1-5)

Germans, que la gent no vegi en nosaltres més que uns servidors de Crist, administradors del que Déu s'ha proposat. Doncs bé, dels administradors l'únic que n'esperem és que siguin fidels. A mi, el que menys em preocupa és que em judiqueu vosaltres o qualsevol tribunal humà. Ni tan sols jo no em judico. La meva consciència no m'acusa de res, però això no vol dir que jo sigui irreprensible. El meu jutge és el Senyor. Per tant, no judiqueu res abans d'hora. Espereu que vingui el Senyor: ell farà llum sobre tot allò que s'amaga en les tenebres, i farà conèixer les intencions de cada cor. Llavors, l'elogi que es mereix cadascú vindrà de Déu.

La setmana que comencem ens porta el dimecres de cendra, i amb aquest dia l'inici de "l'exercici quaresmal", com diuen els textos litúrgics. No és encara el començament de la Quaresma (= quarantena); això ho és el proper diumenge. En efecte, si comptem des del dijous sant inclusiu fins el diumenge vinent, trobareu que són exactament quaranta dies. Per això el proper diumenge és el "dies quadragesima", és a dir, el dia quarantè abans del triduum pasqual. La Quaresma es compta des de Pasqua, no pas afegint dies, com en la Cinquantena, sinó restant-los. Per això diem: falten quaranta dies, trenta dies, quinze dies...

Tot això, tanmateix, podria quedar-se en un joc de calendari, i no és pas aquesta la finalitat de la Quaresma. Penso que enguany ens podem adonar especialment del què significa entrar en aquest temps. El motiu és la lectura que hem fet, els últims diumenges, del sermó de la muntanya, que avui precisament acabem.

• A la llum del sermó de la muntanya

Quan, el proper dimecres, el sacerdot posarà sobre el nostre cap la cendra penitencial, acompanyarà el gest amb aquestes paraules: "Convertiu-vos, i creieu en l'evangeli!". Tots sabem que aquest és el començament de la predicació de Jesús, i en certa manera el seu resum.

Aquest "creure en l'evangeli" pot tenir, per als qui hem seguit aquest "curs intensiu" de vida cristiana que ha estat la lectura litúrgica del sermó de la muntanya, una resonància ben concreta. L'evangeli no és una abstracció, o un missatge vaporós, sense perfils concrets. Només repassant els fragments d'avui, podem veure de seguida com n'és de concret això de "no neguitejar-se pel demà", " cercar el Regne de Déu i ser justos tal com Ell vol"...

D'altra banda, si es tracta de saber què vol dir "creure", només cal meditar la paràbola conclusiva de les dues cases: creure és edificar sobre la roca de la Paraula, arrelar-hi, confiar en la seva solidesa... No és gens estrany que això s'anomeni "conversió", metànoia en grec, canvi d'enfocament de la vida. En el sermó de la muntanya no hi ha res que sigui segons l'enfocament mundà de la vida. Si de veritat es tracta de "creure en l'evangeli", no hi ha altra solució que "canviar".

• La cendra

L'element que acompanya aquestes paraules que comentem és la cendra. És ben escollit per significar el procés de canvi, de conversió, al que som cridats.

No és només un motiu de llarga tradició el que ens fa utilitzar la cendra en aquesta ocasió. Les paraules que, abans, i encara ara si es vol, acompanyaven la imposició, eren aquestes: "Recorda't, home, que ets pols, i a la pols has de tornar". Tothom sap que són paraules que el Gènesi posa en llavis del Senyor quan expulsa l'home del paradís. Evoquen la mort. Posar cendra sobre el cap del cristià és, doncs, fer-li pensar en la mort. Potser s'ha interpretat, sovint, com una amenaça, un revulsiu, per a obrar el bé. No s'exclou que ho sigui, però seria empobrir el sentit. De fet, el missal de Pau VI ha preferit la referència a la conversió, precisament per destacar que la mort que connota la cendra és aquesta mort al pecat en la qual hem estat introduïts pel baptisme, i que és viscuda durant tota la vida cristiana pel treball constant de conversió. "Vau morir..." ens repetirà sant Pau, el diumenge de Pasqua (Colossencs 3,3).

La cendra, per tant, és un record del nostre baptisme. No són els catecúmens els qui la reben, sinó els batejats. La cendra és el resultat d'haver cremat quelcom, és el que queda després del foc. A la nit de Pasqua, tot comença encenent el foc nou, que serà trencament de la tenebra, font d'il·luminació per a la "llum de Crist". Aquest foc nou no sorgirà pas de les cendres, sinó de la pedra viva, que és Crist (el costum antic, ben significatiu, era encendre així el foc de Pasqua), del "cremar-nos" en Crist podrem convertir-nos en "cendra". La cendra significa bé el procés quaresmal: de la mort a la vida.

Cada any, en la celebració d'aquest dimecres, m'impressiona la doble processó que es fa durant la missa: una processó per rebre el símbol de la mort, una processó per rebre el sagrament de la vida: el Cos de Crist. També així es fa clar el sentit de la Quaresma, amb tot el seu dinamisme i amb tota la capacitat que ens dona, per a convertir-nos, la inserció en la vida de l'Església.

• Una conversió integral

Aquesta inserció és integral. La Quaresma implica una disciplina penitencial també corporal, sensible. No seria "humana" si no fos corporal i sensible. Igualment que farem una conversió només pensant i meditant és exposar-nos seriosament a un gran engany.

No cal, doncs, somriure amb displicència quan es parla de "dejunis" o "d'abstinències". Tots estem d'acord en els equívocs que poden haver-hi en aquestes pràctiques, i Jesús mateix ens avisa en aquest sentit (vegeu l'evangeli del dimecres de cendra, fragment del sermó de la muntanya). Però el valor del dejuni com a renúncia a l'aliment, com a mitjà per compartir amb el qui no té, com a prova per tensar l'esperit, és indiscutible. Les actuals formes seculars de dejuni —les vagues de fam, el dejuni voluntari, la dieta higiènica, etc.— ens mostren prou que estem davant d'un fet de forta consistència antropològica.

La tradició patristica, i els mateixos textos litúrgics, d'altra banda, són explícits en una interpretació ampla de l'abstinència. La Quaresma no és pas presentada, en aquests textos, com un temps "d'estalvi", sinó com un temps de fer l'experiència intensiva de "canviar" d'orientació els nostres béns, perquè ens adonem que no són tan "nostres", i en fem participar els qui ho necessiten. Com un temps en el qual el nostre mateix "temps" convé que experimenti una conversió: ¿com passem el nostre temps? ¿Dedicant-lo a nosaltres, o convertint-lo vers els altres, vers Déu? Convertir, per exemple, les tardes dels diumenges en temps per a la pregària, per a la predicació, per a la visita als malalts, als germans que estan sols... La participació en l'oració de l'Església, les Vespres, per exemple. Convertir les estones de convivència familiar en temps per a la conversa, per a la pregària en família, per a la lectura que alimenta l'esperit i que tan necessitem...! Si hom no mira els telefilms o els shows de la TV, no passa res! És evident.

Un procés així assegura que la Quarantena tingui un "perquè". S'ha fet un slògan dir que la Quaresma prepara la Pasqua. Però per entendre-ho s'ha de veure clar que ho fa de la mateixa manera que el pagès poda els arbres, i s'afanya a regar-los i a vetllar per la seva sanitat, no pas pel gust de fer servir els instruments, sinó perquè els arbres puguin donar fruit al seu temps. Aquesta comparació —ho sabem prou bé— ens ve de Jesús (Joan,15).

"NO US NEGUEGEU PENSANT EN DEMÀ"

Afegint al text proposat per aquest diumenge el que correspon al diumenge següent, i que ja no llegirem pel fet de començar la Quaresma, tenim completa la sèrie de textos del sermó de la muntanya previstos en el leccionari A. La plena confiança en Déu és necessària si es vol ser "feliç" com a "pobre en l'esperit".

Lectura de l'evangeli segons sant Mateu (6:24-34;7:21-27)

En aquell temps, Jesús digué als seus deixebles: "Ningú no pot servir dos amos: Si estima l'un, no estimarà l'altre, si fa cas de l'un, no en farà de l'altre. No podeu ser servidors de Déu i de les riqueses. Per això us dic: No us neguitegeu per la vostra vida, pensant que menjareu o que beureu, ni pel vostre cos, pensant com us vestireu. ¿No val més la vida que el menjar, i el cos, més que el vestit? Mireu els ocells que volen lliures pels aires: no sembren, ni seguen, ni guarden res als graners, però els alimenta el vostre Pare celestial. ¿I no valeu més vosaltres que ells? ¿Qui de vosaltres, per més que es neguitegi, és capaç d'allargar, ni un minut, el temps de la seva vida? I pel que fa al vestit, ¿per què us neguitegeu? Mireu com creixen els lliris dels prats: no treballen ni filen, però us asseguro que ni Salomó, amb tota la seva magnificència, no es vestia com cap d'aquests. I si Déu vesteix així l'herba dels prats, que hi és avui i demà ja la tiren al foc, ¿com no ho farà encara més amb vosaltres, gent de poca fe? Per tant, no us neguitegeu pensant que menjareu, o que beureu, o com us vestireu. Anar darrera de tot això, és propi dels pagans. El vostre Pare celestial sap molt bé la necessitat que en teniu. Busqueu per damunt de tot el Regne de Déu i ser justos tal com ell vol, si tot això, us ho donarà de més a més. No us neguitegeu, doncs, pensant en demà. El demà ja tindrà les seves preocupacions. Cada dia en té prou amb els seus maldecaps".

"No entrarà al Regne del cel tothom qui em diu: Senyor, Senyor; hi entraran només els qui compleixen la voluntat del meu Pare del cel. Aquell dia molts em diran: Senyor, Senyor, ¿no recordeu que en nom vostre profetitzàvem i trèiem dimonis i fèiem molts miracles? Però jo els diré clarament: No us he conegut mai. Aparteu-vos de mi, vosaltres que obraueu el mal!"

Per això tothom qui escolta aquestes paraules meves i les compleix és com un home prudent que ha construït la seva casa sobre la roca. Quan vénen les pluges, creix la riuada i el vent envesteix contra aquella casa, res no la fa caure, perquè té els fonaments sobre la roca. Però tothom qui, després d'escoltar aquestes paraules meves, no les compleix és com un home sense seny que va construir la seva casa sobre la sorra. Quan vingueren les pluges, cresqué la riuada i el vent es llençà contra aquella casa, la casa s'ensorrà i no en quedà ni rastre".

LA BÍBLIA A L'ABAST

Resposta als desesperats

El Senyor m'ha abandonat, el meu Déu s'ha oblidat de mi. És el crit que el profeta Isaïes recollia de llavis del poble de Sió i que la primera lectura ha fet ressonar avui en la nostra assemblea eucarística. Set-cents anys abans de Jesucrist, Jerusalem ja s'expressava com ho fa l'home modern. Es queixava de l'absència de Déu en el panorama de la seva vida. Els habitants de Jerusalem deien que Jahvè els havia abandonats, que ja no es recordava d'ells. Era el que podríem dir-ne la versió religiosa de la desesperació. L'home modern, n'ha tret una altra versió —atea o agnòstica—: En la nostra vida no hi ha Déu, o no és possible saber-ne res. El resultat és el mateix: no podem confiar en Déu ni esperar-ne res. Cal anar a cercar la salvació en altres realitats. I el salm que ens ocupa, insinua dues, d'aquestes realitats, a les quals la humanitat s'aferra cercant sortir de la desesperació: la violència i la rapinya (v. 11). És la gran temptació que ronda els homes de tots els temps. La llei del més fort, que es creu autoritzat a viure a expenses dels més febles. Avui aquesta temptació té noms molt concrets: opressió, dictadura, cursa d'armaments, apropiació injusta i domini abusiu de les fonts de riquesa i de producció, manipulació i violació de les persones i dels pobles, etc. Són els nous déus dels que es creuen poderosos i en els quals hi posem vanament la nostra esperança. El salm 61 ens adverteix que no hi posem cap il·lusió. **No us refieu dels diners mal adquirits** —no confieu en la violència—, **no us il·lusioneu amb béns robats; si augmentàveu les riqueses, no hi poseu el cor** (v. 11). No hi ha res ni ningú que mereixi la nostra

El qui no falla mai

(Salm 61 -H.62:-2-3.6-7.8-9ab R.:2a)

JOSEP M. ARAGONÈS

confiança d'una manera absoluta. Tot ple-gat, tant la gent del poble com els anomenats nobles, som com el fum, aparencia i res més (v. 10). En la nostra desesperació, doncs, on cal anar a cercar ajuda? Només en Déu. **Només ell és la roca que em salva, és el castell on em trobo segur** (vv. 3 i 7).

L'experiència de Déu

El salmista ens diu què ha trobat en Déu. Dóna testimoni del fonament de la seva confiança en el Senyor. **En Déu tinc la salvació i la glòria, és la meua roca inexpugnable; trobo en Déu el meu refugi** (v. 8). Enmig del desert, quan les caravanes eren atacades, poder refugiar-se darrera una roca ferma, significa la salvació moltes vegades. Això és el que Déu és per a nosaltres enmig del desert de la nostra existència, quan som assetjats i atacats per tota mena d'enemics. El creient, que ha fet l'experiència de la presència de Déu en la seva vida, sap com aquestes paraules són verídiques. Únicament en Déu hi ha trobat la protecció que no fa-

lla mai. Que no falla ni per mala voluntat, ni per oblit o distracció, ni per impotència. I al final del salm, en un parell de versets de to sapiencial, ens diu aquesta experiència feta: **Déu ha parlat, i he entès dues coses: Que de Déu és el poder i l'amor és del Senyor; i que vós pagueu cadascú segons les seves obres** (vv. 12-13). Contrastant amb aquesta experiència de Déu en la seva vida, el salmista també ens diu l'experiència de com és tractat pels poderosos. **Sols pensen com podran enganyar, com podran tirar-me a terra; mentre beneeixen amb la boca, maleeixen dintre seu** (v. 5). I increpa aquests poderosos, que no fan res més que oferir vanes esperances als altres, mentre ells s'afanyen a créixer a expenses dels altres. **¿Fins quan us llançareu contra un home, vosaltres, tots junts, per enderrocar-lo, com una muralla a punt de caure, com una tàpia que s'esfondra?** (v. 4). El mal de la humanitat és endèmic. No és veritat que ara vivim els pitjors temps de la història. I en canvi segueix essent veritat l'existència de Déu i la seva presència activa en el món.

Invitació a confiar en Déu

Vosaltres, poble reunit, confieu en ell, esplaieu davant d'ell el vostre cor (v. 9). És tot un tractat de seny religiós aquest verset, i d'una actualitat plena. Ara, aquest "poble reunit" som nosaltres, l'Església de Jesucrist, que celebra l'eucaristia. És, doncs, a nosaltres que l'Esperit Sant, a través de les paraules del salm responsorial, dirigeix la seva recomanació. L'Església —perquè som precisament això— és la que ha de donar amb valentia el testimoni d'esperar en Déu, només en ell. És el que demana i necessita el nostre món actual. Potser veure com l'Església espera de debò en Déu, i no en altres ídols inútils. Aquesta actitud hauria de ser una de les conseqüències de la nostra celebració eucarística. Jesús el nostre Senyor, ens ensenya i ens mou a esperar en Déu. A volar per damunt de la desesperació dels homes i del món. Som gent d'esperança. I no pas d'esperança vana. Sinó d'esperança en l'únic que és la salvació de tota la humanitat. Per això, en les nostres celebracions dominicals, hauríem de saber "esplaiar-nos" davant el Senyor. **Esplaieu davant d'ell el vostre cor**, i com diu el salm, **perquè Déu és el nostre refugi** (v. 9). L'exhortació a la comunitat ha de tenir un fonament en cadascun de nosaltres, tal com ens ha fet cantar el salm responsorial en les seves dues primeres estrofes. **Reposa només en Déu, ànima meua, d'ell em ve tota esperança** (v. 6). **Només en Déu reposa la meua ànima, d'ell em ve la salvació** (v. 2). Perquè, no ho oblidéssim mai, la comunitat no és la confusió i barreja d'elements informes, sinó la comunió de les persones que creuen, esperen i segueixen Jesucrist.

CULTURA CIENTIFICA

La cèl·lula i la reproducció dels éssers vius

40. Origen dels cloroplasts. La fotosíntesi

La paraula "fotosíntesi" vol dir "composició amb la llum" —de "foto", llum, i "synthesis", composició, en greg— i és el procés que fan les plantes de compondre químicament els aliments a partir de materials inorgànics transformant l'energia continguda en la llum en energia química. Aquest procés és vital per a la vida humana i per a la vida en general sobre el nostre planeta. Si ara les plantes pares-sin de fer-lo, no tan sols aviat s'acabarien els aliments sinó que també, abans i tot de morir de gana, moriríem ofegats per no poder respirar l'oxigen que s'aniria extingint per la respiració dels éssers vius que al mateix temps omplirien l'atmosfera de l'irrespirable anhidrid carbònic. Amb la fotosíntesi les plantes ens retornen l'oxigen i ens elimi-nen l'anhidrid carbònic de l'atmosfera. Val la pena conèixer aquest procés per estimar més les plantes, però abans parlarem d'una altra qüestió: Com es formen els cloroplasts dins de les cèl·lules vegetals?

Origen dels cloroplasts

Hom ha vist que els cloroplasts dins d'una cèl·lula viva van creixent fins a dividir-se espontàniament, per escissió, en dos durant la "interfase", o sigui quan la cèl·lula és en repòs, i no

pas dividint-se ella. Quan arriba el moment de la divisió cel·lular, la mitosi, els cloroplasts es reparteixen en parts iguals entre les dues cèl·lules filles. Tenim, doncs, que, segons això, cada cloroplast prové d'un altre cloroplast, com cada cèl·lula d'una altra cèl·lula. El fet de contenir àcids nucleics, ADN i ARN, com també vam veure que en contenen els mitocondris, possibilita la seva bipartició. Ara bé, els àcids nucleics del cloroplast, com els del mitocondri, tenen un material genètic diferent del del nucli de la cèl·lula; per això hi ha autors també que consideren els cloroplasts com uns éssers vius independents que viuen simbiòticament amb les plantes. Fins i tot s'ha vist que l'ADN del cloroplast origina ARN, com l'ADN del nucli produeix l'ARN missatger, i que dins del cloroplast hi ha ribosomes diferents dels del citoplasma de la cèl·lula i molt semblants als de les cèl·lules procariotes. Molt recentment s'ha aconseguit la divisió *in vitro* de cloroplasts en un cultiu especial, com si de bacteries es tractés. La interpretació de tot això, segons aquests autors, és que els cloroplasts són els supervivents dels primers microbis sintetitzadors de matèria orgànica a partir de la inorgànica aprofitant l'energia solar, que van sorgir al nostre planeta ara fa uns dos mil milions d'anys i

FRANCESC NICOLAU
Professor de la Facultat de Teologia de Catalunya

que ara han passat a una vida endosimbiòtica obligada amb els vegetals, incapaços ja de portar una vida independent. Què cal dir-hi? Que la cosa no es pot pas encara assegurar amb certesa perquè hi ha un fet en contra: no és veritat que un cloroplast vingui sempre d'un altre cloroplast: en les cèl·lules de teixits vegetals meristemàtics, o sigui de teixits joves, formadors, en creixement, s'ha vist també que s'hi formen unes vesícules inclo-lores, sense clorofil·la, de membrana doble i que ara anomenem **proplasts**, que van creixent i formant tilecoides a mida que la cèl·lula també es desenvolupa, fins a formar un cloroplast com qualsevol altre. No podem, doncs, considerar segur que els cloroplasts siguin endosimbiòtics de la cèl·lula vegetal, com tampoc no està provat que ho siguin els mitocondris de qualsevol cèl·lula. Creiem, tanmateix, que això són qüestions secundàries. La meravella que cal comentar és la funció dels cloroplasts:

La fotosíntesi

Tothom sap que és més com-

plicat muntar una màquina que no pas desmuntar-la. En la comparació que es pot fer entre mitocondris i cloroplasts cal dir que els mitocondris són els que desmunten la construcció que han fet els cloroplasts; ja que treuen l'energia emmagatzemada en l'entrellenyat de les complicades molècules orgàniques agençades gràcies a la clorofil·la, mentre que els cloroplasts han tingut la feina de compondre-les a partir de substàncies ben simples com són l'aigua, l'anhidrid carbònic i les sals minerals. Això ens diu que la fotosíntesi, o funció clorofil·lica com també s'anomena, serà un procés més complicat que no pas el de la respiració cel·lular realitzada pels mitocondris. I si ja no vam descriure aquest procés perquè ens obligava a explicar el complicat cicle de Krebs, és lògic que ara no creguem oportú can-sar el lector detallant tot el que té lloc en la fotosíntesi, que ens exigiria l'explicació del més complicat encara cicle de Calvin. Però en donarem una idea:

El canadenc **Martin D. Kamen** (1913-...) va aplicar el mètode de seguir el curs de les reaccions químiques en la fotosíntesi amb un detector de radioactivitat donant a la planta l'isòtop de l'oxigen de pes atòmic 18, que és radioactiu. Així demostrà que l'oxigen que deixa anar la planta en la funció clorofil·lica

no és el de l'anhidrid carbònic que ha absorbit sinó el de l'aigua que li ha pujat per les arrels. I encara féu el 1940 un altre descobriment: que també existeix un isòtop del carboni, el de pes 14, radioactiu de vida mitjana de 5.700 anys, i l'americà **Melvin Calvin** (1911-...) seguí les investigacions de Kamen amb el C-14. Començà el seu treball el 1949 i no l'acabà fins el 1957: per fi hom havia pogut seguir tots els passos de la fotosíntesi! El 1961 rebia el premi Nobel de química.

Resumint molt, diguem com ho fa la planta per fabricar la glucosa ($C_6H_{12}O_6$) a partir d'anhidrid carbònic (CO_2) i aigua (H_2O): La primera cosa que fa la clorofil·la en rebre llum solar és descompondre l'aigua —com ja va demostrar **R. Hill** el 1939—, que ho fa d'una manera indirecta més aviat complicada, i carregar també d'energia l'adenosina-trifosfat (ATP). Després amb l'energia química de l'ATP descompon el CO_2 i en el complicat cicle de Calvin acaba formant $C_6H_{12}O_6$, sobrant-li encara oxigen, que es desprèn cap a l'atmosfera pels estomes de les fulles. O sigui: $6CO_2 + 6H_2O + \text{llum} = C_6H_{12}O_6 + 6O_2$.

I després de la fabricació de la glucosa ve la de tots els altres compostos: aminoàcids, proteïnes, vitamines, resines,...

Són ben necis tots aquells homes que s'han quedat amb el desconeixement de Déu i no han estat capaços de descobrir qui és Ell per les coses bones visibles, ni n'han reconegut l'artífex de fixar-se en les obres.

Sav 13,1

Catalunya està perdent població

"Catalunya està perdent població. El creixement vegetatiu —nombre de naixements menys defuncions— és de 17.435 persones l'any 1985, mentre que la immigració podriem situar-la una xifra negativa superior", manifestà Anna Cabré, Directora del Centre d'Estudis Demogràfics i professora de la UAB en l'acte d'inauguració del curs acadèmic 1986/87 al Col·legi Major Monterols.

"Catalunya ha multiplicat per tres la seva població durant el segle vint —explicà la professora Cabré—. Ha passat de tenir dos milions d'habitants al 1900 a tenir-ne sis milions l'any 1980. En el mateix període, Espanya només s'ha multiplicat per dos. Aquest salt demogràfic ha estat degut en gran part al fenomen de la immigració: durant aquest segle han estat tres milions els immigrants que han vingut a Catalunya, mentre que mig milió ha emigrat. Catalunya, no obstant, va ser un dels primers països d'Europa —abans, per exemple, que Anglaterra o Alemanya— en què es va produir la «transició demogràfica»: el pas a uns nivells febles tant de mortalitat com de natalitat".

**A Catalunya
s'ha aturat
l'esclat
demogràfic
dels anys 60.**

"Als anys de la guerra civil —assenyalà— s'arribà als mínims històrics de natalitat a Catalunya: 7 naixements per cada mil habitants. Fou als anys seixanta quan es produí el gran boom de natalitat. Les dones nascudes entre el 1936 i el 1945 són les que han tingut l'índex més alt de nupcialitat de tot el segle XX, amb casaments cada cop més precoços i amb naixements menys espaiats".

"L'aturament de l'esclat demogràfic dels anys seixanta era previsible, però no pas que el canvi fos tan radical", manifestà la Dra. Cabré. "Al 1974 naixeren 112.000 criatures a Catalunya, mentre que a l'any 1985, el nombre de naixements ha estat de 65.000. Paral·lelament s'ha produït una davallada de la immigració. Les dades són prou eloqüents: als anys seixanta hi havia 100.000

immigrants anyals. Entre 1970 i 1975, uns 45.000. Al 1979, només 3.000. Al 1980 hi hagué aproximadament tants emigrants com immigrants. Als anys següents, les xifres han estat negatives: 1981, menys 3.000; 1982, menys 6.000; 1983, menys 17.000; avui en dia la xifra pot ser bastant més elevada. Això representa que per primera vegada al segle XX —llevat de l'any 1935/36— s'ha produït una pèrdua de població deguda a la emigració".

"Actualment, continuà la professora, la taxa de natalitat és d'un 10,5 per mil. A l'any 1976 era d'un 20 per mil. Al 1985 —segons les últimes dades— es van produir 64.208 naixements, mentre que moriren 46.773 persones, resultant un creixement de 17.435 persones. Aquesta xifra és inferior al saldo emigratori, per tant, Cata-

lunya està perdent població en termes absoluts. No sabem si aquesta situació es perllongarà molt de temps. La experiència ens diu que la pèrdua de població és psicològicament molt dolenta per un poble i és un indicatiu molt clar que alguna cosa no va bé".

"D'altra banda, estem en una situació atípica", declarà Cabré. "S'està produint un «retardament del calendari» de naixements, és a dir, les dones prefereixen tenir els fills en edat més avançada. Dels 64.208 naixements del 1985, 25.090 corresponen a mares de 25 a 29 anys, 15.339 a mares de 30 a 34 anys; i 13.043 a mares de 20 a 24 anys. El grup de dones de 15 a 25 anys han tingut a l'any 1985 aproximadament el 40% dels fills que aquest grup tingué l'any 1975. Una possible explicació és que aquestes dones esperin a tenir els

fills en edat més avançada. Segons treballs que està realitzant del Centre d'Estudis Demogràfics, sembla que l'edat preferida per tenir el primer fill entre les parelles que encara no n'ha tingut és els 30-32 anys. Si això és així, podem esperar una recuperació demogràfica important per als anys 90".

La directora del Centre d'Estudis Demogràfics finalitzà fent una anàlisi dels problemes del subministrament de la mà d'obra, que segons estudis recents no mancarà fins al 2025; de l'envelliment irremeiable de la població; i de la qüestió de la immigració. Sobre aquest darrer aspecte, assenyalà que "Catalunya, per la seva tradició marcadament poliètnica, està més preparada que d'altres països per a assimilar satisfactoriament aquesta immigració".

Quaranta orfes al viver de Gudlavalleru

"Secours Catholique" és una organització catòlica d'ajut als marginats. La seva tasca es desenvolupa prioritàriament a països del Tercer Món. No és una tasca fàcil. Hi ha moltes dificultats econòmiques per tirar endavant les seves empreses. En moltes ocasions s'ha de recórrer a la imaginació i l'originalitat per veure's acompanyats els seus objectius. És el cas de l'orfenat que "Secours Catholique" té a l'estat indi d'Andhra Pradesh.

L'orfenat que acull una quarantena d'infants, és en un viver, on els joves orfes comencen a iniciar-se en la criança de peixos. Amb els beneficis del viver, l'orfenat pot autofinçar-se, alhora que desenvolupa una tasca d'inserció dels nens en la societat. En la construcció del viver hi ha col·laborat també la jove parròquia de Gudlavalleru, on és enclavada. Alguns obrers agrícoles temporals, d'entre els més pobres de la parròquia, també van col·laborar en la construcció de l'edifici. Els infants, per la seva banda, a més d'encar-

regar-se dels peixos, també són iniciats en la jardineria i l'arboricultura. És una tasca de col·laboració mútua en un

país deficitari en centres d'assistència que "Secours Catholique" està endegant a l'Índia.

"Escoltes" catalans construeixen dues aules a Kenya

Deu escoltes catalans: 3 nois i 7 noies han dut a terme a Nairobi la construcció de dues aules escolars en un suburbi de la capital Kenya.

El projecte de la construcció d'una escola va començar fa tres anys. En acabar l'etapa d'scouts, un grup de joves es va plantejar la conveniència de portar a terme una acció directa en favor del Tercer Món.

En un primer moment, els joves escoltes es van posar en contacte amb agrupacions scouts a Àfrica, per tal d'estudiar la possibilitat d'un treball personal en aquell continent. Els scouts de Kenya, van contestar afirmativament.

Una segona etapa fou la d'aconseguir finançament per al seu viatge i per a la construcció de l'escola. Durant un any i mig els escoltes van realitzar diverses activitats, des d'exposicions fins a la venda d'adhesius i samarretes. D'aquesta forma van aconseguir costejar els seus passatges. Per a la construcció de les aules van rebre suport econòmic d'algunes organitzacions privades i públiques.

La tercera etapa, construcció de les dues aules, es va dur a terme el propi estiu. Foren rebuts a Kenya per scouts de Nairobi, que els van facilitar allotjament i suport de tota mena.

Un cop concloses les aules, l'agrupació escolta ha preparat un audiovisual per difondre la seva experiència.

La CEE estudia desgravacions per ajut al Tercer Món

La CEE ha començat a reunir la legislació dels 12 països membres per tal d'estudiar la manera com porten a terme la desgravació fiscal per ajut al Tercer Món.

La major part dels països del Mercat Comú compten ja amb una llei de cooperació amb els països menys desenvolupats, i la possibilitat de desgravar impostos per les donacions al Tercer Món.

La CEE pretén compilar totes les lleis existents en favor dels països menys desenvolupats a fi i efecte d'assolir unes polítiques comunes de desenvolupament, i fins i tot aconseguir unes normes que regeixin per a tot el Mercat Comú.

L'Estat Espanyol és un dels pocs que no compten amb una llei de cooperació internacional. Tampoc no contempla la possibilitat de desgravar pels ajuts a Organitzacions No Governamentals per al desenvolupament. A Espanya només es contempla un 20% de desgravació per aquells que donen obres d'art al Patrimoni Nacional.

Poblet: la fe entre xiprers

Arribavem portant a dintre aquesta mena d'emoció que duu sempre la visita al monestir de Poblet.

Les pedres daurades sota el tebi sol del matí. Les velles i severes muralles de defensa amb els merlets novament refets. La famosa Porta Reial, altiva i majestuosa. L'església de tan vastes proporcions i amb forma de creu llatina, el cimbori altíssim, el cor amb l'orgue tocant un exquisit motet de Bach, el claustre tan ricament embellit, el retaule de l'altar major obra d'alabastre de fama mundial, les tombes reials encertadament reconstruïdes, el silenci colpidor, la pau tan plena d'acolliment, tot ens anava meravellant gradualment.

Mentre recorriem el cenobi i trobant-nos dintre l'església, deixà de tocar l'orgue i seguidament, en doble fila, aparegueren els monjos, silencis, colpits de ritual. Vestint l'auster hàbit blanc de folgada cogulla, les mans plegades dins les amplíssimes mànigues, la testa tonsurada, el posat humil, la mirada serena, fent-se una profunda reverència entre ambdós en col·locar-se cadascú al seu

seient.

Passada una estona d'espera comença l'ofici litúrgic, sobri, emotiu, ungit de recolliment. La vida religiosa de Poblet imposa respecte per la seva austeritat i per la fidelitat en què els monjos guarden les regles de sant Bernat de Claravall. I tot entre les colossals edificacions, citades com el conjunt monàstic medieval més important de tota la cristiandat; les pedres d'espiritualitat i cultura; la història tan bellament guardada; la pau íntima exactament seguida darrera dels anys i dels homes...

Ressonaven encara per l'espai les últimes salmòdies dels monjos després de dir missa. De bell nou tornaven a llurs feines. I exactament com havien entrat, ara sortien, plegats de dos en dos, amb una precisa i bondadosa naturalitat. Els veïem avançar alts, solemnes, amb la caputxa posada, el semblant auster, l'esguard guanyat d'humilitat, el pas rítmicament perfecte. Diria que veure'ls és rebre una lliçó de modèstia i mansuetud.

Després anàrem a visitar el preciós claustre on cap capítell no

és igual, on els motius florals, heràldics i figuratius són d'una gran harmonia, on l'estil arquitectònic l'ha vestit d'una sàvia barreja de gòtic i romànic, on el brollador central té una elegància suggestiva i la sonsònia de l'aigua que hi brolla deixa una gràcia de serenor i d'equilibri a tothom qui el mira. Arreu plantes, geranis, algun roser, lliris a mig badar-se, l'herba menuda, tal vegada gespa de jardí. Un lloer verd, ufanós, es vincia de tant en tant al bres suau de l'aire i sobretot es digne d'admirar la bellesa d'uns xiprers alts, ben retallats, perfectes, mirant extàctics el cel fet un espill de blavor immaculada.

Cada monjo té una missió a complir. Els uns tisores en mà anaven a esbrossar la vinya. Uns altres es dirigien a la impremta, alguns al celler, uns quants a la cuina. Tothom quedava emmarcat a una feina, a un quefer. La vida, dins el monestir, té un ordre i una disciplina dignes de ser imitades.

Quan la tarda declina suauement, nosaltres tornem cap a Barcelona. L'autopista és una corrua de fantasmes. Cotxes, autocars,

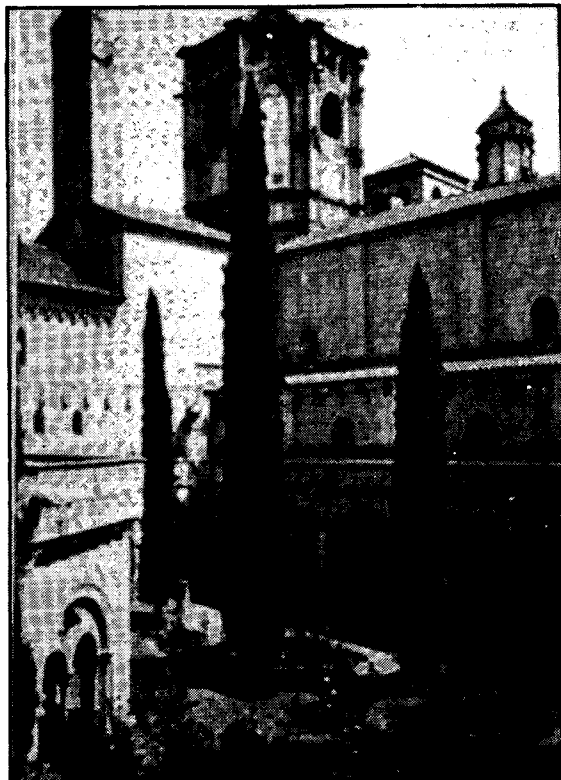
Les pedres de Poblet estan amarades d'espiritualitat i de cultura.

vehicles a dojo. Però el pensament, i encara més el cor, el tenim a Poblet, entre els monjos, a l'esguard de les venerables pedres, identificats a una manera de viure, de pensar, d'existir.

Però ja ens anavem allunyant

d'aquest cenobi famós i entranyable. Lentament retornavem a casa i hom no deixava de pensar si els monjos han triat la vida normal o si, tal vegada, els estranys som nosaltres...

PERE VIVES

Els dies 4 i 5 d'abril

Els joves de l'Hospitalitat de Lourdes celebraran la seva V Trobada a Montserrat

Els dies 4 i 5 d'abril els joves que formen part de les Hospitalitats de la Mare de Déu de Lourdes de les diòcesis catalanes es reuniran a Montserrat per celebrar la seva cinquena trobada. Joves que menen una tasca fecunda en la pastoral sanitària reflexionaran conjuntament sobre el tema de la pregària.

Es certament amb una gran satisfacció que podem anunciar la celebració de la V Trobada de Jovent de les Hospitalitats Catalanes, amb la totalitat de les vuit diòcesis de casa nostra que tenen oficialment reconeguda aquesta Associació d'Església Diocesana. A tots els bisbats de Catalunya hi ha aquestes Associacions d'Església, d'Apostolat Seglar que són les Hospitalitats de la Mare de Déu de Lourdes.

Portem 5 anys d'experiència de les Trobades de Joventut a ni-

vell d'Hospitalitats Catalanes. La seva fecunditat ens fa mirar el futur amb optimisme. En realitzar la 1.ª trobada a Montserrat, no preteniem crear unes obligacions de perpetuïtat. Si hem arribat aquí, ha estat possible per les inquietuds dels mateixos joves que volien una continuïtat de les Trobades, per enfortir no sols els lligams entre el jovent d'altres Hospitalitats, sinó també per tractar temes de formació per la Joventut Hospitalària. En les sortides que realitzen amb malalts o minusv-

lids, no troben un espai lliure per aquestes tasques culturals, ja que es deuen en tot moment al servei exclusiu dels més necessitats. Aquesta idea quedà molt clara en la Trobada de Responsables a nivell de tot Espanya que celebràrem els dies 1-2 de març de 1986 a Alacant. S'aprovà per tots els assistents, un apartat que diu textualment: "Les Trobades de Joventut, són de reflexió i estudi (no són sortides amb malalts o minusvàlids), i estan obertes a totes aquelles persones, brancardiers i infermeres que treballen a l'Hospitalitat sempre i quan puguin seguir el treball i el desplegament normal de la Trobada".

La Joventut de l'Hospitalitat Diocesana de Tarragona, que sempre han participat activament en les Trobades a nivell de Cata-

lunya, s'ha ofert per organitzar a la seva Hospitalitat, la VI Trobada de Jovent d'Hospitalitats Catalanes. Em consta que serà acollida amb molta satisfacció per part del Sr. arquebisbe Dr. Torrella, President de la Conferència Episcopal Catalana i de tota l'Hospitalitat en ple.

Vull, doncs, fer arribar una cordial salutació a tots els joves de les nostres Hospitalitats Catalanes i oferir-los el programa que realitzarem en la V Trobada, confiant en la seva resposta generosa.

Enguany la celebrarem a Montserrat els dies 4-5 d'abril del 1987. Les celebracions religioses les celebrerem conjuntament amb les monges benedictines de Sant Benet i la convivència i hospedatge ho farem a l'hotel Colònia

Puig.

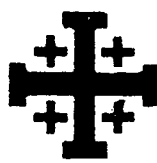
Ens apleguem a la muntanya de Montserrat, amb l'entusiasme i lliurament de tothom, per donar vida, a la tristesa d'una muntanya cremada. I donada la significació de Montserrat com a centre espiritual de Catalunya, casa pairal de tots els fills de la Moreneta i lloc eminent de pregària litúrgica, el tema central de la V Trobada serà "LA PREGÀRIA".

Per a inscripcions podeu dirigir-vos a les vostres respectives Hospitalitats o bé a Barcelona C/. Diputació, 235. Tel. 317 91 39. 08007 Barcelona.

ANDREU M. SOLER
(Monjo de Montserrat)
Cap-Responsable del
Jovent de l'Hospitalitat
de Ntra. Sra. de Lourdes
de Barcelona

Les trobades sempre han estat molt fecundes i profitoses.

A TERRA SANTA

Amb els franciscans Custodis dels Sants Llocs. XXV Peregrinació.

31 de juliol al 12 d'agost. Places limitades. (Mínim vint-i-cinc places. Màxim quaranta-cinc)

Tretze dies de duració. Hotels quatre estrelles.

Inscripció i informes:
Comissaria de Terra Santa. PP. Franciscans
Santaló, 80. Tel. 209 23 88
08021 Barcelona

10.000 adreces
10.000 nous lectors

5 persones de la vostra coneixença

CATALUNYA CRISTIANA *UNEIX!*

Hem emprès la important tasca de fer arribar CATALUNYA CRISTIANA a més i més lectors. **Vós hi podeu col·laborar.** De ben segur que coneixeu un metge, un artista, una mestressa de casa, un mecànic, un venedor, un enginyer..., que pensen com penseu vós; a ells també els interessarà CATALUNYA CRISTIANA. **Feu-nos-els conèixer.**

- Ompliu les butlletes amb les adreces de tots ells. Envieu-nos-les.
- Si són més de cinc, escriviu les adreces en un paper qualsevol.
- Nosaltres ens encarregarem de fer-los conèixer CATALUNYA CRISTIANA a tots ells.
- Aquesta és la vostra participació. Molt fàcil, oi? Sí, però molt important!

Nom	Nom	Nom	Nom	Nom
adreça	adreça	adreça	adreça	adreça
.....tel	tel	tel	tel	tel
població	població	població	població	població
D.P. Prov	D.P. Prov	D.P. Prov	D.P. Prov	D.P. Prov

Encara podeu fer més

Aquell amic vostre que té interès per CATALUNYA CRISTIANA, doneu-li a omplir la butlleta de subscripció.

Envieu-nos-la

Catalunya Cristiana Carrer de València, 244, 2n. 08007 BARCELONA

Nom

Domicili nº Població D.P.

Se subscriu per 1 any a CATALUNYA CRISTIANA en català/castellà per pessetes 3.900.-

Aquest import el faré efectiu de la forma següent:

☐ Pagament domiciliat ☐ Xec nominatiu que s'adjunta

Signatura

Lloc Data

ORDRE DE DOMICILIACIÓ

Banc/Caixa Agència

Senyors: Els prego que d'ara endavant, fins a nou avís, amb càrrec al meu compte/llibreta nº se serveixin pagar els rebuts que els presentarà EDICIONS TERRA NOSTRA, S.A. per la meua subscripció al setmanari CATALUNYA CRISTIANA.

Signatura

Lloc Data

Catalunya Cristiana a cada llar cristiana **Catalunya Cristiana**

Anem a recordar les circumstàncies d'aquest fet transcendental que va canviar el destí del poble jueu. Abans, però, donarem una ràpida síntesi de les vicissituds de Jerusalem i del Temple des dels seus orígens fins a la seva destrucció de l'any 70.

La primera menció bíblica de **Jerusalem** és del segle XVIII a.C., temps d'Abraham i de Melquisedec, amb el nom de Salem (Gènesi 14,18); i la primera notícia extrabíblica és del segle XIV a.C., temps del faraó Akhenaton (tauletes cuneïformes de Tell-el-Amarna), amb el nom de Uru-Salim.

David la conquereix als jebuseus (2Sam 5,6-7), i Salomó hi edifica el **Temple** l'any 960. Nabucodonosor, rei de Babilònia, destrueix la Ciutat Santa i el Temple l'any 587 (2Re 25,8-10). Zorobabel construeix el segon Temple l'any 515, més petit i modest que el primer (Esd 6,14-18). Més tard, l'any 446, Esdres i Nehemies reedifiquen la Ciutat i les muralles (Ne 3-4). Antioç IV Epifanès, rei de Síria, saqueja Jerusalem i el Temple, obliga els jueus a hel·lenitzar-se, i erigeix sobre l'altar dels holocaustos una estàtua de Zeus Olímpic; "l'abominació de la desolació" (1Mac 1; Dan 9,27).

El general romà Pompeu ocupa Jerusalem l'any 63, i profana el Temple penetrant fins al Sancta Sanctorum, accés reservat al gran sacerdot una vegada a l'any en la diada del Yom Kippur o Dia de l'Expiació. Pompeu quedà admirat de no trobar en el lloc Santíssim cap imatge de Jahvè ni tan sols l'Arca de l'Aliança. L'Arca havia desaparegut en l'incendi del 587.

Herodes el Gran (60-64 a.C.) embellí Jerusalem amb un amfiteatre, un hipòdrom, un gimnàs i un palau residencial; reconstruí la Torre Antònia i amplià el Temple amb esplanades, atris i pòrtics magnífics. Les obres varen durar des de l'any 19 a.C. fins al 10 d.C., però els treballs complementaris s'allargaren fins al 60, poc abans de la seva destrucció. Jesucrist anuncià la ruïna de Jerusalem i del seu Temple: "**Quan fou a prop i veié la ciutat, va plorar per ella i deia: Si haguessis conegut en aquest dia, tu també, allò que duu a la pau! En canvi, ha estat amagat als teus ulls. Perquè vindran dies damunt teu, i els teus enemics faran al teu voltant un mur de tanca, i t'encerclaran i t'estrenyeran per tots costats, i et rebatran a terra a tu i els teus fills que hi ha dintre tu, i no deixaran en tu pedra sobre pedra, perquè no has reconegut el temps en què eres visitada**" (Lc 19,41-44; 21,5-7.20-24).

Titus Vespasià l'any 70 arrasà la Ciutat i el Temple, del qual només quedà una part del contrafort occidental de l'esplanada, el famós Mur de les Lamentacions.

TORRE RESIDENCIAL CAN QUIRZE.

Serveis mèdics. A.T.S. Tracte familiar. Preus adaptables. Tel. de l'oficina de Barcelona 232 52 69. Tel. Can Quirze 790 15 36.

Assalt romà a una fortalesa (d'esquerra a dreta: catapulta, bastió de troncs i terra, "tortuga", ariet protegit i torre mòbil d'assalt).

La destrucció de Jerusalem i el temple (I)

Josep Flavi

La font obligada d'informació sobre aquell terrible drama és sens dubte l'historiador jueu Josep Flavi, testimoni presencial dels fets. Josep va néixer l'any 37 d.C. a Jerusalem de família sacerdotal, exactament 30 anys després de la primera insurrecció antiromana de Judes el Galileu (Ac 5,37), any 6/7, que va marcar l'inici del partit nacionalista dels Zelotes, i exactament 30 anys abans de la insurrecció general del 66 que va marcar el desastre final dels Zelotes i de la nació entera.

Els Zelotes o "Zeladors" eren fariseus exaltats. Defensaven que Jahvè era l'únic amo i senyor d'Israel. Però no esperaven passivament l'alliberació del domini estranger com els fariseus, que l'esperaven per una intervenció del Messies, sinó amb el punyal o "sica" a la mà; d'aquí el nom de Sicaris. En el nou partit terrorista dels Zelotes hi varen entrar aventurers i autèntics malfactors, que amb la sica amagada sota la túnica realitzaven venjances personals i emplenaven les seves bosses; és per això que Josep Flavi parla dels Zelotes com de bandits i assassins.

Zelota en arameu és "canana", hel·lenitzat en "kananaïos". D'aquí que l'apòstol Simó, anomenat "el cananeu" (Mt 10,4; Mc 3,18) per tal de distingir-lo de Simó Pere, no era un cananeu sinó un zelota en el sentit primitiu de "zelador" de la Llei de Déu (Lc 6,15; Ac 1,13).

Josep es dedicà de jove als estudis. Volent conèixer les tres grans sectes del judaisme: fariseus, seduceus i essenis, als setze anys es retirà al desert de Judà amb els essenis, i tres anys després tornà a Jerusalem per adherir-se definitivament al partit fariseu. L'any 64 el Sanedri l'envia a Roma amb la missió d'alliberar alguns sacerdots acusats i entregats al tribunal de Neró. Naufragà, com sant Pau, i, com sant Pau, arribà a Pozzuoli, i per la Via Àpia a Roma. Per mitjà d'un jueu tingué accés a Popea, la qual aconseguí de Neró el que demanava.

L'any 66 torna a la seva pàtria, precisament quan està a punt d'esclatar la revolta contra Roma. Era de sentiments moderats. Com

ALBERT VIDAL I CRUAÑAS

a bon israelita, estimava el seu poble. Però, havent vist a Roma la formidable potència de l'Imperi, comprenia que era una follia llançar-se a la guerra. Amb el cor estava de part dels jueus; amb el cap, de part dels romans. El Sanedri li confià la defensa de Galilea. Derrotat, es passà als romans. D'aquí la "doble cara" de Josep i l'acusació d'arribista.

Després de la guerra s'albergà a la vil·la privada de Vespasià, el qual li concedí la ciutadania romana i una pensió que li permetés dedicar-se a escriure a lloança i glòria dels Flavis. Morí l'any 102 deixant escrites quatre obres: **Guerra Judaica**, dividida en VII llibres, escrita vers el 79; **Antiguitats Judaïques**, escrit entre el 93 i el 94; **Contra Apió**, apologia del judaisme, escrit vers el 96; i **Vida**, autobiografia, escrita vers el 99.

La més interessant per al nostre tema és, evidentment, la **Guerra Judaica**. L'il·lustre doctor J. Ricciotti ha fet en llengua italiana un profund estudi crític de la persona i l'obra de Josep Flavi, que s'ha publicat en castellà: "La Guerra Judaica con Introducción y Notas a cargo de José Ricciotti". Ediciones Eler, Barcelona 1960.

Fonts utilitzades per Josep Flavi: per a la Introducció (Llibres I i II) depèn de documents escrits; i per al cos de l'obra, dels seus apunts personals i dels "commentarii" o diari de campanya de l'estat major de Vespasià.

La redacció es realitzà de la següent manera, segons Ricciotti (obra citada p. 59): "Josep tenia a la vista la seva redacció aramea i traduïa verbalment al grec imperfecte que ell sabia, i el seu col·laborador literari recollia mentalment els conceptes i els posava per escrit en grec elegant".

La veritat substancial del relat és indiscutida, malgrat el defecte de ser favorable als Flavis exagerant les xifres i el valor personal de Titus, que sempre apareix lluitant a primera fila en els moments de més perill.

Si Josep Flavi no hagués escrit la **Guerra Judaica**, o s'hagués perdut, sabríem per Tàcit (**Històries**, escrit vers 106-109, i **Annals**, escrit vers 115-117), molt poc de la

presa de Jerusalem i de la catàstrofe d'Israel.

La guerra judaica, 66-70

Greus desordres provocats pel pessim govern dels Procuradors romans, especialment dels dos últims, Albinus (61-64) i Florus (64-66): les guarnicions romanes de Masada i de la Torre Antònia són assassinades, i se suspèn el sacrifici especial que s'oferia en el Temple diàriament a la salut del Cèsar i del poble romà, acte equivalent a una declaració de guerra. Com a reacció la població pagana de Cesarea del Mar degolla en una hora 20.000 jueus, i a Alexandria es fa el mateix amb 50.000. Per la seva banda, els jueus s'amotinen contra les poblacions paganes de Filadèlfia (Amman), Pel·la, Escitòpolis (Beisan), Samaria, Tolemaida, Ascaló i Gaza. Els pagans contraataquen: incendis, saqueigs, degolladissa de jueus.

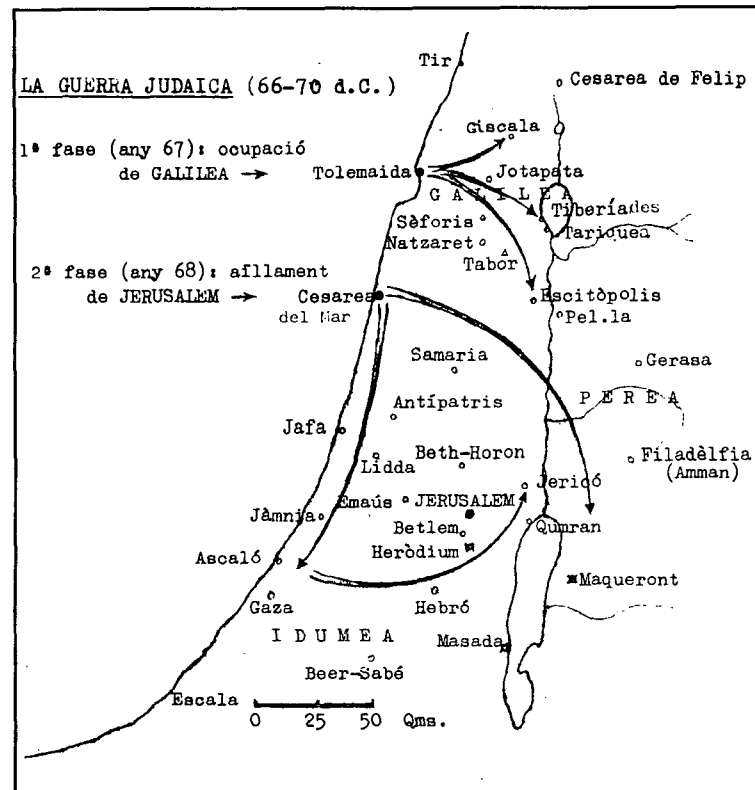
Intervenció romana. El procònsol de Síria, Cèstius Gallus, intervé l'any 66. Surt d'Antioquia amb 30.000 soldats. Baixa per la

costa fins a Jafa, puja a Jerusalem i acampa al mont Scopus per tal d'atacar la ciutat pel Nord com era costum en la llarga i turmentada història de Jerusalem. Incendia el barri de Betzeta i ataca el Temple, però és rebutjat. Inesperadament, es retira. Eufòria dels insurrectes, que es llancen a la persecució de l'exèrcit romà i l'ataquen a uns 20 km. de Jerusalem en el congost de **Beth-Horon**, lloc clàssic per a l'emboscada, on Judes Macabeu havia derrotat Séron, general d'Antioç IV (1Mac 3,13-26). Els romans deixen 6.000 morts, tot el bagatge i màquines de guerra. Tanmateix el gros de l'exèrcit aconsegueix tornar a Antioquia.

Sublevació general. Aquest èxit exaltà l'entusiasme dels jueus. No dubtant que els romans tornaran a la revenja, fan preparatius febrils per a una guerra total. El Sanedri presidit pel gran sacerdot Maties (65-67), partidari d'una entesa amb els romans, es veu arrossegat pel corrent ultranacionalista dels zelotes, i pren la direcció de la mobilització general: es reparen les muralles, s'emmagatzemen queviures i armes, es confia la defensa de Jerusalem a l'ex gran sacerdot Anàs, fill del pontífex que jutja Crist (Jo 18,13), allunya a Idumea l'extremista Simó Bar-Giorà, natural de Gerasa, i envien a Galilea Josep Flavi, el qual fortifica Sèforis, Jotapata, Giscala (la pàtria dels avantpassats de sant Pau), el mont Tabor, Tiberiades, Tariquea i altres poblacions.

Resposta romana. La notícia de la sublevació arribà a Neró (64-68) mentre viatjava per Grècia entre festes i bufonades. Tanmateix tingué la lucidesa de confiar la direcció de la guerra al seu millor general: Titus Flavius VESPASIÀ. Vespasià deixa tot seguit la Grècia i se'n va a Antioquia, mobilitza la legió V **Macedònica** i la legió X **Fretensis** comandada per l'espanyol Trajà, pare del futur emperador del mateix nom; i envia a Alexandria el seu fill homònim Titus per tal de mobilitzar la legió XV **Apollinària**, la qual s'uneix amb Vespasià a Tolemaida la primavera del 67.

A més, reuneix 20 cohorts auxiliars, 8 ales de cavalleria, i altres tropes dels reis aliats: Agripa II (rei de Palestina, romanòfil), Antioç de Comagene, Soemo d'Emesa, Malco dels àrabs Nabateus. En total: 60.000 homes. Cal recordar que la legió eren 6.000 homes; la cohort, 600; una aula, 500 genets.

CAVALL FORT

CENTRE DRAMÀTIC
DE LA GENERALITAT DE CATALUNYA

Romea

Amb el patrocini de l'Ajuntament de Barcelona i el suport del Servei de Teatre de la Generalitat de Catalunya

En commemoració dels XXV anys de "Cavall fort"

Teatre per a nois i noies

Ara fa vint anys, el diumenge dia 5 de febrer de 1967, va tenir lloc la primera sessió dels Cicles de Teatre per a Nois i Noies de Cavall Fort amb la representació de **La comèdia de l'olla**, de Plaute, en una adaptació de Francesc Nel·lo. Plaute era un gran escriptor teatral llatí, autor de comèdies molt divertides, en què es reia dels costums del seu temps, i que encara es representen ara, al cap de dos mil anys, sovint

en adaptacions o noves versions. I vet aquí que vint anys després de l'inici de les nostres activitats teatrals tornem a presentar, als nostres espectadors actuals, en aquestes dues sessions que ens ha permès d'organitzar la disponibilitat de l'escenari del teatre Romea, la mateixa adaptació de **La comèdia de l'olla**, aquest cop a càrrec del grup El Talleret de Salt, dirigit per Joaquim Ma-

só. I no dubtem que els nois i les noies d'avui s'hi divertiran tant com els que hi van assistir ara fa vint anys.

La primera de les dues representacions commemoratives tingué lloc el passat 22 de febrer, i el dia 1, a les onze del matí tindrà lloc la segona al teatre Romea de Barcelona.

Hi haurà un sorteig de llibres i discos entre els assistents.

Bones perspectives per al teatre

Podríem dir que Barcelona està de sort, i amb això volem dir que a poc a poc aquesta ciutat recupera, per una banda, i crea, per l'altra, noves sales dedicades al teatre i a la dansa.

Per una banda, deia, Barcelona ha recuperat per al teatre un dels locals que ha acollit en les seves quatre parets a grans noms del teatre com són Margarida Xirgu, Federico García Lorca o Sarah Bernard.

Era l'any 1916 quan s'obrien per primera vegada les portes d'aquest teatre situat al carrer Joaquim Costa, de Barcelona.

Però el Goya és una sala que ha patit moltes transformacions. Així, l'any 1932 la sala passava a dedicar-se al cine, i en els darrers anys el Goya es va convertir en "Sala X". Finalment aquest estiu es van tancar les seves portes sense saber massa bé quan les tornaria o obrir, i encara menys sabien per a què s'obririen.

Però el propassat mes d'octubre les seves butaques tornaven a omplir-se de gent que anaven a la presentació de la temporada teatral.

Una empresa privada s'encarrega de la seva obertura i té la intenció de programar-hi tant teatre castellà com teatre català, proposant-se, d'algun manera, ser una alternativa al desaparegut Teatre Barcelona, de la Rambla de Catalunya.

Però també he dit abans que a la ciutat s'han obert dues sales més: són els "teatres de l'Institut", inaugurades el novembre passat per a celebrar-hi el "Festival Internacional de Titelles".

L'Institut del Teatre va ser creat l'any 1913 per la Diputació de Barcelona amb el nom d'Escola Catalana d'Art Dramàtic.

Ara, coincidint amb el projecte de reestructuració d'aquest edifici del segle XVI, s'han restaurat "La Sala Gran" i "La Cuina", amb la intenció d'acollir-hi els muntatges escènics que tenen dificultats per estar en les cartelleres habituals de la ciutat.

De moment, el Departament de Cultura de la Generalitat de Catalunya i l'Institut del Teatre de la Diputació de Barcelona organitzen conjuntament la I Temporada de Dansa que s'iniciarà el proper octubre, dedicant així a la dansa l'espai que es mereix.

Durant aquesta I Temporada s'hi presentaran les diverses creacions de les companyies catalanes i les produccions forànies que siguin interessants.

Però d'aquests dos fets comentats no sols ens n'hem d'alegrar els ciutadans de Barcelona sinó el teatre en general i les diverses i nombroses companyies de teatre d'arreu de Catalunya i de la resta de l'estat, que potser tindran així més oportunitats de representar les seves obres.

SÍLVIA MONFORT FRADERA

LA SARDANA I LA DANSA

Campanya "El País a l'Escola", del Congrés de Cultura Catalana. Aprenentatge de Sardanes. Bases:

1.— Poden participar-hi tots els alumnes d'E.G.B.
2.— L'aprenentatge es farà per grups. A cada grup hi haurà d'haver com a mínim 8 alumnes.

A cada escola poden participar-hi tots els grups que vulguin.
3.— A totes les escoles que participin a la Campanya se'ls facilitaran textos per a l'aprenentatge dels alumnes, i si no disposen de mestre o monitor per a l'ensenyament de la sardana, se'ls posarà en contacte amb una de les Entitats Sardanistes integrants de la Campanya, per tal que aquesta els pugui facilitar els monitors corresponents, en el cas que n'hi hagi de disponibles.

4.— El cicle d'aprenentatge de Sardanes es clourà el mes de maig.

5.— L'acte de cloenda es preveu pel dia 17 del mes de maig de 1987, en que s'organitzarà una GRAN BALLADA DE SARDANES per a tots els participants al cicle d'aprenentatge.

En aquest acte, tots els infants hauran d'ésser acompanyats pels seus respectius monitors i, com a mínim, un mestre per cada escola.

Tots els grups que prenguin part en la ballada de cloenda rebran un record de l'acte.

Hi haurà també un obsequi per als monitors, mestres i escoles participants.

6.— És indispensable que els grups participants s'inscrivin prèviament a la Campanya, tot fent constar:

—El nom de cadascun dels alumnes components del grup participant.

—El nom, l'adreça i telèfon de l'escola a què pertany el grup.

—El nom del mestre o monitor.

—El curs o cursos d'E.G.B. a què correspon el grup.

7.— El termini d'inscripció es clourà el dia 31 de març de 1987.

El secretariat de la campanya està radicada a: Acció Escolar del Congrés de Cultura Catalana Rambla de Catalunya, 15, pral., 08007 Barcelona Tel: (93) 302 14 61.

On podeu demanar tota mena d'informació addicional.

Premis literaris a Vallgorguina

III convocatòria del Mossèn Narcís Sagner

PREMI A

Poesia: Tema lliure.

1) Bases: De 150 a 200 versos, podent ésser un sol poema o una col·lecció de poemes.

PREMI B

Prosa: Conte, narració, assaig, estudi, etc... sobre la zona del Baix Montseny-Montnegre, aportant dades sobre la història, antropologia cultural, lingüística, geografia, folklore, etc., de les subcomarques o zones esmentades i en les que hi formen part els següents municipis:

Vallgorguina, Sant Esteve de Palautordera, Santa Maria de Palautordera, Montseny, Fogars de Montclús, La Costa del Montseny, Campins, Sant Celoni, Gualba, Fogars de Tordera, Tordera, Riells del Montseny, Breda, Hostalric, Vilalba Sasserra, Sant Iscle, Sant Cebrià, i Arenys de Munt.

1) El nombre de pàgines ha d'ésser d'un mínim de 30 i un màxim de 50.

Normes generals

1) Els treballs han d'ésser pre-

sentats en fulls mida DIN-A4, mecanografiats a doble espai i per una cara. Se'n lliuraran 3 exemplars.

2) Els escrits han d'ésser inèdits, escrits en llengua catalana i hauran d'anar acompanyats de lema i plica tancada, a l'interior de la qual es farà constar el títol, el nom, l'adreça i el telèfon de l'autor.

3) Els premis tindran una dotació de 50.000 Ptas. cada un.

4) Els originals s'enviaran fins el dia 30 de juny, a l'Associació Cultural Vallgorguina, Carretera Vella, 56 - VALLGORGUINA. Es poden lliurar personalment o per correu, en aquest darrer cas la data del matasegell servirà de comprovació.

5) Compondran el Jurat els senyors Miquel Coll i Alentorn que el presidirà, Pere Ribot, Josep M.ª Nicolau, Rosa Victòria Gras, Joaquim Gras, Rafel Alzina i M.ª Carme Perxachs que actuarà de secretària.

6) L'adjudicació dels premis serà el primer diumenge de setembre a les 6 de la tarda, amb l'assistència a l'acte de l'Honorable Sr.

Miquel Coll i Alentorn, President del Jurat.

7) En cas de manca de qualitat de les obres presentades el Premi es declararà desert.

8) El Jurat es reserva la facultat d'adjudicar accessits.

9) El Certamen és obert a tot hom (no hi ha distinció d'edats).

10) Les obres premiades restaran en propietat de l'Associació Cultural Vallgorguina que les podrà publicar en el termini d'un any. Cas que això no es porti a terme, l'autor podrà fer lliure ús de l'obra, però en cas de publicar-la ha de fer-hi constar que ha estat premiada en aquest certamen i lliurar 25 exemplars a l'A. C. V.

11) L'entidad organitzadora es reserva el dret de quedar-se un exemplar de les obres no premiades.

12) El fet de participar en aquest concurs implica l'acceptació d'aquestes bases.

13) El veredict del Jurat serà inapel·lable.

14) Per aclariments de qualsevol mena truqueu als núms. 867 28 40 o 867 20 33 (Carme Perxachs).

REIXACH - CAMPANYÀ

Paseo de Gracia, 117 - Tel. 217 82 44 - 0 8008 BARCELONA

Més de cent anys
al servei de la
comunitat cristiana

LLIBRES

L'Alcorà traduït al castellà

La difusió del mahomematisme a Europa ha adquirit actualitat. A Alemanya Federal, a Bèlgica i a França, els musulmans són col·lectivitats extraordinàriament importants. Fa poc una revista d'àmplia difusió assenyalava que a l'Estat espanyol hi ha dotzenes de centres d'oració i de mesquites. La xifra dels seguidors de Mahoma a Espanya és d'uns 200.000 i no sembla pas que vagi a disminuir, ans el contrari. Fins i tot, es destaca que existeix un nombre de cristians convertits al mahometisme de diversos milers de persones, perquè les xifres anteriors es refereixen principalment a persones procedents d'Àsia i Àfrica que han emigrat en recerca de treball o per cursar estudis universitaris.

Donat l'interès actual vers l'islamisme, ha aparegut al nostre país una traducció castellana de l'Alcorà.

L'Alcorà és el llibre sagrat de 700 milions de musulmans. És una recopilació que reuneix una sèrie d'oracles o de textos escrits en llengua àrab, predicats als seus deixebles pel fundador de l'islam, Muhammad ibn Abdallab, entre els anys 610 i 632 d.C. La mateixa paraula Alcorà és un calc de l'à-

rab quran. Significa "Recitació", o per extensió text sagrat que es recita". Està emparentada amb el siríac i encara avui les "lectures" litúrgiques de l'ofici o de la missa del ritus maronita s'anomenen qeyránà.

Per al musulmà, l'Alcorà no és una paraula humana, sinó la paraula de Déu, duta als homes, per un enviat especial, un Profeta. Per al musulmà, l'autor de l'Alcorà és Déu.

Mahoma, per consegüent, segons ensenyà l'islam, el que ha fet ha estat transmetre, comunicar. En diverses ocasions, davant la incredulitat dels seus contemporanis, el text de l'Alcorà recorda a Mahoma que no és responsable d'aquesta manca de fe, encara que això el faci sofrir i entristir-se.

En aquesta versió castellana del text oficial àrab de l'Alcorà s'associen els coneixements d'una lingüística i d'un islamòlog. Una introducció al text sagrat situa al lector en l'espai i en el temps. Enriqueixen també la traducció un glossari de termes corànics, notes, cronologia, un índex analític, etc.

Julio Cortés, semitista, estudià a la Universitat Complutense de Madrid. És professor d'àrab a la Universitat de Carolina del Nord a Chapel Hill, EE.UU. Consultor i col·laborador en enciclopèdies i diccionaris especialitzats.

Jacques Jomier procedeix de la Universitat de la Sorbona de París. Com a orientalista ha col·laborat en "l'Encyclopédie de l'Islam". Autor prolífic en estudis i articles sobre l'Alcorà. És membre de l'Institut Dominicain d'Etudes Orientales de El Cairo.

Un repàs serè dels signes dels temps(1)

Joan Vidal i Gironella ha escrit un llibre força interessant. L'autor, de procedència empresarial, fa un repàs dels signes dels temps, tenint en compte els condicionaments històrics. Cal aprofundir la dinàmica del cristianisme, sobre tot la d'avui i de demà. Vidal i Gironella s'ha fet un esquema mental d'una temàtica que creu necessària i urgent que es conegui i es valori: el fet religiós, el Déu present en la història, Jesucrist, redemptor i salvador. També tracta a fons de l'Església, com a comunitat de fe, com assemblea solidària i col·lectiva, —fundada per Jesús i composta d'homes—, i per tant amb una estructura institucional concreta.

L'originalitat del llibre que presentem, ran en el fet que tota la temàtica tractada va garantida amb cites d'una munió d'altres autors: teòlegs, filòsofs, sociòlegs, i en general, especialistes en cada matèria que s'exposa. Aquests autors esmentats gaudeixen d'un prestigi internacional i perenne, perquè hi abunden per igual clàssics i moderns. Fins i tot que el mateix autor té prou modestia per reconèixer que bona part del valor del seu llibre s'ha d'atribuir als altres. Malgrat tot, també cal reconèixer un gran mèrit a Joan Vidal, ja que no es fàcil enllaçar el propi pensament i criteri amb el dels

millors especialistes sobre el que deiem i escrivim. Això vol serenor, àmplia cultura i capacitat d'assimilació.

Acabarem dient —i aquest és un aspecte també molt positiu— que el llibre presenta una visió del món i de l'Església altament esperançadora. "La força de l'evangeli de Crist, Jesús sempre és en els fidels i en l'Església més forta que tota desídia, niciesia, resignació, incapacitat i superficialitat dels homes", diu Vidal i Gironella. Un llibre així es pot recomanar a tots aquells que "són profetes de calamitats" com deia Joan XXIII, perquè si en la dinàmica del cristianisme hi ha la presència d'uns fidels adults en la fe i una Església articulada madurament, no hem de tenir por de cap mena.

FRANCESC GAMISSANS

(1) LA DINAMICA DEL CRISTIANISME EN LA DECADA DELS 90. Editorial Claret. Barcelona, 1986.

Plantaran quatre mil arbres a Sabadell

La comissió de govern de l'Ajuntament de Sabadell ha aprovat la compra de més de quatre mil arbres. La meitat d'aquests arbres seran plantats al parc Catalunya i la resta a diferents places i carrers de la ciutat. El cost dels arbres passa dels 19 milions de pessetes. Els 2.219 exemplars que seran plantats al parc Catalunya tenen un cost de 16 milions de pessetes, mentre que els dos mil arbres restants tan sols costen 3 milions.

Re població forestal

El F.C. Barcelona plantarà 6.000 arbres a la muntanya de Montserrat

El gerent del F.C. Barcelona, Anton Parera, mostrà als mitjans informatius el pla de col·laboració del club blaugrana per a la repoblació de la muntanya de Montserrat, que el passat estiu es va veure cremada pel foc, ha tingut com a objectiu plantar 6.000 arbres.

L'executiu barcelonista remarcà l'interès de l'entitat per una acció que considerem necessària donada la importància del massís per al poble català.

A l'entitat que ja en un principi adquirí més de dos-cents arbres per a la repoblació, li ha estat assignada una àrea situada en la denominada "Font dels Monjos", a la carretera que uneix la població de Monistrol amb el santuari.

Segons el gerent barcelonista, "s'hi ha de plantar uns 6.000 arbres, per la qual cosa, col·locarem la col·laboració de socis, penyes i simpatitzants".

L'acte en el qual es plantà el primer arbre de l'aportació blaugrana es realitzà el dia 4 de febrer, data que segons els tècnics agrònoms era l'adequada.

Anton Parera indicà que "hi ha en l'ànim del club la intenció que aquesta col·laboració es vegi culminada per una escultura en el mateix bosc que, amb uns versos de Verdagué, doni compte d'aquesta aportació en un lloc que podria ser conegut com el bosc del F.C. Barcelona".

Parera remarcà que "Montserrat és com el Barça, més que una muntanya".

L'entitat va obrir fa uns dies un compte en un banc al qual es pot aportar la quantitat que es vulgui "amb la finalitat d'aconseguir un objectiu comú, la devolució d'un paisatge especial per als catalans".

Anton Parera no va amagar que "encara que no se sol·licités als socis una aportació concreta, tan sols el potencial humà del F.C. Barcelona és suficient per apuntar que amb una simple aportació de 100 pessetes per soci, l'objectiu del Barcelona es veuria superat amb escreix".

ARQUEOLOGIA

Excavacions en la que podria ser la més gran biblioteca llatina

A trenta metres del mar Mediterrani i pròxim a les famoses ruïnes romanes d'Herculà es trobava un camp de clavells que alguns arqueòlegs s'entossudien en creure que ja foren excavades per Carles III, quan aquell monarca borbònic ho era del regne de Nàpols. I la realitat els ha donat la raó. Han aparegut de nou els restes, a 27 metres vers l'interior, de l'anomenada "Villa de los Papiros", que en realitat era la mansió de Luci Calpurni Pisó. Aquesta prestigiosa casa era del que fou sogre de Cèsar i allotjà importants monuments escultòrics i sobretot una importantíssima biblioteca especialitzada en temes filosòfics. Tota fou recoberta per la lava quan es produí l'erupció del Vesubi de l'any 79 de Jesucrist i que va recobrir Pompeia i Herculà.

De moment s'han destinat, per part del govern italià, 126 milions de pessetes, i s'han començat els treballs de recuperació. S'espera a més a més, aconseguir importants ajudes internacionals donada la importància dels materials que es creu que es recuperaran.

Destrossada la muralla islàmica d'Osca

La major part de les restes de la muralla islàmica d'Osca foren enderrocades pels obrers d'una empresa constructora, després d'haver-los estat comunicada l'oposició del Departament de Cultura. Després de l'enderrocament de 70 metres, la muralla compta ara només amb una longitud de vuit. Segons que informà el cap del servei provincial de Cultura d'Osca, des de fa tres mesos s'havien estat realitzant treballs de neteja de la muralla i les recerques arqueològiques en el solar que la rodejava.

El cap de secció del patrimoni a Osca, Vicente Domingo, i un arqueòleg del Departament de Cultura s'adreçaren al lloc on es trobava la muralla i trobaren diversos obrers realitzant treballs d'enderrocament, els quals digueren als responsables dels treballadors que donessin ordres perquè cessessin les obres.

L'aparellador responsable, al qual s'instà perquè paralitzés els treballs, sol·licità als funcionaris del servei de Cultura una ordre escrita per ordenar als obrers el cessament dels treballs.

L'ordre oficial en la qual es demanava que s'abstinguessin de qualsevol actuació que pogués afectar les restes de les muralles arribà quan ja havien estat enderrocades uns trenta metres.

Un policia municipal acudí posteriorment al lloc, com a mesura cautelar perquè l'enderrocament no continués, segons informà Vicente Domingo. Durant el temps que va passar entre la comprovació per part dels arqueòlegs i l'aparició del policia foren enderrocats uns 70 metres més.

L'empresa constructora comptava amb el corresponent permís per a la construcció en el solar, encara que aquest es trobava condicionat a la possible aparició de restes arqueològiques. El permís de construcció fou revocat pel servei provincial de Cultura una vegada que s'iniciaren les recerques arqueològiques i la neteja de la muralla islàmica.

Cal recordar que Osca fou conquerida pels musulmans l'any 713 i ocupada pel regne d'Aragó el 1096 pel rei Pere I, després d'un llarg setge a causa de les importants muralles protectores.

Una moda hivernal plena d'encant

Una vegada més, la firma Broto Comerma ha presentat la seva nova col·lecció per a tardor-hivern '86-87, oferint-

nos una nova imatge de dona a través d'unes peces molt equilibrades tocant a concepte, però avalades pel segell persona-

lissim i la imaginació creativa que des de fa temps ve caracteritzant aquesta firma.

La comoditat i l'elegància com a sinònim de la dona actual, ens ofereix la perspectiva d'unes peces basades específicament en unes línies molt netes.

Sota el signe de la qualitat es desenvolupa tota la col·lecció d'aquesta firma, els gèneres de la qual gairebé sempre naturals imprimeixen sobrietat a tots els models.

Els abrics es presenten envoltants, molt amplis i extremadament còmodes. Per altra banda, la presència de les línies entallades prenen gran importància en peces de tipus capot militar amb folres encoixinats.

Molts sastres renovats, confortables jaquetons 3/4 y 7/8 amb múltiples possibilitats de coordinació i gran presència de pantalons amb peces d'un llarg situat en el turmell. Vestits i faldilles cenyits de tall recte.

Els teixits són secs i típicament llaners. Molta gavardina, franel·les, quadres manta, tweeds, panes i teixits jacquards molt nous amb efectes de tapisseria.

Tocant als colors, gran predomini de les tonalitats fos-

Jaquetó tres quarts en llena jacquard, amb tira formant coll de crans baixos.

ques, amb una gran presència dels neutres molt actualitzats, com són els grisos que van des del rata fins a l'acer; els torrats, els ocres i el caqui. També tenen gran importància els colors intensos i lluminosos com el roig i el verd esmeralda.

El joc de les superposicions impera en tota la col·lecció, permetent una sèrie de con-

junts molts atractius completament renovats pel que fa a formes i proporcions.

Molta discreció en el capítol dels detalls i gran contrast en el curt-llarg de les faldilles.

En resum, una col·lecció molt equilibrada marcada per la qualitat i el bon gust.

MARIA JOSE EJARQUE

Un conjunt d'ambient esportiu, completament realitzat en pana color caqui.

COSTUMS I TRADICIONS

Dues endevinalles, cobles i un romanço

ESTEVE BUSQUETS I MOLAS

Endevina, endevineta: "Som set setmanes: una de manca i una altra de santa".

Suposo que aquesta endevinalla no necessita massa explicació. I que vosaltres, si no la sabíeu, l'haureu endevinada de seguida, molt més perquè dimecres que ve és el de Cendra que inicia la Quaresma: és a dir, la setmana manca. Després vénen les sis de Quaresma i la darrera, per ser Setmana Santa.

I puix que estem parlant de santedat i d'endevinalles, a veure si sabeu aquesta: "Quins són els sants que són en el calendari i no són en el cel?". És clar que sí, que ho heu endevinat: són els dies de la Setmana Santa.

Quaranta dies que s'inicien amb el dimecres de Cendra i acaben el Dimecres Sant i són de dejuni i penitència abans de la commemoració de la Passió i Mort de Jesucrist. Aquesta preparació sembla que ve del segle IV. Segons explicava el Dr. Antoni Grieria en el seu llibre "Litúrgia popular", la imposició de cendra es fa en record de l'expulsió de penitents dels temples, després d'haver-los cobert de cendra. En alguns llocs, d'anar a prendre la cendra en diuen anar a prendre el "seny".

El folklore quaresmal és ric i variat. Han passat els dies del Carnestoltes. S'han acabat aquells en què es canta: "cada dia fossin festes, la Quaresma mai vingués." Però la Quaresma ha arribat i s'han acabat les festes i encara que els dejunis i les abstinències hagin estat mitigades, no per això deixa de tenir

sentit la corrandia menorquina que diu: "Es meu ventre està avesat / a menjar moltó cuitat, / i ara estarà arrugat / com bossa de confraria. / Qui ho diria, qui ho diria, / que avui sigui es darrer dia."

Vénen, doncs, dies de menjar peix. Encara que l'Església s'hagi mostrat indulgent, hi ha catòlics que observen força rigorosament el temps penitencial. Quan el bacallà era menja modesta, davant la perspectiva de menjar-ne abundantment durant la Quaresma, la gent acomiadava el Carnaval amb menjars on no hi era present, rics uns, més modestos d'altres. Si més no, truites amb botifarra com dèiem en l'article anterior.

Una altra cobla, aquesta del Principat, diu: "Set setmanes de Quaresma / i de bacallà salat; / vinguen ous i botifarres / i de truites un bon plat".

Un romanço de començos del segle passat, titulat "Horrorosa, tremenda e indubitable profecia", fet de símls, pintava la Quaresma així: "Altres fiera comteu que vos vindrà / que enemistada del llinatge humà / de vint-i-un anys complets sanes persones / desfigurà a moltes com a mones, / i amb altres es dragarà la sua salut / lo brillo destruït de joventut: / durant quaranta dies que serà al món / cessaran luego diversions, / i cristians an el cel faran pregàries / mentres duren ses fúries tenebràries". És a dir, dejunis que no van bé per tothom, res de diversions; força oracions i el toc que se'n deia de les Tenebres. Avui, però, la Quaresma no és tan fera com la pintaven.

CUINA

Dolç de taronja

MARIA GLORIA MUNTAÑOLA

2 paquets "gelée" Royal de taronja
3/4 de litre de suc de taronja (uns 2 kgs.)
1/2 kg. nata ensucrada

Prepareu la gelatina Royal, tal com indica el paquet, afegint suc de taronja colat, per comptes d'aigua. Si els dos kgs. de taronja, no fan 3/4 de litre de suc pot afegir-se aigua per completar-lo.

Ompliu un motlle Jelly gran o un motlle de corona i poseu-lo a la nevera, un dia per l'altre.

Per desemmotllar-lo, poseu-lo un moment en aigua calenta y gireu-lo sobre una plata de servir.

S'adorna amb nata ensucrada i es posa amb mànega i broqueta arrissada, omplint el forat.

Per a informació de les classes de cuina truqueu al Tel. 215 01 52.

Residència Geriàtrica Bon Viure

Estem a Horta, en una torre amb jardí, alimentació adequada, calefacció, ascensor, sala repòs, control sanitari i teràpia humana. Estades per sempre, i per convalescències. Pocs places. Tel. 427 44 53.

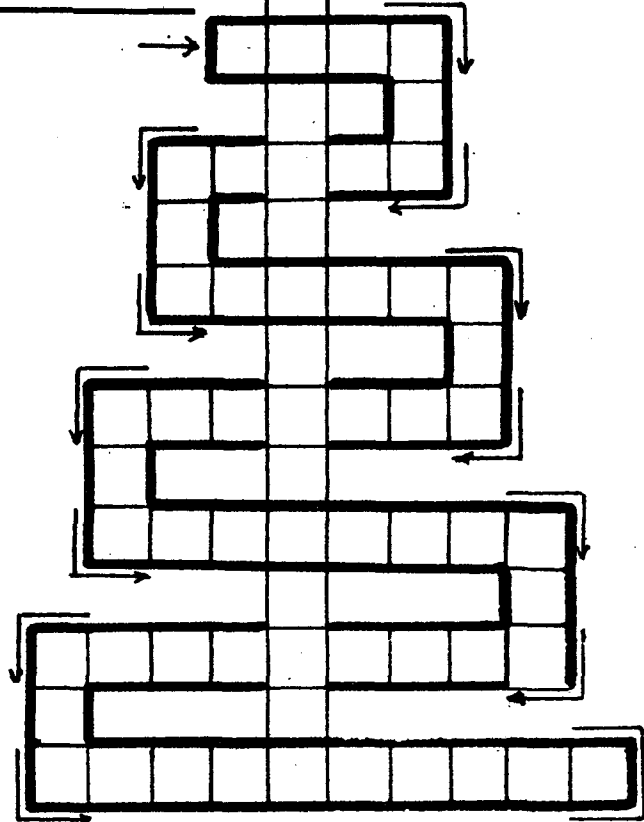
CENTRE DE RELACIÓ SOCIAL I MATRIMONIAL

Si es troba sola o sol, cerqui la seva parella seriosament. Servei de psicologia, ordinador y video, dirigit per psicòloga col·legiada.

COSM. Equador, 53, ent. 4t. Tels. 239 12 92 - 322 31 82. Pref. Concert entrevista.

ENCREUATS

LA SERP

Hi ha una vertical que és un sol mot i el restant consisteix a seguir les segetes com la serp enrotllada.

Per ROSA COLLELL

VERTICAL: El qui té males intencions.

- 1.- Mil.
- 2.- Via.
- 3.- Nau per a recreació.
- 4.- Que té tristesa.
- 5.- Igualment, en el mateix grau.
- 6.- Naturalesa que ens envolta.
- 7.- Indoeuropeu.
- 8.- Fem. Que té ironia.
- 9.- Rostidor.
- 10.- Fem. Que fa traïció.
- 11.- Abans.
- 12.- Actitud de rebel·lió contra Déu i culte a Satanàs.
- 13.- Desert, àrid.
- 14.- Acció de mantenir.

VERTICAL. Malintencionat.

- 1.- M.
- 2.- Camí.
- 3.- lot.
- 4.- Trist.
- 5.- Tan.
- 6.- Natura.
- 7.- Ari.
- 8.- Irònica.
- 9.- Ast.
- 10.- Traïdora.
- 11.- Ans.
- 12.- Satanisme.
- 13.- Erm.
- 14.- Manutenció.

FILATELIA

Per ENRIC GRAUPERA

AÉROGRAMME

El 18 de juny del 1984, la Ciutat del Vaticà va emetre una carta de correu aeri, denominada "aerograma". A l'esquerra hi ha un dibuix de Joan III Sobieski, rei de Polònia, victoriós en la batalla de Viena del 1683, detall tret del quadre de Jan Matejko, regal dels catòlics polonesos a Lleó XIII, i que es conserva en el Vaticà. A la dreta del dibuix hi ha la inscripció: "Venimus, vidimus, Deus vicit". A la dreta del sobre, els dos escuts del papa Innocenci XI (1611-1689), i la llegenda "550 Poste Vaticane".

JEROGLÍFIC

Per SNOP

EN AQUEST ARMARI NO HI HA...

lls

Solució al 387

UN NOU PARTIT

UN (9) NOU PARTIT

FUTBOL•FUTBOL•FUTBOL•FUTBOL•FUTBOL• FUTBOL•FUTBOL•FUTBOL•FUTBOL•FUTBOL•

Resultats	Clasificacions	La travessa	Golejadors	Pròxima jornada
At. Bilbao-Sevilla 0-1	PJ GF GC Ptos.	1. Ath. Bilbao-Sevilla (X) 2	Hugo Sánchez (Real Madrid) 24	At. Madrid-Ath. Bilbao
Valladolid-Sabadell 1-0	1. Barcelona 28 40 13 42 + 14	2. Valladolid-Sabadell (X) 1	Lineker (Barcelona) 14	Sevilla-Valladolid
R. Madrid-Cádiz 2-1	2. R. Madrid 28 50 25 39 + 11	3. R. Madrid-Cádiz (X) 1	Calderón (Betis) 14	Sabadell-R. Madrid
Español-R. Mallorca 3-1	3. Espanyol 28 45 26 36 + 8	4. Español-Mallorca (1) 1	Magdaleno (Mallorca) 13	Cádiz-Español
R. Murcia-Santander 2-1	4. Ath. Bilbao 28 34 30 29 + 1	5. Murcia-Santander (1) 1	Ramón (Sevilla) 13	R. Mallorca-R. Murcia
Las Palmas-Barcelona 0-0	5. R. Mallorca 28 36 35 29 + 1	6. Gijón-Osasuna (X) 1	"Pichi" Alonso (Español) 11	Santander-Las Palmas
S. Gijón-Osasuna 3-0	6. R. Betis 28 29 36 29 + 1	7. Zaragoza-R. Sociedad (X) 1	Pineda (Español) 10	Barcelona-S. Gijón
Zaragoza-R. Sociedad 1-0	7. Sevilla 28 34 27 28	8. Betis-At. Madrid (X) 1	Contreras (Las Palmas) 10	Osasuna-Zaragoza
R. Betis-At. Madrid 2-1	8. S. Gijón 28 36 32 28	9. Huelva-Hércules (X) 2	Sarabia (Ath. Bilbao) 9	R. Sociedad-R. Betis
	9. R. Sociedad 28 33 30 27 + 1	10. Logroñés-Coruña (X) X	Marina (Atl. Madrid) 9	
	10. Valladolid 28 26 26 27 - 3	11. Málaga-Oviedo (2) 2	Flores (Sp. Gijón) 9	
	11. At. Madrid 28 30 32 27 - 1	12. Valencia-Castellón (1) 1	Julio Salinas (At. Madrid) 8	
	12. Zaragoza 28 24 27 27 - 1	13. Celta-Barcelona At. (X) 1	Perico Alonso (Sabadell) 8	
	13. R. Murcia 28 27 38 26 - 2	14. R. Vallecana-Bilbao At. (1) 1	Rincón (Betis) 7	
	14. Cádiz 28 19 30 23 - 5		Valdano (R. Madrid) 7	
	15. Las Palmas 28 34 44 22 - 6		Butragueño (R. Madrid) 7	
	16. Osasuna 28 18 31 22 - 4		Cholo (Sevilla) 7	
	17. Santander 28 27 41 22 - 6			
	18. Sabadell 28 25 44 21 - 7			

P E T I T S A N U N C I S

Gerents interessats en algun candidat truqueu a:
l'Associació Cristiana de Dirigents

Tels. 237 18 45
237 19 12
Hores: de 4 a 6

TREBALL

OFERIMENTS

ADMINISTRATIU i oficial electricitat.
Contracte mercantil.

QUALSEVOL treball tardes. Contracte mercantil.

SECRETÀRIA import-export-Full-ti-me, o classes d'anglès particulars a partir de 2/4 de 7 tarda, traduccions. Contracte Mercantil.

AUXILIAR administratiu i primer grau d'electrònica, francès i català. INEM 37.282.852.

ORGANITZACIÓ administrativa i comptabilitat. INEM 36.178.007.

VISITAR clients i traduccions anglès. Contracte mercantil.

CAMBRER, o neteja general. INEM 38.082.106.

COMPTABLE TITULAT a hores. Contracte mercantil.

ES PASSEN treballs a màquina d'escriure. Tel. 211 29 70

PER ACOMPANYAR malalts tardes 4 a 9. Contracte Mercantil.

BIÒLOGA i llicenciada en farmàcia. Contracte mercantil.

TENIR CURA d'ancians o malalts durant el dia. INEM 0037.328.

INTÈRPRET amb experiència i traductora anglès. INEM 37.272.044.

ADMINISTRATIU amb experiència o portar botiga o una altra feina. INEM 37.050.357.

VARIS

SOLTERA 34 anys desitja amistat sincera amb noi cristià i si arribem a entendre'ns casar-nos. Apartat de Cor-reus 6.005 Barcelona 08080.

DONARIA classes d'anglès particulars. Bon preu a convenir.

RESIDÈNCIA 3.ª EDAT enfront cinema Coliseum. Direcció mèdica. Preus mòdics. Gran Via de les Corts Catalanes, 618 1er. 1.ª. Tel. 318 49 10. Barcelona 08007.

TEAS

Taller escola d'Arts
Sumptuàries
Centre d'Educació especial
Dedicat a disminuïts
psíquics
A partir dels setze anys
Taller especialitzat
Esmalt sobre metall-ceràmica
Tapis i estora
Cultura General
Recuperació Física-Logopedia
"CLUB-ESPLAI"
Assessorament psiquiàtric
i psicològic
Informació: 215 69 77
de 12 a 14 hores

ES VEN col·lecció segells del món
meitat preu. T. 212 04 70.

OCASIÓ: Per necessitat venc panteó amb capella interior de marbre per 6,5 milions. Interessats escriviu a l'apartat de correus 23.333 de Barcelona.

SANTA MARTA Servei a domicili de ATS, INFERMERES, PUERICULTORES, AUXILIARS. Informes: Tel.: 245 37 58.

TENS inquietuds espirituals, apostòliques? Vols ser missioner/a, sacerdot? Tel. 318 53 01. c/. Carmen, 18, pral. Barcelona.

VENDES

VENDA DE XALETs I
APARTAMENTS en els mil-lors indrets de l'Escala (Costa Brava). Preus interessants.
FINQUES GUANTER
(A.P.I.) Avinguda Ave Maria,
7. Tel. (972) 77 02 72.

Calculeu l'import que haureu d'abonar multiplicant el preu de l'anunci pel nombre d'insercions.

Adjunteu un taló o gir postal a nom de CATALUNYA CRISTIANA, carrer València, 244, 2on. 08007 - BARCELONA

L'EIXERIT

SUPLEMENT INFANTIL DE "CATALUNYA CRISTIANA"

Nº 344

Històries d'Eixerits

En Josep, de Refet

El dia en què en Josep trucà a casa i jo vàreig obrir la porta, em vaig quedar admirat de com aquella persona que caminava amb dificultat podia ser tan simpàtica. En Josep és un amic dels pares, i ara és amic de tots.

L'altre dia, invitats per en Josep, vàrem anar al Santuari de Refet, prop de Seró (Lleida), un lloc bonic de debò. Hi havia una gran festa. En Josep celebrava el seu "ser monjo". Així ho expressà amb veu clara i amb gest decidit.

—Per molt anys, vàreig dir-li.

—Gràcies. ¿Tu ets l'Eixerit, oi?

—Sí.

—Escolta, veig que em mires molt. ¿Que em vols preguntar alguna cosa?

—Home... no... bé... potser sí... Mira, és que tot plegat no ho he entès gaire. ¿Què vol dir "ser monjo"?

—Que Nostre Senyor t'estima molt, i que tu vols estimar-lo molt a Ell.

—Però, ¿això vol per a tots, oi?

—Sí, però a alguns cristians N.S. ens demana "estar sempre amb Ell", a pregar amb Ell i a treballar amb Ell per a la salvació de tothom. Aquí em va molt bé, hi ha molt silenci per a pregar, i poc xivarri per treballar sense distreure's.

—Però, ¿què feu els monjos?

—Treballar, estudiar, resar, ajudar, estimar...

Em mires amb una cara com volent dir, ¿per què serveix això? Mira, t'ho explicaré a tu i per a tu:

- Quan tu estaràs trist, jo pregaré perquè trobis motius per tornar a estar alegre;

- perquè l'estudi i el treball et facin una persona espavilada i servicial;

- perquè de gran trobis un món ple de pau i de germanor;

- perquè siguis feliç, perquè Jesús sigui sempre el teu millor Amic...

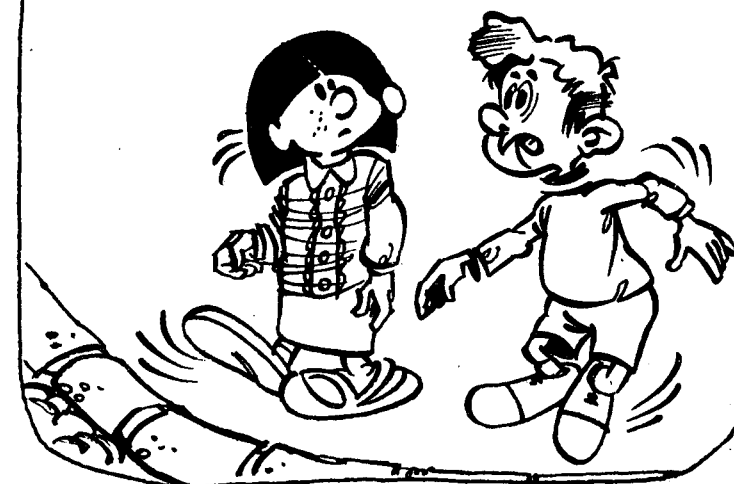
Òndia nois, els seus ulls i les seves paraules com se'm ficaven endintre. El pare somreia. La mare estrenyia dels llavis i li tremolava la barbeta.

—Ho has entès, Eixerit?

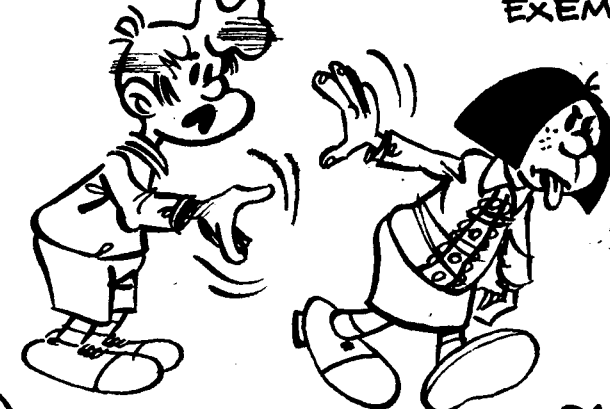
—Sí, sí, gràcies.

Aquests dies només faig que donar-hi voltes. Les seves paraules se m'han quedat a dins. Gràcies, amic.

DILLUNS, DIMARTS, DIMECRES...
EL CALENDARI SÍ QUE TÉ MÈRIT,
NO S'EQUIVOCA MAI.

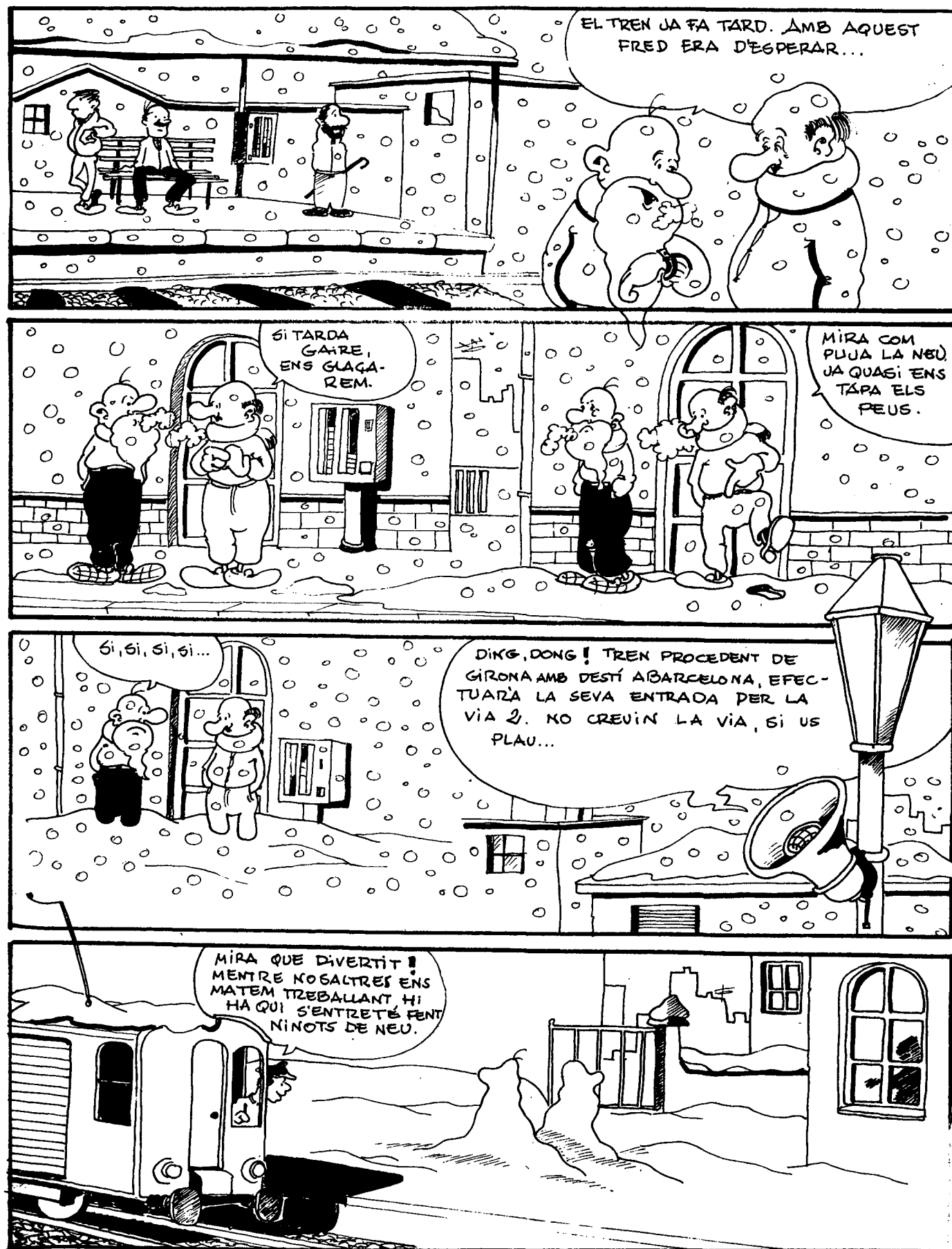

SEMPRE VÉENEN ELS DIES DEL
SEU ORDRE. MAI NO VE UN DISSABTE
ABANS QUE UN DIVENDRES, PER
EXEMPLE...

GALI

EN BADOSA i EN BASORA

Jesús ens parla

Busquem l'evangeli del diumenge: Evangeli segons Sant Mateu, capítol 6, versets del 24 al 34 (Mt 6:24-34).

Reflexionem: 1. Ens costa d'entendre que el nostre principal enemic és l'egoisme. I no estem prou a l'aguait per evitar que s'apodori de nosaltres. Fa pena veure com les persones ens afanyem amb neguit a fer diners, a tenir poder, a satisfer els nostres capricis. Però, ¿com es lliga tot això amb l'amor a Déu, amb el seguiment de Jesucrist i amb el viure l'Evangeli?

2. Sovint, si badem, els nostres desitjos es converteixen en els nostres senyors i ens esclavitzen. El cristià ha de ser una persona prou espavilada per gaudir de tot allò bo, fruit de la terra i del treball de l'home, però evitant sempre que "cap cosa" ofegui el seu esperit i la seva relació amb Déu.

3. Déu no esclavitzava ningú. Déu estima com un pare o com una mare i només vol la felicitat de tots nosaltres fills seus. Ens cal pensar en Ell, estimar-lo i confiar-hi. Us imagineu com fora de bonic el món, si tots estiméssim Déu com a Pare i els uns als altres ens estiméssim com a germans?

El mossèn

DIUMENGE - 1

11.30 Matinal a TV3.
13.30 Avanç informatiu.
13.33 Esports en acció (Rep.).
15.00 Telenotícies.
15.30 Fèlix, el gat.
16.00 No passa res (Repetició).
17.00 N'hi ha que neixen estrellats: Ep. 6.
17.30 Vida salvatge.
18.00 Identitats: "Vicent Andrés Estellés".
19.00 Música vista.
19.30 El dia en què canvià l'univers.
20.30 Telenotícies.
21.00 30 minuts.
21.30 A cort obert: "Desig i realitat".
22.30 Ràdio Cincinnati: Cap. 21.
23.00 Gol a gol.

DILLUNS - 2

12.35 Avanç informatiu.
12.37 Universitat oberta: "Vaixells i mariners".
12.55 TV3, segona vegada: "Gol a Gol".
14.05 Migdia.
14.30 Telenotícies.
15.15 Balla amb mi - Cap. 20.
15.55 El despertar d'una terra - 3.
16.45 Digui, digui... - 48.
17.05 Music Box.
17.35 Universitat oberta: "Jocs i festivals".
18.00 Scooby Doo.
18.30 Avanç informatiu.
18.32 Fes flash.
19.00 Capità Harlock.
19.20 Oliana Molls: "La nit del lloro".
19.50 Filiprim.
20.30 Telenotícies.
21.00 Informatiu cinema.
21.30 Cinema 3: "En carn viva".
23.15 Telenotícies.

DIMARTS - 3

12.15 Servei d'informació agrària.
12.35 Avanç informatiu.
12.37 Universitat oberta.
13.20 TV3, segona vegada: "Trossos" i "Botó fluix".
14.05 Migdia.
14.30 Telenotícies.
15.15 Balla amb mi - Cap. 21.
15.55 Laurel i Hardy.
16.10 El despertar d'una terra - 4.
17.00 Music Box.
17.35 Universitat oberta.
18.00 Scooby Doo.
18.30 Avanç informatiu.
18.32 Fes flash.
19.00 Capità Harlock.
19.25 Dolç i agre.
19.50 Filiprim.
20.30 Telenotícies.
21.00 Perry Mason: "El cas de la dona púrpura".
22.00 Galeria oberta: "25 Anys de la Cançó".
23.30 Telenotícies.

DIMECRES - 4

12.15 Servei d'informació agrària.
12.35 Avanç informatiu.
12.37 Universitat oberta.
12.55 TV3, segona vegada: "Música vista" "Joc de Ciència".
14.05 Migdia.
14.30 Telenotícies.
15.15 Balla amb mi - 22.
15.55 Laurel i Hardy.
16.10 El despertar d'una terra - 5.
17.00 Music Box.
17.35 Universitat oberta.
18.00 Scooby Doo.
18.30 Avanç informatiu.
18.32 Fes flash.
19.00 Capità Harlock.
19.25 Dolç i agre.
19.50 Filiprim.
20.30 Telenotícies.
21.00 Futbol: Barça-Dundee United.
23.00 La bella Guillermina: "Tribulacions".
00.00 Telenotícies.

DIJOUS - 5

12.15 Servei d'informació agrària.
12.35 Avanç informatiu.
12.37 Universitat oberta.
12.55 TV3, segona vegada: "Informatiu Cinema".
"30 minuts".
14.05 Migdia.
14.30 Telenotícies.
15.15 Balla amb mi - 24.
15.55 Laurel i Hardy.
16.05 El despertar d'una terra - 6.

17.00 Music Box.
17.35 Universitat oberta.
18.00 Scooby Doo.
18.30 Avanç informatiu.
18.32 Fes flash.
19.00 Capità Harlock.
19.25 Dolç i agre.
19.50 Filiprim.
20.30 Telenotícies.
21.00 Vostè jutja.
22.30 A tot esport.
23.45 Temps de neu.
00.05 Telenotícies.

DIVENDRES - 6

12.55 Avanç informatiu.
12.57 TV3, segona vegada: "A tot esport".
14.05 Migdia.
14.30 Telenotícies.
15.15 Balla amb mi - 25.
15.55 Laurel i Hardy.
16.10 El despertar de la terra - 7.
17.00 Divulgatiu.
17.50 Digui, digui... (18).
18.10 Scooby Doo.
18.32 Fes flash.
19.00 Capità Harlock.
19.30 Clip Club.
20.00 Filiprim.
20.30 Telenotícies.
21.00 No passa res.
22.00 TV3, Presenta: "Les bessones silencioses".
23.30 Trossos.
00.00 Telenotícies.
00.15 Cinema de mitjanit: "El centre del món".

DISSABTE - 7

12.30 Agenda informativa.
12.32 Sardanes.
13.00 Oliana Molls: "L'Oliana perd la màquina".
13.20 Avanç informatiu.
13.22 Universitat oberta.
15.00 Telenotícies.
15.30 Els barrufets.
16.00 Clau R.
16.50 Esports en acció.
18.20 Digui, digui... - 48.
18.40 El gran ocell del capità Harlock.
19.30 Botó fluix.
20.00 Joc de ciència magazine.
20.30 Telenotícies.
21.00 Pel·lícula: "El triomf d'un home anomenat cavall".
22.45 Nascuts al vent: "El que persegueix l'enemic".
23.45 El món del cinema.

DIUMENGE - 1

9.00 L'art de viure.
9.30 Naturalesa ibèrica.
10.00 Santa Missa-El dia del Senyor.
11.00 Concert.
12.00 Poble de Déu.
12.30 Soldats.
13.25 Curro Jiménez: "La dolorosa".
14.30 Set dies.
15.00 Telediari - 1.
15.35 Els snorks: "Viaje al futuro".
16.00 S'ha escrit un crim: "Nota al pie para matar".
16.55 Punt de trobada.
17.50 Dibuixos animats.
18.20 De 7 en 7.
18.45 Estrenes TV: "El potro Alazán".
20.30 Telediari - 2.
21.05 L'arca de Noé.
21.35 Cançó trista de Hill Street: "Bronca doméstica".
22.30 Estudi Estadi.

DILLUNS - 2

7.30 Bon dia.
9.10 Follow me - Repàs.
9.25 La bossa de la compra.
9.40 La font de pedra.
10.10 Arts i tradicions populars.
10.30 El dominical. Rep.
11.30 Fortuna i poder.
12.30 Connexió amb Sant Cugat.
12.30 Avanç informatiu.
12.33 Tres per quatre.
13.30 La cuina de primavera.
14.00 L'informatiu.
15.00 Connexió amb Madrid.
15.00 Telediari - 1.
15.35 Hotel: "Acosada".
16.25 La tarda.
17.55 Barri Sésamo.
18.25 Positron.
19.00 El joven Sherlock: "La vuelta del gitano".
19.25 De pel·lícula: "Los caballeros las prefieren rubias".
19.55 Consum.

20.30 Telediari - 2.
21.05 Programa Informatiu.
22.00 Classe mitja: "El horrendo crimen".
23.10 Viure cada dia.
00.10 Telediari 3-Telesport.

DIMARTS - 3

7.30 Bon dia.
9.10 Follow me - 35.
9.25 La bossa de la compra.
9.40 La font de pedra - Ep. 149.
10.10 Arts i tradicions populars.
10.30 Fortuna i poder - 8.
12.30 Connexió amb Sant Cugat.
12.30 Avanç informatiu.
12.33 Tres per quatre.
13.30 Terenci a la fresca.
14.00 L'informatiu.
15.00 Connexió amb Madrid.
15.00 Telediari - 1.
15.35 Hotel: "Juego de niños".
16.25 Carnaval de Tenerife.
17.55 Avanç informatiu.
18.00 Barri Sésamo.
18.25 Els electrofollets.
19.00 La quarta part.
19.30 Les noies d'or: Ep. 18.
20.00 Els comptes clars.
20.30 Telediari - 2.
21.05 Les monarquies: "Luxemburgo".
21.55 Sessió de nit: "Detenidos en espera de juicio".
23.35 Ahir i avui de l'aviació.
00.05 Telediari 3-Telesport.
00.35 Testimoni.

DIMECRES - 4

7.30 Bon dia.
9.10 Follow me - 36.
9.25 La bossa de la compra.
9.40 La font de pedra - 150.
10.10 Arts i tradicions populars.
10.30 Moments. Rep.
11.30 Fortuna i poder - 9.
12.30 Connexió amb Sant Cugat.
12.30 Avanç informatiu.
12.33 Tres per quatre.
13.30 Al ritme d'un temps.
14.00 L'informatiu.
15.00 Connexió amb Madrid.
15.00 Telediari - 1.
15.35 Hotel: "Talentos ocultos".
16.25 La tarda.
17.25 Futbol.
19.30 L'alegre pandilla. Ep. 12.
19.55 A parlament.
20.30 Telediari - 2.
21.05 Aquí et vull veure.
22.05 Els Colby: "La boda".
23.00 Espanya en guerra 1936-1939.
23.55 Telediari 3-Telesport.

DIJOUS - 5

7.30 Bon dia.
9.10 Follow me - 35.
9.25 La bossa de la compra.
9.40 La font de pedra - 151.
10.10 Arts i tradicions populars.
10.30 Aquí et vull veure (Rep.).
11.30 Fortuna i poder - 10.
12.30 Connexió amb Sant Cugat.
12.30 Avanç informatiu.
12.33 Tres per quatre.
13.30 Què vol veure?
14.00 L'informatiu.
15.00 Connexió amb Madrid.
15.00 Telediari - 1.
15.35 Barri Sésamo.
18.25 El quiosc.
19.00 El bigotí de Babel.
19.30 L'art de viure. Rep.
20.00 MASH: "Operación amistad".
20.30 Telediari - 2.
20.55 Bàsquet.

22.40 Debat.
00.10 Telediari 3-Telesport.

DIVENDRES - 6

7.30 Bon dia.
9.10 Follow me - 36. Rep.
9.25 La bossa de la compra.
9.40 La font de pedra - 152.
10.10 Art i tradicions populars.
10.30 Fila 7.
11.30 Fortuna i poder - 11.
12.30 Connexió amb Sant Cugat.
12.30 Avanç Informatiu.
12.33 Tres per quatre.
13.30 Músic mots.
14.00 L'informatiu.
15.00 Connexió amb Madrid.
15.00 Telediari - 1.
15.35 Hotel: "La linea del amor".
16.25 La tarda.
17.55 Avanç informatiu.
18.00 Barri Sésamo.
18.25 Dibuixos animats.
18.55 Els visitants.
19.30 El llegat de les illes: "Chipe".
20.00 Val més prevenir.
20.30 Telediari - 2.
21.05 Naturalesa ibèrica.
21.45 Divendres cinema: "Harry el sucio".
23.40 Telediari 3-Telesport.

DISSABTE - 7

9.00 Fi de segle. Rep.
10.35 Les aventures de Gulliver.
10.55 Gent jove.
11.55 La bola de cristall.
13.15 Loteria Nacional.
13.30 Objectiu-92.
14.30 Programa informatiu.
15.00 Telediari - 1.
15.35 Els Droits.
16.00 Primera Sessió: "La valla de la violencia".
17.45 En concert: Supertramp.
18.40 La vall secreta: "El monstruo del Valle Secreto". Ep. - 8.
19.10 Les aventures dels ossos Gummy.
19.35 L'equip "A": "Acero".
20.30 Telediari - 2.
21.05 Informe setmanal.
22.15 Especial musical.
23.15 Cas per a dos: "Pistolas antiguas".

DIUMENGE - 1

10.00 Santa Missa.
11.00 La bona música.
12.00 Estudi Estadi.
14.45 Recull informatiu.
15.00 Estudi Estadi.
16.00 Connexió amb Madrid.
16.00 Sessió de tarda: "No desearás al vecino del 5o".
17.25 Documental.
18.10 Les aventures d'Alvin i els esquiroles.
18.30 Connexió amb Sant Cugat.
18.30 El dominical.
19.30 Connexió amb Madrid.
19.30 Moments.
20.40 Llum de lluna: "Firme sospecha".
21.30 Connexió amb Sant Cugat.
21.30 El debat.
22.30 Connexió amb Madrid.
22.30 Diumenge cinema: "Lucky Luciano".

DILLUNS - 2

17.00 Plaça major.
17.30 Mirades.
19.00 David el Gnom.
19.20 Fills i filles - 35.
19.40 Curs d'anglès. Rep. 2.
20.00 Agenda informativa.
20.30 Retrats.
21.00 Dilluns cinema: "Blàcula".
22.45 Últimes preguntes.
23.15 Jazz entre amics.
DIMARTS - 3
17.00 Digui, digui - 48.
17.15 El carrer de l'espectacle.
18.00 Picapuça.
19.00 Connexió amb Madrid.
19.00 Els nostres arbres.
19.20 Fills i filles - 36.
19.40 Curs d'anglès. Rep. 2.
20.00 Agenda informativa.
20.30 Música i músics.
21.05 Còmics. "Cassen".
22.00 La Revolució Romàntica: "La noche".
22.45 L'ull de cristall.

DIMECRES - 4

17.00 Temes de Catalunya: "Altres escoltes".
17.30 Mirades.
18.00 Picapuça.
19.00 Connexió amb Madrid.
19.00 Prop de la natura.
19.15 Fills i filles - 37.
19.40 Curs d'anglès. Rep. 2.
20.00 Agenda informativa.
20.25 Futbol. Recopa d'Europa.
22.25 Fi de segle.
00.10 Temps de creure.

DIJOUS - 5

17.00 La vall de Shallowford (9).
18.00 Picapuça.
19.00 Connexió amb Madrid.
19.00 Dibuixos animats.
19.20 Fills i filles - 38.
19.40 Curs d'anglès. Rep. 2.
20.00 Agenda informativa.
20.30 El plumier: "Deberes, ¿sí, o no?".
21.05 Cinema club: "El alcalde, el escribano y su amigo".

23.00 Fila 7.
00.00 Metròpolis.

DIVENDRES - 6

17.00 Teatre: "La dama enamorada".
17.30 Gaudi i la música.
19.00 Connexió amb Madrid.
19.00 Els vells amics. Ep. 3.
19.15 Fills i filles - 39.
19.40 Curs d'anglès. Rep. 2.
20.00 Agenda informativa.
20.30 La comèdia de George Burns: "Zona catastròfica".
21.00 Concert 2.
22.40 Temps moderns.
23.40 Tendido cero.

DISSABTE - 7

10.00 Les aventures de Pepero: (16).
10.30 Picapuça.
11.00 Documental: "La Llotja".
11.30 Pintors catalans.
12.00 Una història particular.
13.00 Canal 10.
13.30 Musics: "Josep Mestres i Quadreny".
14.00 Els escons.
14.30 Recull informatiu.
15.00 Connexió amb Madrid.
15.00 Estadi 2.
21.00 Nit de teatre: "Escuela de mujeres".
22.20 Documents TV.
23.20 Filmoteca TV: "Mi boda contigo".

El món de la televisió

TV-1

PRIMERA SESSIÓ. - "El valle de la violencia", (1965, color), de Andrew V. McLaglen, amb James Stewart i Rosemary Forsyth.
Charlie Andersom, granjer, posseïdor d'una hisenda, en l'estat sudista de Virgínia, viu dedicat íntegrament a la família i al treball. Tenen, amb la seva esposa, sis fills i una filla. La vida de la família i de cadascun dels seus membres, es veurà torbada per la Guerra de Secessió i l'any 1863, es produeix l'abolició de l'esclavitud. El senyor Anderson, home d'esperit pacifista, i no essent propietari d'esclaus refusa d'anar a la guerra. Un destí cruel, es debatrà sobre la família Anderson, i la família serà ferida de diferents maneres. Però l'esperit familiar romandrà immobilitat i no serà abatuda. **Comèdia dramàtica molt ben aconseguida. Apta per a tothom.** (Dissabte 7, a les 16 hores).

TV-2

CINE CLUB: Cicle italià. - "El alcalde, el escribano y su abrigo" (Il Capotto) (1952-B/N), d'Alberto Lattuada, amb Renato Rascel, Ivonne Sanson i Antonella Lualdi. Sàtira admirable de la burocràcia. Conta la vida d'un pobre diable —peó d'oficina— que de tant penjar el seu vell abric al penjarobes, se li ha fet un forat a l'espatlla. L'home —és clar!— xifra la seva màxima il·lusió en posseir un abric nou. Per això, no estalvia sacrificis. Recent estrenat l'abric, un desaprofita li roba.

L'home —potser estaria malalt?— mor del disgust. Després —al·lègicament— torna a la terra en qualitat de fantasma, i així podrà agredir una mica la vida al seu cap d'oficina, reclamant-li l'abric. Aquest, després de la visita de l'aparició fantasmal, procurarà recapacitar una mica, de cara a la seva conducta futura. El millor de Lattuada. **Obra mestra. Tots els públics.** (Dijous, 5, a les 21.05 hores).

TV-3

VIDA SALVATGE: Una vida curta i neguitosa. - Continuen els episodis d'aquesta sèrie, dedicada als que estimen la naturalesa, i el cine documental. Avui ens expliquen la vida de les cuques. A la Gran Bretanya hi ha milions d'aquests minúsculs i rapidíssims animals, que es deixen sentir més que veure's. "Vida salvatge", contempla la curta vida de la cuca d'aigua, únic membre d'aquesta espècie que s'ha adaptat al medi aquàtic.

JOAN SANS

EDITORIAL CASALS, S. A.

presenta:

“CATÁLOGO DE VÍDEO-FILMS”

HISTÒRIC

AVENTURES

COMÈDIA

FANTASIA
INFANTIL

EL CINEMA
ESPECTACLE
I EVASIÓ

CATÁLOGO DE VIDEO-FILMS

EL CINE:
ESPECTÁCULO Y EVASIÓN
VOLUMEN I -1987

WESTERN

MUSICAL

CIÈNCIA
FICCIÓ

BÈL·LIC

1.000 títols
seleccionats per
a gaudir-los en
família.
Classificats per
«gèneres» i
per «estrelles»

¿Tots els aficionats són capaços de triar d'entre el munt
de videocassettes que ofereix el mercat?

Un especialista del tema, JOSEP M. CAPARRÓS LERA, ha redactat aquest Catàleg per tal d'informar
l'espectador perquè la visió de les cintes no sigui simplement un consum sinó un entreteniment cultural
i formatiu.

● 488 pp, 13×18 cm, 500 pts.

Us prego que m'envieu el CATÁLOGO DE VIDEO-FILMS, Volumen I, 1987.
Edició només en castellà.

Exemplars Nom

Adreça

Forma de pagament:

- ☐ Adjunto taló nominatiu.
☐ Contra reembors.

Editorial Casals, S. A. Casp, 79. 08013 Barcelona. Tel. 232 37 13

EDITORIAL CASALS, S. A.

MATERNAL - PRE-ESCOLAR - EGB - BUP

TOTS ELS CURSOS I TOTES LES MATÈRIES

Casp, 79. 08013 Barcelona. Tel. 232 37 13